JANE WALLACE

Prețul succesului

Traducerea și adaptarea în limba română de

ELENA MITU

ALCRIS
M94

Capitolul 1

Miresele n-ar trebui să fie melancolice, se gândi Peggy stând lângă Gerald, zâmbind și repetând, parcă la nesfârșit: „Mulțumesc foarte mult", „Da, sper că vom fi foarte fericiți". Parcă era sacrificată. Un sacrificiu în alb. Desigur, era foarte ciudat că se gândea la ea însăși ca la un sacrificiu. Cel puțin ciudat.

Oare la ce se gândea de fapt? Că e încătușată. Cuvintele îi veniră brusc în minte, ca și cum cineva le-ar fi scris pe un ecran alb, în fața ochilor ei. Ce prostie! Alt cuvânt îi apăru în minte: ambiție… Avea suficientă ambiție pentru amândoi, așa că nu trebuie să se mai îngrijoreze.

Unchiul Peter își agită paharul, iar cei mai în vârstă se așezară pe scaune, odihnindu-și picioarele obosite. Fața lui era radioasă deasupra gulerului tare; era mândru că ajunsese aproape un profesionist al toasturilor.

– Am fost rugat să vorbesc despre Peggy, ca o dovadă a calităților ei. Mai întâi însă, vreau să-i spun lui Gerald că e prea târziu s-o mai dea înapoi.

Tânăra femeie îi strânse mâna lui Gerald, gata să izbucnească în râs.

– Cu toate acestea, nu cred că are de ce să se îngrijoreze. O cunosc pe Peggy de când era de-o șchioapă, o așchie în ochii tatălui ei.

Râsetele îl încurajară să continue.

– Desigur, s-au schimbat multe de când eram tânăr. Știți că acum, dacă vrei să-ți cumperi o cravată într-un magazin bărbătesc, îți iau toate măsurile? Pe toate, dacă înțelegeți ce vreau să spun…

Râsul care răsună din fundul sălii era încurajator, chiar dacă era conștient de grimasele și sunetele dezaprobatoare care veneau dinspre masa mătușilor. Continuă:

– Ceea ce-mi aduce aminte, spuse el cu un zâmbet mucalit, ați auzit povestea celui care a plecat în luna de miere fără…

Lui Peggy, cel mai interesant i se părea Ian Goodchild. Deseori la sfârșitul zilei, când se ducea să ia poșta, îl găsea stând pe vechiul lui scaun, și stăteau de vorbă. Într-o zi, el îi spusese cu convingere:

– Femeile sunt niște creaturi împrăștiate, ele nu sunt potrivite, din punct de vedere biologic, pentru o carieră. Cu toate acestea, au fost educate, s-au emancipat și cred că sunt în stare de orice. Ești o femeie de carieră, Peggy?

Ea răspunsese:

– Nu știu. Mai întâi, va trebui să mă căsătoresc.

– Ah, da, tocmai aici e problema. Leonie credea că vrea o carieră, până a rămas însărcinată. Bărbatul clătinase din cap.

– Presupun că, într-o astfel de situație, trebuie să te hotărăști ce vrei să faci.

Observase că, vorbind cu Ian, era altfel decât de obicei. Părea într-adevăr că se gândește la argumente, că le cântărește; era o altă Peggy.

– Deodată, își continuase ea ideea, ești nevoită să joci mai multe roluri: soție, mamă, femeie de carieră… ceea ce pare să fie foarte greu.

– Mai ales dacă ai un nivel scăzut de hemoglobină și soțul tău ține neapărat să-ți îndeplinești îndatoririle conjugale.

Deoarece pentru ea acesta era un teren necunoscut, se mulțumise să ridice din umeri.

– Nu trebuie să depindă de relația dintre ei?

– Da, ar trebui, dar acel minunat cuvânt „relație” când e interpretat înseamnă, de obicei, „cine cântă în casă: cocoșul sau găina?”.

Oare râdea de ea? Bărbatul continuase.

– Important e dacă ești de părere că te vei descurca…

– Păi…

Nu se gândise niciodată la această problemă, dar presupunea că, dacă vrea să se descurce, se va descurca…

– E o întrebare ipotetică, râsese ea, dar rămăsese cu impresia că bărbatul o pusese la încercare.

Simți piciorul lui Gerald lângă al ei, sub masă și se întoarse la povestirea unchiului Peter care terminase cu poveștile deochiate și vorbea despre ea. Ca orice mireasă timidă, trebuia să zâmbească și să se îmbujoreze.

– …drăguță, elegantă și deșteaptă, iar cea mai mare dovadă de deșteptăciune a fost c-a ales să se numească doamna Gerald Smith în loc de Peggy Leyland. Nu uitați, doamnelor și domnilor, în aceste vremuri moderne, femeia este cea care alege…

Nu fusese ea cea care alesese. Pur și simplu se întâmplase.

Se uită la Gerald peste turnurile de frișcă ale tortului. Când îi văzu privirea plină de dragoste, se gândi: „ce fac? asta e ziua fără nici o problemă, ziua în care am promis că-l voi iubi toată viața…aș putea s-o fac și stând în cap”.

– Ești fericită? Gerald se aplecă spre ea, ca și cum ar fi ghicit la ce se gândea. Privirea lui avea ceva de proprietar, dar de ce ar fi altfel? Era și ziua lui, ziua în care a primit cadoul minunat al iubirii… Dacă voia să fie suspicioasă, era dreptul ei, dar el n-avea nici o vină…

Cu toate acestea, totul îi părea un vis, ceva care se năpustise asupra ei, o copleșise, o măturase ca un val, lăsând-o pe o insulă albă, cu un turn de frișcă, o victimă care consimte, un sacrificiu…O, nu, trebuie să lase de-o parte povestea cu sacrificiul, pentru că sunt implicați amândoi. Oricum, totul începuse cu apartamentul.

***

– Peg.

Era o zi caldă de iunie și el apăruse în ușa magazinului, pe neașteptate, zâmbitor, iubitor.

– Știu că deseară ai cursuri, dar trebuia să vin. Am vești grozave!

Își ținea jacheta pe umeri și, când o îmbrățișase, îi simțise căldura corpului prin tricoul subțire.

Când îl vedea, se simțea ca și când cineva i-ar fi făcut un cadou neașteptat. În magazin fusese toată ziua foarte cald, iar lumea se

simțea la capătul puterilor în biroul în care lucra, un bloc de sticlă de la etajul al treilea al clădirii. Chiar și obișnuita pasiune pentru muncă a lui Ian fusese afectată. Se oprise din dictat.

– Dumnezeule, ce căldură. Nu mai pot. Dă-i un telefon lui Leonie și spune-i să-i pregătească pe copii pentru piscină. Poți să termini și tu aceste scrisori.

– Ce noroc au unii… Nu fusese cucerită în totalitate de farmecul zâmbetului lui, dar cedase…

– Lasă-mă să ghicesc, îi spusese lui Gerald, privindu-l în lumina soarelui. Oh, ce binecuvântare… am ghicit, banca la care lucrezi ți-a oferit o mărire de salariu.

Nici ea nu credea ce spunea. Nu era nimic neprevăzut la firma pentru care lucra Gerald. Pur și simplu vrusese s-o vadă. Putea să se entuziasmeze foarte repede, fără motiv; îl impresionau tot felul de lucruri mărunte: fațada unei clădiri, să găsească cereale mai ieftine cu doi cenți decât la magazinul din colț și orice altceva. Îl iubea pentru entuziasmul lui. Îi dădea un sentiment matern.

– Mai încearcă.

– E prea cald.

Mersul împreună era ca un duș fierbinte, pe care-l împărțeau. Părul lui mirosea a unt, iar căldura îi dădea o senzație plăcută pe brațele goale. În această clipă, dragostea pentru el era ca o zi de vară. Ai nevoie de cineva de care să fii îndrăgostit în serile de iunie, să te plimbi prin iarba din parc, admirând licăririle apei și gâștele gălăgioase… se simțea copleșită de o amețeală vărătică.

– Mă simt ca o piersică fierbinte.

– Bună de cules?

Privirea fierbinte cu coada ochiului nu era obișnuită pentru el.

– Peg, știi că haita de lupi cu care-mi împart vizuina a început să mă calce pe nervi?

– Sunt de acord cu denumirea „vizuină”, numai că lupii, adevărații lupi, o păstrează mai curată.

Era în alertă. Învățase să-i evite pe colegii de apartament ai lui Gerald. Haosul era de nedescris și nu-i plăceau privirile flămânde pe care i le aruncau, ca și cum n-ar fi fost prietena lui Gerald, ci o pradă.

– Hai să ne plimbăm prin parc. E atât de frumos. Nu mă mai duc la curs.

Cursul de stenografiere își pierduse importanța.

– Bine. În ultimul timp, în apartament lucrurile au devenit insuportabile. Vara nu e anotimpul potrivit. Miroase totul.

– În primul rând, n-ar trebui să mai țineți gunoiul în găleată deschisă.

– Am vrut să cumpărăm una…

– Ați fi putut, mai de mult, să strângeți bani și să cumpărați un frigider. Laptele nu poate să reziste.

– Folosim lapte praf.

– Atunci, vă trebuie pentru carne.

– În general, mâncăm în oraș. Sau mâncăm ouă…

–Și nu vă plictisiți? O să vă îmbolnăviți.

Ea era o raritate, încă mai locuia cu părinții. De fiecare dată când se gândea să se mute într-un apartament cu unele colege de serviciu, se gândea la bucătăria fără pată a mamei ei și la mizeria din cea a lui Gerald.

– Eu ard de nerăbdare să-ți povestesc ceva, și tu vorbești despre ouă! Știi că Patrick și-a găsit un apartament în Islington, îți amintești că voia să se căsătorească? Ei, nu mai are nevoie de el. A fost transferat în Birmingham.

– Și? începuse s-o intereseze. Nu vorbiseră despre așa ceva, nu era sigură…Și? întrebase ea din nou. Își simțea inima bătând repede.

– E o șansă la un milion, toată ziua am stat ca pe ace, am încercat să te găsesc la telefon…știu că n-am vorbit niciodată despre așa ceva și nu voiam să te grăbesc, până nu începem să câștigăm mai mult… Dumnezeule, mă bâlbâi ca un idiot. E parțial mobilat și, deși e la parter, e luminos și bine aerisit… Poți să vezi și Turnul Poștei de la fereastră. Altceva? Cartierul e liniștit, e și o grădină, privată… fiecare chiriaș are cheia de la poartă, ar fi foarte frumos să stăm în zilele călduroase pe bancă… sau să ne plimbăm…

– Ai grijă, spusese ea, dar îi simțea inima bătând la fel de repede ca a ei.

Peggy nu voia să se simtă legată, dar nu-i interzisese să vorbească, din când în când, despre căsătorie. Rămăsese un plan vag, pentru

viitorul în care salariul lui va crește, când vor găsi un loc în care să trăiască împreună, cu toate că ea se bucura de existența acestor probleme. Simțea că mai are multe lucruri de făcut, nu era sigură care erau acestea, dar uneori era conștientă de o energie care pulsa în interiorul ei. Își spunea uneori că ar fi păcat să se limiteze, prea devreme, la viața casnică și la creșterea copiilor.

– Ce părere ai?

Era iunie, luna căsătoriilor. În birou era înghesuială, iar în toate ziarele erau poze ale fetelor care zâmbeau vesele în brațele soților lor. Dorința de a face ceva mai mult nu mai pare atât de importantă când ești îndrăgostit și-ți simți inima topindu-se la căldura acestui sentiment.

Cu atât mai mult cu cât putea să-și păstreze serviciul, cel puțin până când Gerald va obține o promovare. Ce spusese Ian când îi ceruse bani pentru încă un cadou de nuntă pentru una dintre colege? „Sper că nu te vei molipsi și tu, acum când ai devenit într-adevăr folositoare.” Ea râsese. „Nu înțeleg de ce nu le-aș putea avea pe amândouă. Viața s-a schimbat, nu-i așa?” . „Da, răspunsese el, dar ai grijă ce-ți dorești.”

Ce mai conta? Gerald avea un viitor frumos în față. Banca în care lucra era foarte preocupată de viața angajaților, iar Gerald era încântat de reputația ei. Serviciul ei era un sprijin pentru el, un ajutor pentru începutul carierei. Se simți copleșită de dragostea pentru el, strada părea că dansează în fața ochilor ei. În aer plutea un miros de portocale…

– Nu mă grăbi…

Când îl privise în ochi, trebuise să-și plece privirea. Era atâta dragoste în privirea lui.

– Peg? El o forțase să-l privească.

– Știu. Nu, te rog… Oh, Dumnezeule, deodată mi-am dorit să…

Autobuzele treceau cu viteză pe stradă. Toată lumea era îmbujorată, până și caldarâmul părea roz. Ceața dragostei, se gândise ea, oare mă pot împiedica să răspund „da”?

– Ce vor spune părinții tăi? îi auzise vocea încordată.

– Am peste douăzeci și unu de ani. Știi că mama te place, iar tata, slavă Domnului, n-a spus niciodată că-i displaci. Oricum, spusese ea

mai relaxată, eu trebuie să mă hotărăsc. Își amintise ce-i spusese mamei ei: „mamă, e foarte deștept și de încredere, dar problema pare să fie serviciul lui. E o firmă bună, dar nu poate să promoveze decât o dată cu înaintarea în vârstă… Numai că e ceva cu el… e atât de drăguț…”. „Uiți partea cea mai importantă, răspunsese mama ei. „Dacă le întrebi pe cele mai multe dintre mame ce vor pentru fiicele lor, nu-ți vor răspunde: încălzire centrală și două mașini în garaj. Vor spune ceva simplu, fericire”. Simplu! Dumnezeule, nu sunase ca un lucru obișnuit pentru mama ei. Aceasta începuse să zâmbească și continuase. „Cred că e vorba despre egoism. Așa putem să nu ne mai facem probleme.”

– Mama crede că ești genul de bărbat care poate să facă o femeie fericită.

– Știi că aș muri pentru tine.

Era așa cum spusese: de încredere. Știa că spune adevărul. Și, în timp ce autobuzele roșii goneau pe șosea, caldarâmul și oamenii deveneau din ce în ce mai roz, petale de trandafir purpurii pluteau în jurul ei, se gândise deodată: „da, vei face această nebunie, te vei căsători, știi că așa vei face, dar mai întâi trebuie să afli, să știi sigur că și el e călăuzit de aceeași forță ca și tine și că nu vei alege să ajungi într-o fundătură.”

Ce te sperie? se întrebase ea, certându-se. Să fii soția unui bărbat inteligent, frumos, care pășește pe treptele succesului? O mică ezitare o făcuse să adauge:

– Vreau să-mi păstrez slujba.

– Desigur, cel puțin pentru moment. Fiind conștient de modul în care se promova în banca în care lucra, Gerald glumise, spunând că se va face agent de pariuri. Deja m-am aranjat…

– Mă predau, spusese ea râzând. Sunt a ta, trup și suflet. Cu mine în preajmă, vei fi cel mai tânăr director din toate timpurile.

Încântarea i se citise pe figură. Era Gerald al ei, care putea să-i facă inima să se oprească și apoi s-o ia la galop, oprindu-se în mijlocul străzii ca s-o ia în brațe și s-o sărute cu pasiune. S-o sărute încet, fără să se grăbească. Ei îi era teamă de reacția oamenilor de pe stradă…

– Ne vede lumea…!

– Cui îi pasă! Înainte să te răzgândești, ce-ai spune dacă am merge să vezi apartamentul? Am cheia cu mine. Vreau să văd dacă-ți place. Tu hotărăști.

– Nu spune asta.

El n-o auzise. Îi flutura cheia în fața nasului.

– Știi ce-i asta? Cheia spre fericire.

– Bine.

Se împinseseră, alergaseră pe stradă, copleșiți de fericire. Un bătrân se oprise, sprijinindu-se în baston ca să-i privească și o femeie bine îmbrăcată le aruncase o privire veninoasă, privirea cuiva dezamăgit de viață.

Era un apartament în care puteai să-ți imaginezi că trăiești. Era fermecător, iar mobila care rămăsese, deși destul de ponosită, mai putea fi folosită. Bucătăria era spațioasă și curată. Avea posibilități… Ian îi povestise cum poate să facă rost de tot ce e necesar pentru o casă, la un preț destul de mic. În dormitor ar putea să pună un pat dublu, apoi niște draperii vesele… Puteau să cumpere și niște scaune pentru grădină…

Se simțea plină de energie, dornică să facă toate aceste schimbări. Așa se întâmplă când vrei să te căsătorești. În loc de doi oameni care vor, pur și simplu, să trăiască legal împreună, începi să te gândești la o „familie”. Nu voia să înceapă să se gândească la o familie. Dragoste autorizată. Da, putea să fie de acord cu așa ceva, Gerald era câteodată de modă veche, dar în rest trebuie să fie un cuplu tânăr, care muncește din greu ziua, iar din când în când organizează cine cu colegii, pentru a ajuta la avansarea lui Gerald.

– Îți place? Gerald venise în spatele ei, înconjurând-o cu brațele. Vocea lui se schimbase, era răgușită, îi șoptea cuvintele la ureche, iar corpul îi tremura, lipit de al ei. O iubea, nu fusese niciodată prea subtil, nu-i plăcea să spună cuvinte frumoase, uneori dragostea îl copleșea. Era greu să trăiești cu o asemenea dragoste, iar singurul lucru care ar face-o ușor de îndurat, ar fi căsătoria.

Se întorsese spre el. Ochii lui erau fierbinți și umezi, rugători. Amintește-ți, în spatele acestui corp plin de dorință sunt eu, vechiul Gerald. Își strecurase mâinile în jurul gâtului lui, mângâindu-l. Vedea că era neîncrezător și voia să-l convingă. După ce se vor căsători, va fi mândru, va fi sigur pe el. În spatele fiecărui bărbat de succes este o femeie.

– Îmi place, spusese ea, tremurând. De ce nu făcea nimic, de ce n-o cuprindea în brațe? Ca să îndepărteze tensiunea, zâmbise provocator. Ce bine e că n-are toată mobila. Dacă ar fi fost un pat…

***

Acum erau căsătoriți, uniți legal și toată lumea zâmbea privindu-i. Mama ei arăta ca o Mona Lisa, spunându-i din ochi că e timpul să urce la etaj. Se vedea că e fericită, Gerald era ce-și dorea pentru fiica ei. Tatăl ei avea o figură gravă, ca și cum totul ar fi fost o ședință la serviciu, prea lungă.

Urcă să se schimbe și domnișoarele de onoare o ajutară și, în același timp, o împiedicară, desfăcând nasturi și fermoare, punându-i pantoful în piciorul greșit, aruncându-se în pat pentru încă o partidă de râs dezlănțuit. Lacrimile le curgeau pe obraz.

Până la urmă, era îmbrăcată, simțindu-se ciudat cu pălăria pe cap – oare cine spusese că trebuie să poarte o pălărie? Coborî, întâlnindu-l pe Gerald la capătul scărilor. Și el era stingherit de costumul nou, de o nuanță prea tare de albastru.

Mama ei o sărută, fără să plângă, cu o privire mulțumită, iar tatăl ei arăta ușurat, ceea ce era de departe cea mai apropiată expresie de fericire în cazul lui. Toată lumea începu să se înghesuie, venind mai aproape, de parcă atingerea unui cuplu proaspăt căsătorit le-ar aduce, într-un fel, noroc. În cele din urmă erau liberi, în mașină, îndepărtându-se cu viteză. Din spatele mașinii venea un sunet ciudat, dar nu se uitau, de teamă să nu descopere ceva neplăcut. Gerald, prevăzător din fire, aranjase cu un prieten, un misogin care nu credea în căsătorie și în diverse obiecte agățate de mașini, să-l aștepte cu propria mașină doar la o milă distanță.

După aceasta, urmă un drum lung până în Cornwall, petrecut în tăcere. Erau copleșiți de un sentiment de dezorientare, ca și cum ar fi fost pierduți. Așteptau prima noapte împreună, sperând că sentimentul acesta va dispărea.

La opt, Gerald, care, după părerea ei, trebuia să rostească numai cuvinte de dragoste, spuse:

– Știi că sunt mort de foame?

– Ai dreptate. Și eu la fel.

– Ca să vezi.

Bărbatul opri mașina în fața unui hotel care apăruse ca din ceață.

– Ce părere ai dacă ne oprim aici în noaptea asta și ne continuăm drumul mâine dimineață?

– Dacă vom găsi locuri.

– Nu ne vor crede că suntem domnul și doamna Smith. Vor crede că-i păcălim.

– Ne vor crede dacă se vor uita la paietele din părul tău.

– Răutate! O trase în brațe, fără să-i pese de băiatul care stătea în fața mașinii și care apăruse, ca și hotelul, din ceață. Strânsoarea lui era puternică, întărită de binecuvântarea bisericii. M-ai lăsat să conduc două sute de mile și să opresc la trei benzinării cu paiete în păr.

– Erai atât de drăguț cerând nota cu o figură gravă și paiete în păr!

Îi părea ciudat, parcă era și nu era Gerald, părea mai misterios, mai puternic.

Intrară în hotel, iar el vorbi cu recepționera cu un aer autoritar.

– Aveți o cameră liberă pentru mine și soția mea?

– Simplu sau dublu?

– Ce anume?

– Patul. Femeia tuși, acoperindu-și gura cu mâna.

– Pat dublu, spuse Gerald repede, semnând cu hotărâre în registrul pe care i-l întinsese.

Un chelner bătrân îi opri când se îndreptau spre lift. Mirosea a varză.

– Ați sosit la timp, domnule. Masa e servită chiar acum.

– Soția mea și cu mine vom urca să ne lăsăm bagajele.

– Proaspăt căsătoriți?

Privirea bătrânului era ageră, chiar dacă mâinile îi tremurau. Peggy îi zâmbi, urmându-l pe băiatul care le ducea bagajele în cameră.

– Ce crezi despre bătrânul băgăcios? îl întrebă ea pe Gerald.

– Cred c-a văzut paietele de pe pălăria ta.

– Răutăciosule! îl prinse de braț, iar bărbatul o privi cu dragoste.

– Îți mai e foame? întrebă el.

– Nu, nu cred că pot să mai mânânc ceva. Tu ce crezi?

– Nici eu.

Urcară în lift fără să se atingă, cu hamalul lângă ei, măsurându-i cu coada ochiului. Când îi conduse în cameră și închise ușa după el, strângând cu putere bacșișul, Peggy aproape se simți rău.

– Ești sigur? întrebă ea. N-ai mâncat decât o bucățică de tort și ai băut o cupă de șampanie, ești sigur că nu vrei nimic?

– Foarte sigur.

Îl privi traversând camera, luându-și din valiză săpunul, aparatul și alte lucruri pe care le puse pe masă, apoi începu să-și desfacă nodul de la cravată. Se întoarse repede și intră în baie, dezbrăcându-se acolo. Degetele îi tremurau. Se simțea nervoasă.

– E rândul tău, spuse ieșind din baie, fără să se uite la el. Se întinse în pat, acoperindu-se cu pătura.

– Îți amintești ziua în care ți-am arătat apartamentul? întrebă el, zece minute mai târziu.

Peggy își închipuise că se va simți ciudat, dar el se aruncase în pat și stătea liniștit lângă ea, ca și cum ar fi dormit împreună de ani întregi. Mirosea a mentă, de la pasta de dinți.

– Da, răspunse ea, întorcându-se spre el. O făcea să se simtă bine.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că aici e un pat.

Asta era ciudat în ceea ce-l privea pe Gerald, pentru că nu te-ai fi gândit la el ca la un Casanova, dar o făcea să se simtă bine. Ai fi crezut că seduce fete de ani întregi, după felul în care o săruta, o încuraja, o ghida.

– Parcă ești un sergent major, spuse ea. Fu ultimul gând coerent pe care-și amintea că-l avusese, înainte ca plăcerea s-o ridice și poarte în înalt.

La miezul nopții, Peggy se trezi brusc, spunând:

– Gerald, mi-e foame.

Capitolul 2

Fiecare dimineață petrecută în apartament părea ca o prelungire a lunii de miere, căldura trupurilor lor, felul copilăresc în care Gerald își ascundea fața la pieptul ei.

Era un model al dimineților. „Leneșule!”. Îi ciufulea părul numai bucle, așa cum arăta înainte de a fi îmblânzit de uleiul de păr, simțindu-i buzele fierbinți pe piele.

În această dimineață, era ceva în neregulă; se simțea nemulțumită.

– E timpul să te ridici, parcă ai două tone. O să întârziem la serviciu.

El se rostogoli pe spate.

– Nu-mi place că pleci de acasă.

– Dar mie îmi place. Oare ce-aș putea face toată ziua acasă?

Peggy sări din pat și începu să adune hainele, să strângă cuvertura și să caute lenjerie curată în sertare.

Zâmbind, el se întinse spre ea.

– Vino înapoi în pat. Mai avem cel puțin zece minute la dispoziție.

– Nu, vreau să fac un duș. Știi că ieri am pierdut autobuzul? Ian era furios. A spus…

Se opri. N-ar fi vrut să-i repete cuvintele lui Ian. „Am citit că, dacă faci prea mult dragoste, pierzi din inteligență.” Făcuse o greșeală într-una dintre scrisori, iar el păruse dezamăgit. Se simțise furioasă, de parcă s-ar fi dezamăgit pe ea însăși…

Intră în baie, lăsând ușa deschisă, strigând să acopere zgomotul apei:

– Gerald, te-ai ridicat din pat?

– Da.

Vocea lui părea înfundată, probabil că avea bluza de la pijama peste cap. Întotdeauna o scotea fără să deschidă nasturii.

– Gerald, m-am gândit.

– Da, și eu m-am gândit la ceva.

– Spune tu primul.

– Nu-mi place să te văd așa grăbită în fiecare dimineață. Am putea să ne descurcăm din salariul meu.

– Știu, dragul meu, dar trebuie să economisim. Nu putem să stăm aici toată viața.

Gerald nu răspunse. În cele din urmă, îi auzi vocea nemulțumită.

– Spune, la ce te gândeai?

– Aș vrea să te duci azi să-ți cumperi un costum nou.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Pentru că cel albastru e îngrozitor.

Vrusese să-i spună mai de mult, știind că nu era cinstit să-i ascundă ce gândea. Acum, îi spusese.

– Nu e o culoare potrivită. Ia unul de culoare cenușie, e mult mai potrivit pentru un costum de zi.

– Bătrânul Scott-Smith poartă și el culori deschise.

– Poți să faci și tu la fel, când vei fi director general. O să poți să-ți adaugi și încă un nume, așa cum a făcut și el. Numai că acum trebuie să-l impresionezi cât mai mult. Modul în care te prezinți contează. Știu asta de când lucrez în magazin. Poți să arăți foarte bine, dar, dacă nu ești bine îmbrăcat când te prezinți clienților, pur și simplu nu te vor cumpăra.

– Dar nu vreau să mă cumpere nimeni.

– N-ai dreptate. Toți suntem pe o piață, cu talentele noastre și cu felul în care arătăm. Trebuie să ne facem cât mai atractivi cu putință. De fapt, e un fel de psihologie pentru amatori. Avem la magazin niște cravate și batiste italiene de toată frumusețea. O să-ți cumpăr câteva.

– Sunt expert financiar, nu fotomodel. Tocmai mi-ai spus că trebuie să facem economii.

– Vorbeam despre bani pentru urgențe.

– Ca de exemplu pentru cazul în care, din greșeală, devenim o familie?

– Ce-ai spus? Nu te-am auzit din cauza apei.

– Ba m-ai auzit. Pentru cazul în care rămâi însărcinată.

– Oh, despre asta e vorba! Ți-am mai spus, nu se va întâmpla, avem grijă. Deși, dacă ar fi după frecvența relațiilor intime…

El stătea în pragul ușii și, de această dată, putu să-i vadă figura.

– Să înțeleg că te plângi?

– Nu, prostuțule. Mă simt de parcă aș fi Cleopatra.

În picioare lângă cadă, Peggy se ștergea cu un prosop. Se întoarse în cameră, învelită în același prosop.

– Îmi promiți că-ți vei lua costumul?

Gerald îi făcu o fotografie cu un aparat de fotografiat imaginar.

– Ce minunat! Păr negru, obraji roz, prosop alb… parcă ai avea cinci ani. Numai partea de sus a corpului nu se potrivește.

– Îmi promiți?

– Dacă vii să mă săruți.

Părea bine dispus, zâmbitor, nu putea fi enervat sau măcar iritat pentru mai mult de câteva secunde.

Peggy se aplecă să-l sărute, iar el îi șopti la ureche.

– Nu mă forța, draga mea…

Adăugă apoi, cu voce puternică:

– Miroși atât de bine, de ațâțător…

– De la săpun.

– Nu, e mirosul tău. Ai un miros special. Pot să te miros din mulțime. Se aplecă spre ea, adulmecând-o.

– Ce dezgustător. Gerald, n-avem timp…

Fugise de el, lăsându-i prosopul în mână și acum se îmbrăca grăbită. Trecu apoi în bucătărie, pregătind omleta pentru micul dejun. Bărbații au nevoie de mâncare bună, de un mic dejun consistent. Pregăti sucul proaspăt de portocale, plin de vitamine. Un bărbat bine hrănit, îmbrăcat într-un costum elegant și cu o cravată italiană e făcut să impresioneze oamenii. Trebuie să am grijă cu toată această dragoste, risc să-l răsfăț, își spuse ea, privindu-se în oglindă. Cu toate acestea, aerul matern i se potrivea.

Gata, s-a terminat luna de miere.

– Gerald, îl strigă, împăturind șervețelele de hârtie. Vino la masă!

După ce se așeză, îi turnă cafeaua în ceașcă, zâmbindu-i.

– Am pus la punct câteva planuri în dimineața asta, spuse ea.

– Am observat.

– Așa mă simt de obicei, plină de planuri și de energie. În ultimul timp n-a mai fost așa, dar încep să-mi revin. Simt că pot să alerg la clădirea băncii tale și s-o mătur de pe locul ei cu dosul palmei. Pentru moment, apartamentul e bun, dar, de îndată ce capeți o mărire de salariu, trebuie să ne mutăm într-unul mai mare.

– O să vină și mărirea de salariu.

– Și trebuie să ne luăm o mașină nouă. Cu vechiul Renault, doar ne pare că facem economii. Pot să-ți spun, Gerald, că e mult mai importantă calitatea.

El dădu din cap cu gravitate.

– Nu râzi de mine?

– Cine, eu?

Bărbatul plecă privirea spre masa încărcată.

– Râzi, Gerald Smith?

– Nu.

De data asta, nu mai râdea.

– Nu trebuie să plesnești din bici. Și eu pot să fac planuri.

– Îmi pare rău, n-am vrut să fiu enervantă. Numai că, uneori, creierul meu pare atât de plin de idei că am impresia că o să-și ia zborul. Ian spune că sunt ca o perniță de ace…

– Nu cred că Ian Goodchild e cel mai potrivit subiect pentru micul dejun.

– Ești cam supărăcios în dimineața asta… Nu încerca să insinuezi ceva. E cel mai fidel soț și are o soție minunată, pe Leonie. Mi-ar plăcea să le văd casa, voia să ne invite pe la ei.

Văzând privirea lui Gerald, se opri. Ochii îi străluceau. Era foarte gelos, nu pe un bărbat anume, ci pe întrega populație masculină, îi spusese acest lucru. Credea că toți bărbații se gândesc să i-o fure… Nu reușea să se calmeze în nici un fel. Peggy credea că era foarte drăguț din partea lui. Gerald, spuse ea în gând, să fiu cu tine e ca o zi senină de vară, în care stau întinsă în iarbă, într-o permanentă lună de miere.

– Ce s-a întâmplat la mare? întrebă ea, sprijinindu-și bărbia cu mâna.

– La care mare?

– În Cornwall. Nu reușesc să-mi amintesc.

– Am mers la un safari și a fost frumos și am făcut baie și era ud.

Tânăra femeie începu să râdă. Gerald avea într-adevăr un temperament liniștit. Când era cu Ian, se simțea încojurată de vânt, izbită din toate părțile, dar știind că poate să reziste, simțind cum în vene îi curge foc, altfel decât cel al îmbrățișărilor pasionale. Era un foc intelectual, două minți care străluceau, cu același scop – să facă magazinul mai cunoscut, mai actual, mai competitiv. Era o provocare.

– Când ești cufundată în gânduri, ochii îți strălucesc, par două diamante.

– Două diamante? Să nu exagerăm, te rog!

– Dumnezeule, uite cât e ceasul! El își trase scaunul. O să spăl eu vasele, du-te să te pregătești.

Când Peggy se grăbi spre dormitor, strigă după ea:

– O să-mi iau astăzi măsurile pentru costum, șefa.

– Nu-mi spune așa. Se simțise jignită.

***

– Ei, spuse Ian când intră în birou, ce imagine! Încă nu s-a săturat?

– Taci din gură!

– Să-ți recit ceva, poate o poezie clasică?

– Cred că o iei razna…

Zâmbi în direcția lui pentru că arăta prea bine, cu un costum potrivit, cu tunsoarea potrivită… imaginea perfectă.

– Nu mai sunt atât de proaspăt căsătorită. Azi am hotărât că s-a terminat luna de miere.

– Deja nu-ți mai plac momentele pasionale?

– Nu-i vorba despre asta. Azi l-am pus pe Gerald să-mi promită că-și va cumpăra un costum nou.

– Nu văd nici o legătură cu ce discutam.

– E un simbol. Începutul unei noi perioade din viața noastră – perioada tânărului director.

Bărbatul o privi încruntat.

– Ai grijă, Peggy. Încerci să-i conduci viața.

– Nu-i adevărat, nu vreau să fac asta.

Reproșul atinsese o coardă sensibilă.

– Tocmai de aceea te avertizez. Trebuie să fii diplomată. Fă-l să se simtă stăpân pe propria viață. E o problemă veche de când lumea, dar trebuie să ții cont de ea dacă vrei să fii fericită.

– De ce îmi ții o predică?

– Pentru că are legătură cu o propunere pe care vreau să ți-o fac. Stai jos.

Tânăra femeie se așeză pe fotoliu.

– Ți-e teamă c-o să leșin?

– Poate că da. Dacă ești într-o anumită stare. Dar, în acest caz, nu cred c-ai mai fi interesată.

– Ei, bine, nu sunt. Mă faci curioasă.

– E vorba despre ceva ce a apărut când erai în luna de miere. În orice caz, a fost secret, iar secretara Bătrânului a trebuit să se ocupe de corespondență sub legământul tăcerii. Nu c-ar fi nevoie de așa ceva când e vorba despre domnișora Loosemore.

– Nu, ai dreptate.

Domnișoara Loosemore era de vârstă mijlocie, isteață și tăcută. Peggy o admira, deși celelalte fete o credeau îngâmfată. Trebuia să recunoască la domnișoara Loosemore acea calitate absolut necesară la o bună secretară: discreția.

– Știi că, de mult timp, ne dorim să extindem magazinul, pentru că nu ne mai putem desfășura activitatea într-un spațiu atât de restrâns.

– Da.

– Și că am crezut întotdeauna că magazinul lui Galbraith rezista numai datorită tradiției, pentru că oamenii nu mai cumpără acum damasc, mătase de Madras și nu mai știu ce alte lucruri mai vindeau ei.

– Da.

În vocea ei se citea nerăbdarea. Lui Ian îi plăcea prea mult să spună povești.

– E de necrezut, dar acest stâlp al societății, această instituție care a fost implicată în toate banchetele înaltei societăți, această emblemă a Marii Britanii… își închide porțile.

– De ce? Subiectul începuse s-o intereseze.

– E o companie privată și proprietarul a murit de curând. Fiul lui, proverbiala oaie neagră a familiei, a plecat în Australia și susține că n-are de gând să se mai întoarcă. Ca să scurtez povestea, pentru că te văd nerăbdătoare, a avut loc o licitație la care am depus și noi o ofertă.

– Dacă mă gândesc bine, toate acestea se întâmplau în timp ce mă relaxam în Cornwall.

– Aveai tot dreptul să te relaxezi. Au fost o mulțime de întâlniri, am sperat și am fost dezamăgiți, dar ieri oferta ne-a fost acceptată.

– Cred c-ai fost încântat.

– Puțin spus. Ai lucrat destul de mult cu mine ca să știi că vreau să fac din acest magazin unul de frunte, am vorbit, slavă Domnului, tot timpul despre asta. Bătrânul, binecuvântat să fie, e destul de conservator, dar dacă cineva îi deschide ochii, vede oportunitățile. Am muncit destul cu el, dar politicile interne sunt punctul meu puternic.

– Ești un manipulator! râse Peggy spre el, la fel de încântată de parcă ar fi fost propriul succes. Acum, ce planuri ai?

– O mulțime. Tu ce crezi c-am putea face?

Peggy avu din nou sentimentul că e testată.

– Mai întâi… ezită ea, fără să aibă prea multe idei. Poți să unești cele două magazine, dărâmând zidul dintre ele. Asta e evident… Ai putea avea mai mult spațiu pentru tineri, ar fi loc și pentru un bufet, o cafenea pentru oamenii care lucrează la al doilea etaj… Apoi, ai mai putea face un loc de odihnă pentru cumpărătoarele care se pot odihni și își pot întâlni prietenele. E foarte important să-i faci pe toți să se simtă ca acasă, nu doar ca într-un magazin oarecare. Poți să faci un centru de informare, un salon de frumusețe…

– Da, e clar, ai găsit ideea cea bună. Dacă nu ți-ai fi dat seama, n-aș fi venit cu următoarea propunere, cea care se referă la tine.

Tânăra femeie simți că îngheață. Va avea o șansă, o șansă mare, oricare ar fi ea, dar nu era sigură că e pregătită. Anul trecut, da, ar fi fost recunoscătoare, dar acum era prea mult. Gerald venea pe primul plan. În nici un caz n-ar trebui să-l depășească, profesional vorbind. Oricum, n-avea prea multă încredere în el, cu toate că era foarte inteligent, era timid și, deși destul de comic, era foarte ușor de întristat. El avea nevoie de încurajare, nu de competiție.

– Ce pui la cale? întrebă ea.

Bărbatul își sprijini bărbia în palmă, privind-o peste birou. Peggy observă, așa cum făcea deseori, că sprâncenele i se uniseră, dându-i un aer diavolesc. Diavolesc de fermecător, se corectă ea în minte.

– Cât de mult îți iubești soțul?

Era uluită de îndrăzneala lui.

– Pur și simplu îl iubesc. Doar m-am căsătorit cu el, adăugă repede, văzându-i sclipirea din ochi. N-a fost ceva de formă, ci o urmare firească; am găsit un apartament, ne iubeam, iar Gerald, mai ales el, simțea că trebuie să ne căsătorim.

– Ai spus „mai ales el". Nu-i așa?

– Nu am ajuns singură la această hotărâre, am fost luată pe sus. Nu, nu sunt corectă, în clipa în care mi-a fost prezentată ideea, mi s-a părut foarte bună. Ian, uite despre ce-i vorba, spuse ea, gândindu-se că poate să fie cinstită cu el. De altfel, era singurul bărbat căruia îi putea vorbi deschis. Avem o opinie corectă unul despre altul. Eu am douăzeci și trei de ani și sunt normală; dacă sunt entuziastă în ce privește munca, sunt la fel în toate celelalte domenii. Așa că au apărut anumite dorințe, iar Gerald nu crede în dragostea liberă. Crede în căsătorie. Așadar, ne-am căsătorit.

– Căsătoria e o instituție minunată, mormăi el, privind-o cu un zâmbet viclean. Fiind bărbat, e mai ușor pentru mine. Pot să-mi împart viața între casă și serviciu, fără nici o problemă. Cea mai mare parte dintre femei nu pot.

Ea aprobă cu un semn din cap.

– Leonie n-a putut. Știi că era designer vestimentar. A făcut tot posibilul să continue; am aranjat și un studio pentru ea. Apoi a început să-și dorească un copil și să se frământe. După aceea, încă unul și, Doamne ajută, încă unul. Trebuie să-ți spun că, pentru un timp, m-am simțit ca și cum m-aș fi aflat în preajma unei baterii. Acum e mulțumită, se simte împlinită. În studio s-a adunat praful. Așa se întâmplă de obicei. Vino să ne vezi cuibul dragostei. Te-am mai invitat.

– Mi-ar plăcea. Peggy așteptă. Știa că bărbatul putea fi foarte încăpățânat.

– Crezi că sunt un bărbat normal, nu-i așa?

Peggy privi la mâinile îngrijite așezate pe birou.

– Cel puțin fetele din magazin așa cred.

– De unde rezultă că ar trebui să am reacții normale. Așa-i?

– Așa-i. Continuă!

– Eu cred despre tine că ești normală, atractivă, chiar foarte atractivă, dar bănuiala mea e că nu ești ca Leonie, că nu ești încă pregătită să te așezi la casa ta. Că ai ceva în tine care trebuie să fie scos la iveală și șlefuit.

– Poate că ai dreptate. Dar îl iubesc pe Gerald.

– N-are legătură cu Gerald, și știi foarte bine.

– Gerald, spuse ea, fără să vrea cu adevărat, mă vede ca pe imaginea maternității, cu un copil în poală.

– Fii sinceră. Nu e vorba despre maternitate, nu acum. Încă dorești să-ți trăiești propria viață și să-ți construiești propriul imperiu, nu-i așa?

Era adevărat, dar nu era de-ajuns. Înainte să împarți totul cu cineva, trebuie să dovedești că poți să faci ceva din viața ta; ea nu avusese timp, fusese grăbită… O mireasă destul de puțin entuziastă, își aminti ea de prima noapte.

– Ian, unde vrei să ajungi?

Nu-i plăcea acest amestec de plăcere și teamă.

– Bine, uite despre ce e vorba. Bătrânul mi-a dat verde în proiectarea noului magazin. Mi-ar plăcea să lucrezi cu mine, pentru că poți să faci această muncă. Am văzut ce poți în ultimii ani… Te vreau în echipă: va însemna o avansare pentru tine, dar nu sunt sigur…

– De ce?

– Să nu-ți fac probleme. Eu am o căsătorie fericită, n-ar trebui să mă amestec în treburile tale. Va fi mai mult decât o slujbă de la nouă la cinci.. Va trebui să mănânci și să dormi cu magazinul în gând, ceea ce nu e cel mai bun lucru pentru o mireasă. Știi că sunt un stăpân de sclavi, doar mă cunoști…

– Și tu știi că mă pot descurca…

– Nu pot suporta femeile slabe, care se plâng tot timpul…

– Hei, strigă ea, încă n-am acceptat!

– Știu. E ciudat. Îți vorbesc ca unui bărbat, deși ești atât de drăguță.

– O să vrei să port ochelari și să-mi prind părul?

– Nu, contează foarte mult imaginea. Femeile de succes trebuie să fie atractive și bine îmbrăcate.

Cuvintele lui îi aduseră aminte de discuția purtată cu Gerald, dimineață.

– Trebuie să-i vorbesc lui Gerald. Mi-ar plăcea să fac parte din acest proiect, dar el e pe primul loc. Vreau să cântăresc totul cu grijă.

– Și eu vreau același lucru. Nu vreau să cedezi mai târziu.

– S-ar putea să fie un lucru bun pentru că, cel puțin în următorii ani, Gerald va fi ocupat să avanseze în carieră. Nu planificasem să ne întemeiem o familie foarte repede.

– Dacă nu cumva vei simți această nevoie.

– Nu se știe niciodată.

– Atunci, rămâne așa.

Când Ian terminase, încheiase și ea ce avea de spus.

– Am două scrisori pe care vreau să ți le dictez. Ți-ai luat agenda?

– Da.

Deschise agenda, privind spre el. Ochii lui nu mai spuneau nimic, conversația se terminase.

– Trece-mi în agendă și celelate întâlniri.

Ian îi dictă mai mult de o oră. Cursurile de stenodactilografie își arătau utilitatea. Simbolurile se înșirau pe coala albă, în timp ce Peggy se adâncea în gânduri.

Ce părere va avea Gerald? Va spune tot: „Tu ești șeful”? Nu, nu credea că va fi așa. Poate: „Vom avea mai mulți bani”. O, nu, e chiar mai rău. Știa că e supărăcios. „Tu ești cea mai importantă”. Măcar e adevărat. Își dădea seama că voia această slujbă.

– Mai voiam să spun ceva, zise Ian, oprindu-se în ușă. Nu ți-am spus că, dacă accepți, vei merge într-o călătorie cu mine. Nu imediat, desigur, pacea conjugală va fi intactă pentru câteva luni.

– E asul din mânecă? Unde va fi călătoria?

– În jurul lumii.

– Dumnezeule! Nu știa dacă să râdă sau să plângă.

Capitolul 3

Ai grijă, își spuse ea, în timp ce-i pregătea masa lui Gerald. Nu e ca și cum i-ai spune că vrei o nouă slujbă, e vorba despre o cumpănă în viața lor. Din partea ei va fi vorba despre decizii importante, despre dăruire, multe călătorii, responsabilitate, mai mulți bani, dar nu asta era cel mai important. Poate să fie foarte încântată, dar pentru Gerald ar putea fi vorba de invidie.

Ce spusese Ian? Diplomație. Să-l faci pe bărbat să se simtă cu câțiva metri mai înalt decât e. E ceva vechi de când lumea, fiecare femeie în vârstă te sfătuiește să faci exact același lucru. Dar nu e corect, se gândi ea, îndurerată. E necinstit. Nu vrea să se ascundă. Tot ce-și dorește e să fie tratată ca o ființă liberă și respectată. Iar, peste toate astea, să mai vină și „Mama Natură", alergând, punându-i-se în drum.

Nu ești chiar atât de supărată, își spuse ea. Ai fost îndoctrinată, la fel ca toate fetele de vârsta ta. Deschise sertarul în care pusese batistele și cravatele pe care le cumpărase după-amiază. Le scoase și le întinse cu grijă pe cuvertură. Era un gest simbolic. Gerald, se gândi ea, mângâind mătasea, te iubesc. Dar sunt sigură că pot mai mult de atât. Îmi dau seama că dragostea noastră e ceva prețios, de aceea voi avea grijă, îți voi respecta sentimentele, îmi voi aminti că-ți place să mergem din când în când în club.

Chiar în acea clipă auzi cheia lui răsucindu-se în broască, apoi zgomotul înfundat al servietei lăsate pe podea. Făcea foarte mult

zgomot, ca și cum s-ar fi reobișnuit cu casa. Îi spusese odată că un taur, după ce a luptat în arenă, se întoarce la locul lui, unde se simte în siguranță. Pentru el, dormitorul era acest loc. Apăru în prag, zâmbind drăgăstos, cu ochii lui blânzi și părul buclat.

– Bună. Cum ți-a mers astăzi?

Părea obosit, avusese mult de lucru. Și-l imagina în birou, uitându-se pe listele nesfârșite de acțiuni.

– Destul de bine.

– Ce părere ai? întrebă ea, arătând spre cravate și batiste.

El veni la ea și o sărută, apoi o înconjură cu brațele.

– Uluitor! Întotdeauna am spus că ai gusturi bune.

– Nu eu, italienii. Trebuie doar să fii gata să plătești pentru ele. Așteaptă să vezi cum se potrivesc la noul costum.

– Va fi gata deseară. Gri antracit, așa cum ai ordonat.

– N-am ordonat, am sugerat.

– Oricum, gri antracit. Aș fi putut să iau unul de tweed cu cinci lire mai puțin.

– Cine vrea să vadă un domn din oraș îmbrăcat într-un costum de tweed?

– Ai dreptate. Oricum, mi-a adus noroc. Jones mi-a dat mult de lucru și am reușit niște tranzacții foarte bune. M-am simțit mai mult decât un simplu funcționar.

– E începutul unei noi ere. Ce-ți spuneam? Am ceva în cuptor, ceva special, vom sărbători.

– Ce vom sărbători? Noul meu costum?

– Mai mult decât atât. Du-te să te speli până aranjez masa.

– Bine, răspunse el, scoțându-și haina și aruncând-o pe pat.

Starea ei de încordare se manifestă prin iritare.

– Pune-o în șifonier, Gerald. Dacă nu avem grijă, această casă va arăta foarte neîngrijită.

– Cred că exagerezi, zâmbi el, luând haina. Privirea lui arăta că se simțea jignit.

– N-am vrut să te jignesc.

– Vrei perfecțiune.

– Nu, nu-i așa… Mă duc să pun masa.

După ce terminară de mâncat, se priviră peste masă. Gerald adusese o sticlă de vin și începuse să fumeze o țigară, deși știa că încerca să se lase. E atât de drăguț, se gândi ea, privindu-l prin fumul de țigară. E soțul meu… Trebuie să am grijă de el.

– Ian a aruncat o bombă astăzi, spuse ea. Vecinii de lângă magazin, Galbraith, ies din afaceri. Vom achiziționa și spațiul lor.

– Grozav.

– Da, e foarte încântat. Crede că pot să-l ajut. Ar fi foarte…bine să fac parte din echipă încă de la început.

– Vei fi, doar ești secretara lui.

– Era o chestiune de rutină. Acum va însemna să lucrez mai mult, să mă implic, poate să stau și după program…

– Ce vrei să spui?

Privirea lui arăta că înțelege despre ce e vorba, iar ea era deranjată de puterea lui de a ghici unde bate.

– Încerc să fiu sinceră cu tine. E o slujbă care presupune mai multă responsabilitate. Dacă nu-ți place ideea, voi refuza.

– Primești mai mulți bani?

– Desigur, spuse Peggy, privindu-l cu atenție, străduindu-se să-și ascundă sclipirea de entuziasm din ochi.

El își acoperi ochii cu palma.

– Îmi aduci aminte de tatăl tău.

– Asta nu-i o crimă. Uite unde a ajuns.

– Nu pare prea fericit.

– E în regulă. Doar că e… distras.

– Și tu vei fi distrasă?

– Vrei să mă întrebi dacă te voi neglija?

Îl văzu încruntându-se.

– N-am nevoie de o dădacă.

– Ești sigur? întrebă ea, dar apoi îi păru rău că o făcuse. Gerald, poate fi șansa vieții mele.

– Nu mă îndoiesc de asta. Nu mă înțelege greșit. Doar că nu vreau să te pierd.

Părea deranjat de propria reacție.

– De asta ți-e teamă?

– Presupun că da.

– Sper că nu vrei să mă ții legată…

– Oh, nu… Privirea lui era rușinată.

– Gerald, spuse ea, simțind tensiunea, am sentimentul că trebuia să vorbim despre aceste lucruri înainte de căsătorie. Oricât de devotată îți sunt, oricât de mult te iubesc, nu pot să fiu servilă. Unele femei pot, soțul lor e viața lor. Le place să fie așa. Acum, pentru mine, ideea de a avea grijă de o casă și de o familie toată viața, pare închisoare. Presupun și că de asta ezitam să mă căsătoresc.

– Simți că te-am grăbit?

– Nu, nu crede una ca asta. Voiam la fel de mult ca și tine.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură. Poate că sunt prea imatură pentru viața de familie. Trebuie să văd dacă pot zbura, să mă descopăr pe mine însămi. Pot să fac aceste lucruri în noua slujbă. La urma urmei, ar fi un câștig și pentru tine.

El zâmbi.

– Fac din țânțar armăsar. E destul de rezonabil. Probabil că e de vină gelozia mea, teama că vei găsi pe cineva mai bun. Poate că și eu sunt imatur.

Peggy se simți copleșită de dragostea pentru el, nu numai pentru că-l convinsese.

– Dragul meu, spuse ea cu lacrimi în ochi, sunt nebună după tine. Simt că mi se învârte capul, cred că de vină e și vinul. Haide să mergem în pat.

– Acum, spui chiar ce-mi place să aud, strigă Gerald sărind de pe scaun și venind la ea.

– Așa îmi placi, spuse el, scoțându-i pantofii.

– Amețită?

– Nu, îndrăgostită.

Se rostogoliră în pat, strâns îmbrățișați. Se simțeau la adăpost de orice amenințare din partea lumii. Își erau de-ajuns unul altuia.

– Ești sigur că nu te deranjează această slujbă, Gerald?

– Nu, atâta vreme cât te face fericită. Gândește-te unde ne vom putea duce în vacanțe când vom avea atâția bani.

O mângâia cu tandrețe, aprinzându-i focul pasiunii. Întâi, se gândi ea, înainte să-mi pierd controlul, trebuie să-i spun.

– Dacă, din întâmplare, spuse ea, mirându-se de tonul obișnuit al vocii ei, dacă în viitor, cândva, ar trebui să mă duc împreună cu Ian într-o excursie în interes de serviciu, te-ai supăra?

– Ești o ticăloasă, răspunse el.

– Iar tu ești un necioplit, se supără ea, îndepărtându-se de el.

– Îmi pare rău! Știi că nu suport să fiu manipulat.

Tânăra femeie ridică din umeri. Cât de mult trebuie să dureze să călătorești în jurul lumii? Se simțea rușinată.

– Peg, îmi pare rău. Cât de mult ți-ar lua?

– Ian nu-și poate permite să lipsească prea mult timp. Oricum, nu e ceva atât de serios încât să-mi faci o astfel de scenă.

O întoarse s-o privească în ochi, apoi, ridicându-se spre ea, o sărută cu atâta pasiune, că-și simți buzele strivite de dinți.

– Gerald… șopti ea, dar amețeala care o cuprinsese o împiedica să vorbească.

Îi simți mâinile alunecând pe corpul ei, dezbrăcând-o. Era brutal, trăgând de haine ca și cum ar fi vrut să le rupă. La început o deranjă, apoi nu mai conta, pentru că se bucura de sentimentul de putere asupra lui, de respirația grăbită care-i scăpa printre buze, de lipsa lui de îndemânare.

– Rupe-le, șopti ea cu o voce răgușită, venindu-i în întâmpinare, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui.

O jumătate de oră mai târziu, sună telefonul.

– Du-te tu, spuse ea, prea moleșită să se mai miște. Aștepta întinsă în pat, ascultând vocea lui Gerald.

– Da… Bună seara, domnule Goodchild. Politețea lui contrasta cu goliciunea. Nu, n-am avut plăcerea să vă întâlnesc… Da, vă mulțumesc… Foarte bine, Cornwall e un loc minunat... Da, Peggy mi-a spus. Cred că e foarte mulțumitor pentru dumneavoastră. Da, mulțumesc. Nu știu dacă mâine se poate, nu sunt sigur… Nu, nu cred că avem vreun plan… Se întoarse spre Peggy, punând palma pe receptor. Să-i spun?

– Ce?

– Că n-avem nici un plan? întrebă el, agitând receptorul.

– Nu-i momentul potrivit s-o faci pe amuzantul. Ce vrea?

– Să ne ducem mâine la cină la ei.

– Păi și putem, nu-i așa?

– E seara în care o facem lată.

– Seara în care o facem lată? Pentru numele lui Dumnezeu!

El îi întoarse spatele, punând receptorul la ureche.

– Da, Peggy spune că e în ordine. Mulțumesc. La ce oră?… Da, o să-l găsesc repede. Ne vedem mâine, mulțumim din nou.

Se întoarse la Peggy dar, în loc să se strecoare în pat, începu să se îmbrace.

– Se pricepe, spuse el.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să fii cu ochii pe el. Va fi în curând în pat cu noi.

– Nu fi răutăcios. Du-te și fă o cafea.

– Bine.

– Hei, unde pleci fără să mă săruți?

El se aplecă și o sărută ușor pe buze.

– Mulțumesc. Parcă ai fi sărutat un client de la firmă.

– Nu te mai plânge, spuse el, vârându-și cămașa în pantaloni. Mă duc să fac cafea.

Peggy se ridică din pat și se îmbrăcă. Se simțea neliniștită, parcă auzea sunând un clopoțel de avertizare. Poți să oprești pericolul înainte de a se produce, se gândi ea. Poți să-i spui lui Gerald că te-ai răzgândit în privința slujbei și lui Ian că nu crezi că vei avea suficient timp și energie să te dedici noului magazin. Numai că știa că nu va face acest lucru. Privindu-se în oglindă, văzu în trăsăturile feței hotărârea, în încordarea buzelor și zâmbi larg, încercând să-și schimbe expresia.

În seara următoare, când se pregăteau pentru vizita la familia Goodchild, îi ceru lui Gerald sfatul în privința rochiei pe care s-o poarte.

– Pe cea roșie cu dantelă. E drăguță.

În ultima clipă, se răzgândi.

– Îmi place foarte mult cea roșie, dar cred că e prea mult pentru o astfel de vizită.

Îmbrăcă rochia albă, de mătase, foarte simplă. Nu purta nici o bijuterie. Periindu-și părul, își spuse că știa de la început că va purta rochia albă și că a început deja să-l manipuleze pe Gerald.

Casa familiei Goodchild era în Chelsea. „O voi găsi”, spusese Gerald, ceea ce nu se potrivea cu felul lui de-a fi. Părea că amândoi se

schimbă, într-un mod subtil. În mașină, închizând ochii, Peggy începu să se gândească la acest nou Gerald, dar apoi alungă gândul. Probabil că e propria exagerare. Era gelos pe Ian, doar atât, gelozie masculină. Când îl va vedea pe acesta împreună cu soția lui, își va da seama că n-are de ce să se teamă.

Leonie Goodchild era varianta feminină a soțului ei; era înaltă, brunetă, foarte frumoasă. Părul strâns într-un coc elegant îi dezvelea urechile delicate și lucirea cerceilor cu diamant. Zâmbea și vorbea cu voce joasă dar, în ciuda hainelor moderne și a coafurii, avea ceva de modă veche. Ian spusese despre ea că se simte împlinită.

– Ce drăguț din partea voastră că ați venit, chiar dacă v-am invitat atât de târziu, îi primi ea la ușă. Ian voia de mult să vă invite, dar i-am spus să vă dea timp să vă obișnuiți cu noul statut. Proaspăt căsătoriții vor să fie lăsați în pace.

Holul avea podeaua în carouri albe și negre și o masă albă cu un aranjament floral cu magnolii. La capătul cel mai îndepărtat se vedea o draperie de catifea purpurie.

– Ce frumos ați aranjat, spuse Peggy, deși simțea în aer o atmosferă lugubră.

– Îți place? Sunt nebună după culori și de aceea am tendința să le folosesc foarte puțin, ca să nu ajung să exagerez. Ian spune că e ca într-o capelă funerară. Ce părere ai despre draperia mea? Caut peste tot unul dintre caii aceia din metal de inspirație victoriană, vreau să-l pun în fața ei. Lasă-mă să-ți iau haina, Peggy, pot să-ți spun Peggy? Îmi ești foarte cunoscută, la fiecare masă aud despre tine. Nu te neliniști, e un compliment, Ian are o părere foarte bună despre tine.

Peggy îl privi pe Gerald. El se uita la Leonie ca și cum ar fi știut amândoi o glumă foarte bună.

– E în regulă atâta timp cât nu provoc indigestie, răspunse ea.

– Pe aici, vă rog.

Leonie îi conduse spre o scară. Peggy se opri, spunând:

– E georgiană, nu-i așa?.

Nu voia să pară provincială.

– Sufrageria e la primul etaj. E în același timp un lucru bun dar și un blestem. Când avem o petrecere, trebuie să urci și să cobori de sute de ori.

– Poți să lași deschisă ușa de la intrare, spuse Gerald, care le urma. Părea vesel și în largul lui, ca și cum s-ar fi dus în barul lor obișnuit.

Ian le veni în întâmpinare, ridicându-se de pe canapea.

– Ați reușit, spuse el zâmbind. Presupun că tu ești Gerald, bărbatul minune?

– Departe de a fi o minune.

– Nu cred. Ceva mai puțin de optsprezece carate n-ar fi cucerit-o pe Peggy. E o cunoscătoare.

– Vorbești de parcă l-ar fi cumpărat.

– Da, sunt luat la ocazie, spuse Gerald.

– Ți-a spus Peggy despre noua slujbă pe care i-am oferit-o?

Nu pierde deloc timpul, își spuse Gerald.

– Da, mi-a spus.

– Vrei să-i dai binecuvântarea ta?

– Peg e adultă. N-am nici o obiecție. Dacă ea e mulțumită…

Gerald nu fusese niciodată atât de agresiv. Îi aminteau lui Peg de doi boxeri.

– Voi încerca să n-o epuizez cu munca. Ce beți? încheie Ian subiectul, alungându-l cu un gest al mâinii. Putem să mergem pe balcon. N-avem grădină, dar Leonie s-a întrecut pe ea cu aranjarea balconului.

Soția lui îi urma pe cei doi invitați, iar el se întoarse spre ea, zâmbindu-i.

– Oricum, ea face totul bine.

– Cu remarca asta vrea să mă facă să mă simt bine acasă, nu credeți?

– Și te simți bine? întrebă Gerald, luând paharul pe care i-l întindea Ian. Mulțumesc!

Paharul era înalt și conținea un lichid verde, arătând rece, iar în interior pluteau rondele de portocală.

– Mmm… începu Leonie. Da, mă simt perfect.

Râse, un râs adânc, din toată ființa.

– Copiii mă fac să mă simt împlinită.

– Balconul vostru e minunat, interveni Peggy, care își gustă băutura.

– Mulțumesc, am avut ajutorul naturii, care a fost darnică.

Leonie se întoarse din nou spre Gerald:

– Vezi tu, Gerald… sper că pot să-ți spun pe nume…, dacă nu stau acasă, cine o să mai aibă grijă de salcia mea? Ian mi-a sugerat să cresc și alte plante, dar mă mai gândesc. Geranium nu-mi place, miroase a pământ. Îmi aduce aminte de pensiunile din Brighton.

– E ceva în neregulă cu pensiunile din Brighton?

– Nu, nu-i nimic. De fapt… Ian! se întoarse femeia spre soțul ei, dacă stai să te gândești, peisajul de acolo arată ca o scenă avandgardistă…cu mobila de stejar, cu oglinzile și sertarele pentru mănuși… vezi, Gerald și-a dat seama… De ce nu-l angajezi și pe el?

Oare îl tachinau sau râdeau de el? se întrebă Peggy, devenind protectoare.

– Nu am de-a face cu astfel de lucruri, răspunse Gerald la provocarea ei, fără să pară deranjat. Mai ai puțin timp liber cu trei copii sau toată ziua e dedicată gospodăriei, de dimineață până seara?

– Nu, sunt norocoasă. Am angajat o dădacă, dar astăzi e liberă. Dacă auziți țipete și bufnituri, vă veți da seama despre ce e vorba.

– Aveți grijă, spuse Ian, va începe să vorbească despre copii.

– Mi-ar plăcea să-i văd.

– Sigur? se întoarse Leonie surprinsă spre Gerald. Dacă vrei să-i vezi, poți să vii cu mine.

– Peg? întrebă Gerald, mai mult din priviri.

– Pot să mă duc? se întoarse tânăra femeie spre Ian, cu care începuse o discuție despre magazin. Toate ideile bune pe care le avea i se amestecaseră în minte. Se ridică, vrând să-și revină.

– N-ar trebui s-o încurajați pe Leonie, e o lăudăroasă, răspunse Ian. Haide, duceți-vă, o să vă umplu paharele cât sunteți plecați.

Cei doi copii mai mari dormeau, iar lui Peggy i se păru că arată ca niște copii oarecare, bine hrăniți, cu obrajii rozalii, anonimi, cu personalitatea ascunsă sub pleoapele plecate. Cel mai mic, Justin, stătea întins pe burtă, dând din picioare și când Gerald se apropie de el, îl privi peste umăr, cu o privire bărbătească.

– E o adevărată teroare, spuse Leonie, aproape nu doarme niciodată. Stă așa ore întregi, ca și cum s-ar gândi la ceva foarte important și, brusc, adoarme. Nu plânge niciodată. Îmi amintesc de o menajeră de acasă care spunea despre anumiți copii că se poartă de parcă „ar mai fi fost pe aici”. Așa e Justin.

– Bună, amice, spuse Gerald, punându-și cu grijă mâna pe capul copilului. Ce păr moale ai, zâmbi el, privind-o pe Peggy.

– Păr de copil, spuse ea. Nu voia să se uite prea de aproape la copil, să-l lase să-i strice planurile. Ai grijă, Gerald, nu-l speria.

– A, nu, îi place să fie în centrul atenției.

Leonie nu era o mamă pretențioasă. Stătea pur și simplu și-l privea, fără să se aplece spre el.

– Iubește întreaga rasă umană, crede că a fost inventată pentru el. Cred că din acest motiv nu vrea să doarmă. Nu vrea să piardă nimic.

– O existență minunată, spuse Gerald, să stai întins pe burtă și să cugeți.

Peggy prinse mânuța moale a copilului, care o prinse într-o strânsoare ce nu părea a unui copil. Privirea pe care i-o aruncă era matură, ar fi putut jura că văzuse o lucire în ochii lui.

– E puternic, observă ea, simțindu-se cucerită.

– Da, e ca Ian, cu scopuri foarte clare. N-ai descoperit până acum cât e de nemilos soțul meu? zâmbi Leonie spre ea, ridicând de pe covor o jucărie de pluș.

– Da, dacă poți să-i spui așa. Poate că e mai potrivit „dinamic”. Cu toate acestea cred că, dacă i-ai sta în cale, te-ar mătura din fața lui fără să se uite înapoi.

– E un adevărat pericol, murmură Leonie, conducându-i afară din cameră. Gerald, vrei să închizi tu ușa? Mă bazez pe principiul: ce nu auzi, nu trebuie să te îngrijoreze.

– N-aș fi spus că e un pericol, spuse Peggy.

– Justin?

– Nu, Ian.

– Oh, Ian! Îmi pare rău, am crezut că vorbeai despre Justin, răspunse Leonie.

Femeia îl privi pe Gerald cu aceeași privire complice, zâmbind, de parcă știau un secret.

Sentimentul persistă pe toată durata mesei. Soția lui Ian și Gerald conversau fără nici o rezervă.

– Gerald, hai să vorbim și despre munca ta, spuse ea.

– Nu poate intra în competiție cu munca la magazin.

– Atunci, spune-mi ce pasiuni ai. Îți place pictura?

– Desigur, îmi place un tablou bun. Mai ales dacă are un corp în el.

Leonie începu să râdă.

– N-o să continui. Cărțile îți plac?

– E altceva.

Peggy , care îl privea, îl văzu luminându-se la față.

– Aș vorbi despre cărți de dimineață până seara. E cea mai mare pasiune a mea.

– Îți plac nuvelele americane? Isherwood, Updike, Bellow?

– Și cei de dinaintea lor. Am o teorie foarte bine pusă la punct despre scriitorii americani. În ce-l privește pe Faulkner…

– Peggy, spuse Ian deodată, am primit un telefon de la Galbraith în seara asta. Putem intra în posesie de azi într-o lună. M-am întâlnit și cu arhitecții, îți aduci aminte că ți-am spus că mă voi duce la ei după-amiază, a fost mai rapid decât credeam.

– Bine, foarte bine, e o veste minunată.

Trebuia să vorbească tare ca să acopere vocea lui Gerald, care declara cu hotărâre:

– Dacă îl compari cu Wolf…

– Și am vorbit cu Bătrânul despre tine. O să primești o ajutoare, care să facă treburile de rutină…

Ian dădu din cap spre Gerald, apoi spre ea, făcându-i un semn.

– E în regulă? întrebă el încet.

– Da, e chiar încântat, murmură ea. Nu-i plăcea sentimentul că tocmai a dat o lovitură.

– Bătrânul e încântat că vrei să mă ajuți.

– Colaboratorii tăi nu vor fi deranjați?

– Îți pasă de ce spun ei?

– N-are nici un rost să-mi pese, nu-i așa?

– Da.

– Atunci, asta e.

– Mă bazez pe tine să-mi spui orice idee care îți vine.

Ochii lui erau strălucitori, dar nu era nimic deplasat în privirea pe care i-o arunca. Leonie avea dreptate. Pentru el, nu era decât o marfă. Cu toate acestea, era o femeie destul de atrăgătoare să fie deranjată de modul în care o privea.

– Îmi vin idei în cele mai ciudate locuri! Cum crezi că se potrivește următorul decor? O scenă din deșert, cu nisip, dune care se întind la nesfârșit, un palmier… Unul singur. Toate hainele să fie cărămizii. Cred că e timpul ca oamenii să mai renunțe la culorile mohorâte… Poate să înființăm un birou unde toată lumea să primească, gratis, informații despre culorile care li se potrivesc. Mai mult nu m-am gândit…

– Văd că te vei dovedi într-adevăr o investiție valoroasă.

– Hemingway, îl auzi ea pe Gerald spunând. Îți aduci aminte de acel citat extraordinar din ultima lui carte…

În acea clipă, îi păru rău că nu era Leonie. Se simțea la fel cum se simțea Gerald în fața lui Ian: lăsată în afară. Își aminti că în timpul lunii de miere, începuse să-i vorbească despre Henry James, iar ea se plânsese că vorbea prea mult. Acum, Leonie părea că se bucură de ce aude. Când aceasta se întoarse spre ea și-i zâmbi, se simți ușurată. Soția lui Ian spuse, cu hotărâre:

– Vom bea cafeaua pe balcon, nu avem nevoie de doi bărbați care să fumeze în interior. Haideți.

– E așa de frumos și de retras, spuse Peggy, când erau așezați cu toții pe balcon.

Toată seara risipise complimente pentru tot, ca o elevă de liceu. Auzea mugetul râului care curgea în apropiere. Se simți copleșită de melancolie, dorindu-și să fie acasă.

Leonie râse.

– Ian, îți amintești de designerul pe care l-am invitat într-o seară la cină? Ce ne-a spus? Stai, îmi aduc aminte: „e o mică oază de civilizație în anonimatul întunecat al Londrei”.

Gerald zâmbi:

– Cântând după cină…

– Dacă era o seară la fel de frumoasă ca asta, avea motive să cânte. Dacă ai început să faci complimente, nu mai poți să te oprești.

– Pentru fiecare fel de mâncare, o strofă, spuse Gerald.

– Îmi place ideea, râse Leonie.

– Gerald, amice, se întoarse Ian spre tânărul invitat, te-a plictisit Peggy de moarte cu ideile pentru dezvoltarea magazinului? Știu că eu am plictisit-o deja pe Leonie.

– N-am vorbit prea mult despre acest subiect, dar sunt sigur că m-ar fi plictisit.

– E o declarație calitativă?

– Nu, sunt doar fapte.

– Soția ta e o femeie minunată. N-ai putea să-i stingi entuziasmul nici cu furtunul pompierilor. Depășește chiar și entuziasmul meu.

– Nu, interveni Leonie.

– Tu ești șeful, răspunse Ian.

– Același lucru mi-l spune și Gerald mie, observă Peggy.

– Trebuie să ai grijă cu bărbații care spun aceste lucruri, zâmbi Ian, sunt un real pericol. Cum ți se pare coniacul, amice?

– Perfect.

Peggy privi spre Gerald. Acesta părea că savurează băutura.

– E o cruzime din partea ta să-i desparți, spuse Leonie, mai ales dacă te gândești cum eram și noi la începutul căsniciei.

– Asta-i viața, draga mea. Nu există plăcere fără durere. Oricum, depinde de ei. Nu oblig pe nimeni.

– Gerald, ai grijă, zâmbi Leonie spre el. Ești în pericol, un mare magnat e la lucru.

– N-are nimic împotrivă, spuse Peggy. Nu-i așa, Gerald?

– Așa-i, zâmbi el ușor.

– Voiam să spun doar că, dacă pleacă, Ian se va întoarce la timp să fie Moș Crăciun, continuă Leonie. Care e argumentul tău pentru plecare, Ian?

– Păi… la întoarcere voi putea să stau de vorbă cu Justin.

Când Peggy se uită la Ian, acesta zâmbea, dar putu ușor să vadă că reproșul își atinsese ținta.

***

– Nu sunt foarte drăguți? întrebă Peggy în drum spre casă.

– Ea e, desigur.

Privind spre el în întunericul din mașină, i se păru că figura lui era albă ca varul. Poate că băuse prea mult.

– Ți-a plăcut Ian?

– Da, am mai văzut genul ăsta de bărbat.

– Cum, el e original!

– De când e original un profitor?

– Nu-i nimic în neregulă să poți să profiți de orice ocazie favorabilă.

Toată seara o deranjase, râzând de ea cu Leonie, fără să fie impresionat de casa lor.

– Anumiți oameni pot să facă mai mult decât marea majoritate, replică ea, regretând imediat cuvintele.

El nu răspunse, iar după o pauză, Peggy respiră ușurată. De când apăruse această nouă slujbă, se simțea schimbându-se și nu în bine. Ai grijă ce vorbești, Peggy, se dojeni singură. Își aminti de cuvintele mamei ei: „Lasă-i pe oameni să trăiască, nu-i împinge în direcția în care crezi c-ar trebui să meargă". Așa făcuse până acum cu Gerald. Își aminti și de cuvintele lui: „Ești ca tatăl tău…".

– Ți-a plăcut casa, dragule? îl întrebă ea, după câteva minute de tăcere.

– Da, mi-a plăcut. Micul Justin nu ți-a părut o adevărată minune? N-am mai văzut un copil atât de mic și care să pară atât de… matur.

– Da, e un dulce. Ce crezi despre sufragerie? Și balconul, atât de îngrijit…

– O casă drăguță…

– Râzi de mine?

– Nu cred.

– Dar nici nu ești copleșit de entuziasm.

– Îmi pare rău. Numai că oamenii mă interesează mai mult decât locurile. Da, mi-a plăcut casa, a fost bine gândită și s-au cheltuit mulți bani pe ea. Și Leonie mi-a plăcut, e o persoană cu mult bun-simț.

– Cu bun-simț? E încântătoare!

– Cred că doar tu ești încântătoare. Pentru mine, e o persoană simpatică și inteligentă.

– Inteligentă pentru că vorbește despre cărți?

– De ce n-ar face-o dacă o interesează? Tu n-ai vorbit despre magazin?

– Îmi pare rău, dragule, dar eram atât de obosită… Știi că puteai să participi la discuție.

– Nu eu sunt persoana care trebuie angajată.

– Ai dreptate…

După ce parcară mașina, urcară în apartament. Știa că e foarte obosită, dar nu se putea împiedica să compare casa din care plecaseră cu cea în care locuiau. Lucrurile din jur îi dădeau un sentiment de frustrare, pe care îl simțea foarte puternic.

– Dumnezeule, ce loc îngrozitor!

Cuvintele îi scăpară de pe buze. Lovi cu piciorul un scaun de lângă ea, pe care Gerald începuse să-l vopsească. Cutia de vopsea fusese lăsată lângă el, cu pensula înăuntru și se răsturnă, împrăștiindu-se pe podea. Peggy se uită la pata albă apoi, dându-și seama că se purta prostește, dar neputându-se împiedica, începu să plângă și fugi în dormitor, unde se aruncă pe pat.

Lacrimile îi curgeau pe obraz, fără să se poată opri. Nu știa de ce plânge.

– Peg.

Gerald era lângă ea, plecându-se s-o atingă, apoi așezându-se în pat și luând-o în brațe.

– Peg, draga mea, nu poate fi atât de rău cum pare, sunt sigur.

Ea se retrase, privindu-l cu fața plină de lacrimi.

– E numai vina ta, tu ai lăsat nenorocita aia de cutie de vopsea pe podea… Dacă n-ai fi atât de dezordonat…

– Îmi pare rău, dar era târziu și tu mă grăbeai…

– Cum să nu… Dai vina pe mine. E tipic pentru tine.

Suspina în continuare, dar nu mai plângea, doar se prefăcea, simțindu-se mizerabil.

– Nu dau vina pe tine. Încerc să-ți explic. E vina mea. Sunt un neîndemânatic, un idiot dacă vrei, cum spui tu. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te.

Se ridicase de pe pat în timp de vorbea și se dusese în bucătărie, răscolind prin rafturi. Îl auzea, știa ce caută, dar nu voia să-l ajute. Auzi zgomotul produs de frecatul covorului și la nas îi ajunse mirosul de terebentină. Peggy stătea în pat, cu ochii închiși, simțindu-și obrajii roșii de rușine. Își spunea în gând: „lasă-l să se chinuie și el”. Urmă sunetul apei de la duș, care dură o veșnicie.

Gerald se întoarse la ea și-i puse mâna pe umăr. Lacrimile o făcuseră să respire zgomotos, ca un copil.

– Ai mâna rece.

– Le-am ținut sub duș ca să scap de miros. Covorul e curățat acum.

– Nu va mai fi niciodată în regulă, spuse ea, făcând un gest tragic cu mâna și dându-și părul pe spate.

– Cum vrei tu, zâmbi el.

Peggy simți că-și recapătă dintr-o dată judecata normală.

– Gerald, îmi pare rău!

– Nu, mie îmi pare rău.

Se așeză lângă ea pe pat.

– Nu-mi place să te văd atât de supărată. Nu e vorba numai despre vopsea, nu-i așa?

– Nu. O să renunț la slujbă.

– Dar nu poți să renunți. Nici măcar n-ai început.

– O să refuz oferta.

– Nu face asta.

– Ce-ai spus?

– Am spus să nu faci asta.

– De ce nu?

– N-aș putea să trăiesc purtând această povară a vinovăției. Nu, trebuie să faci așa cum ai hotărât. Trebuie măcar să încerci.

– Așa crezi tu?

– Da, știi că-ți dorești asta. Nu te mai chinui singură, lovindu-te în cap.

– Ar trebui să fiu o acrobată foarte bună ca să fac asta, spuse ea, izbucnind în râs. El se așeză pe pat lângă ea, strecurându-și mâna în jurul gâtului ei.

– Hai, vreau să te aud râzând.

Se întoarse cu fața spre el, simțindu-se liniștită.

– Am fost îngrijorată din cauza acestei oferte, iar tu n-ai privit cu ochi buni casa familiei Goodchild…

– Nu, am refuzat să mă las impresionat.

– Orice ar fi fost, poți să fii foarte nesuferit.

– Nu suport pe cei care, având bunuri materiale, le scutură în fața ochilor oricui ca pe un morcov în fața unui iepure.

– Dar și tu vrei să avansezi.

– Da, pentru propria satisfacție, nu ca să-i impresionez pe alții.

Tânăra femeie își simțea obrajii arzând. Își duse mâinile la față.

– Uite ce e, Peggy, se auzi vocea lui calmă. Hai să discutăm serios. Am fost atât de ocupați să ne certăm pe tot felul de lucruri mărunte: dacă am fost impresionat de casa lor sau nu, dacă am lăsat o cutie de vopsea ca să te împiedici de ea, dacă sunt sau nu ambițios.

– N-am spus asta.

– E același lucru. Nu sunt copil. Te-am văzut mușcându-ți limba ca să nu-ți dai de gol entuziasmul, privindu-l pe Ian Goodchild cu atâta atenție… mă asculți?

– Da, răspunse ea, simțind o durere teribilă de cap. Te rog să nu-mi ții o predică.

– Ai spus întotdeauna că, dacă există o problemă, nu vrei să știi. Ai avut dreptate, n-a vorbit suficient de mult despre viitorul nostru înainte să ne căsătorim. Da, recunosc aș prefera să fiu cel care aduce banii în casă, dar sunt destul de cinstit să recunosc: pentru moment, ai nevoie de ceva mai mult decât ce-ți poate oferi această căsătorie. Accept acest lucru, atâta timp cât respecți anumite condiții. Una dintre ele este ca, atunci când vom câștiga mai mult, să discutăm despre întemeierea unei familii.

– Desigur.

– Nu vreau să te forțez. N-aș putea. Cealaltă condiție e următoarea: nu mă forța nici tu. Poți să spui că n-am ambiție… asta e.

– Dar trebuie să avansezi…

– O voi face. Știi că mi-am comandat costumul, așa cum ai vrut.

Gerald se ridică și o prinse în brațe.

– Vrei să dăm căsniciei noastre o șansă, luând-o încet? Suntem amândoi nepricepuți în acest domeniu și trebuie să ne eliberăm de prejudecăți și de idei învechite.

– Ce fel de idei învechite?

– Că femeia trebuie să poarte corset și pantalonași de dantelă și să aibă oroare de relațiile intime.

– Cred că glumești.

– Da…ha-ha…numai că nu e de râs… în fiecare bărbat există niște idei îngropate adânc de educație.

– Și acum găsești că se grăbesc să apară la suprafață?

– Se pare că da… Cu toate astea, știi foarte bine că sunt ultima persoană care ar încerca să schimbe pe cineva.

Peggy simți că durerea de cap cedează. Fusese probabil cauzată de tensiune. Se simțea bine cu Gerald, iubită, ocrotită.

– Ești atât de bun cu mine, Gerald!

– Nu sunt. Sunt așa cum spuneai tu că sunt și sunt foarte gelos pe Ian. Probabil că de asta nu m-am lăsat entuziasmat de casă.

Peggy se întoarse, cuprinzându-l cu brațele.

– N-ai de ce să te îngrijorezi. De altfel, ai văzut-o pe Leonie.

– Da, am văzut-o.

– Ce crezi despre călătorie?

– Despre ce călătorie vorbești?

– Știi prea bine, despre călătoria cu Ian.

Gerald o sărută.

– Mă predau. Dar te rog să te gândești și la bietul de mine. Inteligența și gelozia nu s-au înțeles niciodată prea bine…

– Te iubesc, nesuferitule. Îmi pare rău că m-am purtat atât de urât când ne-am întors acasă.

– Ți-am spus că de vină e oboseala. Lasă-mă să te ajut să te dezbraci.

Îi plăcea să facă asta. Era și foarte priceput. Îi împături hainele cu grijă, apoi îi dădu cămașa de noapte, legându-i panglicile de pe umeri. Părea fericit că poate să o ajute. Apoi îi aduse o ceașcă de ceai și o aspirină. După ce bău ceaiul și luă medicamentul, se simți somnoroasă. Abia reuși să pună ceașca pe noptieră, că deja capul îi căzu greu pe pernă. Alunecă într-un somn profund.

Se trezi în mijlocul nopții și, uitându-se la ceas, văzu că era ora trei, dându-și imediat seama că Gerald nu era în pat, lângă ea. Apoi văzu că veioza era aprinsă, acoperită cu ceva închis de culoare, ca lumina să nu ajungă la ea și s-o deranjeze. El stătea pe scaun, cu o carte pe genunchi, dar nu citea. Stătea nemișcat, cu mâinile împreunate pe carte, privind drept în față, ca și cum s-ar fi gândit foarte profund.

Se lăsă din nou pe pernă, prea somnoroasă să poată vorbi. Nu putea fi decât un vis. Mâine dimineață îl va găsi în pat, lângă ea.

Capitolul 4

Era într-adevăr începutul unei noi ere. Gerald rezistase la schimbare și, după prima demonstrație a punctului propriu de vedere, nu mai protestase împotriva slujbei. Părea destul de interesat de ce se întâmpla și, spre marea ei surpriză, făcuse câteva propuneri foarte bine venite. Câteodată, îi părea rău că ea nu arătase la fel de mult interes pentru slujba lui.

Era foarte ocupată. Ian și magazinul îi epuizau toată energia. Când ajungea acasă, se simțea stoarsă de vlagă.

– Cred că vom ajunge să fim împreună doar sâmbătă noaptea și să ne bazăm pe ziua de duminică pentru odihnă, spusese Gerald la un moment dat.

Peggy știa cât de importante erau pentru el relațiile intime și de aceea se simțea jenată când îi respingea avansurile cu voce obosită:

– Nu acum, dragule, sunt obosită.

Se străduia să nu adauge: „Am avut o zi foarte grea la magazin”.

Acum, toate zilele ei erau ocupate. Era foarte hotărâtă să reușească, să-i demonstreze lui Gerald cât e de capabilă și să nu-l dezamăgească pe Ian.

După ce entuziasmul de început trecuse, se obișnuise să-și păstreze ideile pentru ea și să le formuleze cu grijă înainte să le bată la mașină în note ordonate și să le așeze pe biroul lui Ian. Uneori, el le ignora, alteori spunea:

– Ideea pe care ai avut-o pentru lungimea rochiilor…o s-o trimitem la departamentul de croitorie. Da, cea pentru tejgheaua de la bijuterii e foarte bună. O să avem grijă când mergem în călătorie… poate găsim ceva în Mexic.

Se înțelegeau atât de bine amândoi, încât Peggy se uita câteodată la el și se gândea cât e de atractiv. Cu toate acestea, între ei nu era nimic intim. „Probabil că ne asemănăm atât de mult. Iar relațiile noastre sunt satisfăcătoare din acest punct de vedere”. Ea așa simțea. Oare Gerald simțea la fel?

Într-un week-end au plecat împreună în vizită la părinții ei. Mama lui locuia în Cumberland, așa că nu putea s-o viziteze decât foarte rar. Gerald era bine dispus când plecară spre Sussex în vechiul lui Renault. Îi plăcea foarte mult mama lui Peggy, iar pentru tatăl ei avea sentimente rezervate. Majoritatea cunoscuților aveau aceleași sentimente pentru tatăl ei. Peggy înțelesese destul de târziu că tatăl ei era considerat unul din acei bărbați „dificili”, retras, care își petrecea o mare parte din timp departe de casă, la firma lui de export, iar când era acasă, se închidea ore în șir în birou. Ea fusese fata de la liceu care avusese cei mai mulți bani de buzunar și pe care tatăl nu venise niciodată s-o vadă la concerte. Gerald spusese o dată că, pentru un bărbat cu o situație financiară atât de bună, pare să se bucure prea puțin de viață.

– Dar avem o casă frumoasă și mama are tot ce-și dorește, răspunsese ea.

Acum, când era mai mare și era la rândul ei căsătorită, nu mai era sigură că avusese dreptate.

– Ți-l amintești vreodată râzând cu poftă?

Zâmbind, da, dar râzând în hohote, niciodată. Cu toate acestea, trebuie să-ți accepți părinții așa cum sunt. Mama ei era întotdeauna mai deschisă când el lipsea sau când pleca la plimbare cu Peggy. Nu se îngrijorase niciodată prea mult. Oricum, nu putea spune despre familia ei că e o familie unită.

Zâmbetul cu care-i întâmpină mama ei era foarte primitor.

– Cât mă bucur să vă văd pe amândoi. Nici nu ți-ar veni să crezi, Gerald, ținând cont de faptul că a fost mai tot timpul plecată, dar mi-e tare dor de ea.

Se întoarse spre Peggy:

– Îți amintești cum veneam să te iau de la gară?

– Da, era foarte plăcut.

– Și cum intram câteodată într-o cafenea, luând câte o cafea fierbinte?

– Nu făceam nimic rău, răspunse Peggy, cuprinzând-o în brațe, emoționată de cuvintele mamei ei.

– Și când ieșeam la iarbă verde la Downs, dar nu aveam niciodată suficient timp, pentru că tu fugeai să te întâlnești cu vreun băiat. Cât timp erai plecată, îți terminam lucrul de mână pe care-l începusei. Nu că n-ar fi lucrat bine, Gerald, dar făcea atât de multe deodată!

– Da, știu, și acum îmi face costumele!

– E un caraghios, mamă, nu-l încuraja!

Femeia își ștergea lacrimile cu o batistă.

– Trebuie să recunosc: cu tine, ziua trecea mai repede.

Peggy o privi cu atenție.

– Nu te simți singură, mamă?

– Cine, eu? întrebă ea, apoi continuă, repede. Cum o duceți?

– Suntem foarte fericiți, răspunse Gerald.

– Am vești minunate, mamă. Firma noastră a cumpărat clădirea vecină și voi face parte din echipa care se ocupă de reorganizarea magazinului. Am devenit mâna dreaptă a lui Ian.

– Mă miră că-i spui domnului Goodchild, Ian.

Părinții se leagă întotdeauna de lucruri prea puțin importante.

– Trebuie să ne adaptăm la schimbări. Vom avea foarte multe mărfuri de cumpărat și în curând voi pleca împreună cu Ian într-o călătorie de afaceri.

Doamna Leyland îl privi întrebător pe Gerald.

– Nu-i nici o problemă. Le-am dat binecuvântarea mea.

– Nu te deranjează?

– Fac orice sacrificiu pentru liniștea familiei mele.

– Unde e tata? întrebă Peggy.

– În biroul lui. Nu vrea să fie deranjat până la masă.

– *El* se va bucura când va auzi veștile mele. A vrut întotdeauna să mă vadă că avansez.

– Nu știu… Ai grijă ce faci. Acum trebuie să te ocupi de Gerald.

– Hei, ce te deranjează? întrebă Peggy, surprinsă.

– Trebuie să-i fii aproape… murmură doamna Leyland.

– Nu te îngrijora, mamă, spuse Peggy, ridicându-se și sărutând-o pe obraz.

Gesturile de tandrețe nu erau ceva obișnuit în familie lor, de aceea se simțea ciudat, dar privirea lui Gerald o încurajă, arătându-i că a făcut ce trebuie.

– Nu, n-ai de ce să te îngrijorezi, interveni el. Căsniciile sunt diferite acum, iar dacă o femeie ca Peg e bună la ce face, poate să se descurce foarte bine.

– Dar… dacă apare un copil?

– Ah! zâmbi el, amenințând-o în glumă cu degetul. Acum ne spui? Uită-te la ea, Peg, de-abia așteaptă să fie bunică!

La plecare, pe drumul spre mașină, Peggy își strecură mâna sub brațul lui Gerald.

– A fost foarte frumos din partea ta să-i vorbești așa mamei. Voia să mă ia de-o parte și să-mi predice din nou despre datoria unei soții.

– E greu pentru ea, e singură prea mult timp. Trebuie să încercăm s-o vedem cât mai des. Nu mi-am dat seama că, luându-te de la ei, va ajunge să se simtă atât de singură.

– Dar îl are pe tata.

– N-aș spune că e prea mult timp lângă ea, tu ce crezi?

– Poate ai dreptate. Numai că mulți oameni se simt singuri chiar fără motiv.

Îl privi cu atenție. Nu părea s-o asculte.

– Sigur, toată lumea se simte singură… e un fel de boală, murmură el.

***

În dimineața următoare, Ian îi spuse:

– Bun, am primit toate aprobările. Ocupă-te de bilete de avion, de rezervări la hotel… tot ce mai e de făcut. Plecăm marțea următoare.

– Chiar plecăm?

– Nu credeai cu adevărat că vom pleca?

– Nu, nu e vorba de asta, numai că am ajuns la o înțelegere cu Gerald, să luăm totul încet, zi de zi, iar tu n-ai mai spus nimic despre călătorie. M-ai luat prin surprindere.

– Așa se întâmplă în viața reală. Sigur, poate fi destul de greu, dar te vei descurca. Să lăsăm toate astea. Ți-am dat lista, ocupă-te de rezervări. Ai mai fost undeva?

– În Spania, într-o excursie. Am fost la plajă cu băiatul din camera vecină.

– În călătoria asta nu vei avea timp de plajă cu nici un băiat, nici măcar cu mine. Vom avea prea multe de făcut.

Se ridică, întinzându-i un cec peste birou.

– Ai aici cincizeci de lire pe care să le cheltui pe haine. Mai bine îți iei două costume bune, decât o duzină de haine ieftine.

– Nu trebuie să-mi spui asta, răspunse ea, gândindu-se că, uneori, era foarte nepoliticos.

– Încearcă să râzi când îi dai vestea lui Gerald. În ultimul timp ai ajuns cam morocănoasă.

– Tu ai râs când i-ai spus lui Leonie?

– Da, ne distrăm foarte bine împreună. Îți trimite salutări. Crede că arăți prea bine, dar nu e îngrijorată.

– Mulțumesc.

– Sincer, crede că ești foarte drăguță. Dar spune să ai grijă cum vorbești cu Gerald. A fost de-a dreptul cucerită de soțul tău.

– Și el a plăcut-o.

– Poate se vor întâlni în timp ce suntem plecați. Leonie are foarte mulți vizitatori.

– S-a îndrăgostit de copilul vostru. Cred că s-ar oferi să-l plimbe prin parc.

– Poate să-l plimbe cu Leonie. Lasă-l să se bucure. Acum trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

Dispăru, ca un uragan.

Peggy începu să dea telefoane, copleșită de agitație.

– Agenția de turism Carr, ceru ea operatorului, în timp ce-i trecea prin minte ideea de a înființa un serviciu telefonic la magazin. Da, bună ziua. Vorbesc din partea directorului de vânzări de la firma *Paget…*

I se păru că ceva din hotărârea lui Ian trecuse în vocea ei.

– Ghicește ce s-a întâmplat astăzi? îl întrebă ea pe Gerald când ajunse acasă. S-a stabilit data călătoriei. Săptămâna următoare.

Se hotărâse să fie directă. Dar el primi lovitura fără să clipească.

– Pentru cât timp?

– Cam pentru o lună. Timpul va zbura, sunt sigură, spuse ea, apoi văzu că greșise. Îmi va fi dor de tine, Gerald.

– Nu te neliniști pentru mine, a venit o nouă colegă la birou, o blondă cu picioare lungi. Și mai sunt și băieții…

– Voiam să-i invit pe colegii tăi la cină… Îmi pare rău, o vom face la întoarcere…

– S-o inviți și pe blondă… Picioarele ei sunt nefiresc de lungi…

– Dacă mai spui un cuvânt despre blondă, nu mai plec! spuse ea, încercând să râdă, amintindu-și că Ian o acuzase că e prea gravă.

– Glumeam. Nu mă mai interesează blondele cu picioare lungi. Voi sta în casă și voi citi.

– Bietul de tine… Îmi frângi inima.

– Merit măcar un sărut, nu-i așa?

Nu era nimic în neregulă cu un sărut.

– Ce vei face cu mâncarea?

– Iaurtul e cel mai bun prieten al bărbatului. De fapt, întotdeauna mi-am dorit să mă văd cu un șorț de bucătărie, dar, pentru că ești atât de eficientă, nu mi-am văzut niciodată dorința îndeplinită.

– Leonie o să vrea să vă vedeți. I-ai plăcut foarte mult.

– Și eu o plac. Aș putea s-o invit la cină.

– Genul de masă pe care l-ar aștepta ar consuma salariul tău pe trei săptămâni.

– Nici o problemă. Am primit azi o creștere de salariu. Pentru că am fost foarte isteț.

– O, Gerald, mă faci să mă simt o nerecunoscătoare. Toată această agitație pentru mine!

– A fost pentru că arătam impecabil. Șeful se întreba cine e tânărul îmbrăcat în costumul gri antracit. Îi părea rău că nu era nici un post de director disponibil.

– Te ții de șotii, dar sunt sigură că ai fost remarcat pentru că arătai atât de bine! Apropo de haine. Ian mi-a dat bani să-mi cumpăr două costume, dar am adăugat câțiva de la mine și mi-am luat trei.

– Cred că salariul tău e aproape la fel de mare ca al meu.

– Nu, în nici un caz, răspunse ea repede. Vrei să le vezi?

El se aplecă spre ea, sărutând-o.

– Parcă ești copilul familiei Goodchild, ochii îți strălucesc ca două stele. Te iubesc enorm și cred c-o să-mi lipsești al naibii de mult. Da, ce-ar fi să-mi faci o paradă de modă?

A primit vestea foarte bine, se gândi Peggy, în timp ce primea complimentele lui pentru mișcările de manechin. Sau se preface că a primit-o bine.

După ce făcură un duș rapid, Gerald propuse să meargă la clubul lor obișnuit și să sărbătorească. Băutura i se urcă puțin la cap și începu să povestească despre rezervările pe care le făcuse și despre hotelurile în care urma să stea împreună cu Ian. Apoi, îi spuse că primește foarte bine aceste vești și că-i va fi dor de el.

– Ian vrea să-l ajut cu toate cumpărăturile, spune că ideile mele sunt foarte bune. Pentru început, mă lasă să fac niște cumpărături aici, ca să mă obișnuiesc. Crede că am un simț înnăscut în ce privește alegerea hainelor. Va trebui să fiu ajutorul lui, să țin registrele de cumpărături, să scriu scrisori de afaceri și multe altele…

Mult prea târziu, îl întrebă:

– Te plictisesc?

– Dimpotrivă, răspunse el, sunt fascinat de această mică privire în lumea modei.

– Nu crede că o să aflu prea multe lucruri noi în străinătate, Ian spune că e la fel în toate hotelurile de lux, chiar dacă sunt în Torquay sau în Tombouctou.

– Pe acest lucru se bazează politica lanțului hotelier Hilton. Se pare că dă rezultate. Numai toaletele pentru femei sunt altfel, continuă Gerald.

Peggy începu să râdă.

– Ei, ce spui, știe și asta? întrebă el.

– Cred că numai din auzite, răspunse ea, nerăbdătoare să încheie subiectul.

– Începusem să mă îngrijorez.

Când ajunseră acasă, făcură dragoste tot ca și cum ar fi sărbătorit ceva, iar Gerald fu atât de blând, atent și grijuliu, încât Peggy începu să plângă la gândul că trebuie să-l lase singur.

– O să te descurci? întrebă ea înainte să adoarmă. Sincer, dacă te deranjează nu mai plec, nu contează firma, nu contează ce spune Ian…

– Draga mea, nu te mai chinui singură…

Gerald o luă în brațe, strângând-o cu putere. Apoi stinse lumina și se cuibări în pat lângă ea.

A doua zi dimineață, când se trezi, Peggy se simți copleșită de o stare de neliniște. Vorbise atât de mult despre planurile ei, încât uitase să-l întrebe pe Gerald despre mărirea lui de salariu. Trebuie să fi fost ceva important, nu era ceva obișnuit pentru firma lui. Puteai să-ți dai seama după figură, arăta atât de mândru de el. „Am vorbit atât de mult și n-am spus nimic despre asta… acum e prea târziu”.

Hotărî să încerce acum, așezându-se la masă, cu ceașca de cafea în față.

– A fost o veste extraordinară cea a măririi de salariu. Nu m-am putut împiedica să mă gândesc tot timpul la ea.

– Da, am văzut, răspuse el, lovind oul cu linguriță.

Capitolul 5

Cu toate acestea, nu avea timp pentru remușcări. Toate problemele legate de călătorie trebuia rezolvate cât mai repede și mereu apărea ceva în plus, ceva ce trebuia învățat: Mexicul e locul cavalerilor și al senoritelor, Barcelona e pentru lupte de tauri și baroc. New York-ul e locul contrastelor, lux și sărăcie, zgârie-nori și ghetouri, zile fierbinți și nopți răcoroase.

Era mai greu decât crezuse că va fi. De fapt, ce spusese Ian mai de mult se dovedise a fi adevărat. Comerțul se extinsese dincolo de granițele țărilor, iar hotelurile erau mai mult sau mai puțin asemănătoare, diferențe semnificative apărând doar în privința aerului condiționat. Mâncarea era în general aceeași.

Simțea că, încetul cu încetul, se schimbă. Devenea fragilă, elegantă și inteligentă ca toate celelalte femei care lucrau în domeniu și pe care le întâlnea la serate. Bărbații semănau cu Ian: vorbăreți, negociatori duri, cu priviri care te străpungeau ca niște ace. Erau înclinați spre un fel de bisexualitate care părea potrivită cu aprecierea hainelor de damă.

Gerald, la mii de mile distanță, îi părea mai atrăgător. Își promitea ziua că, la lăsarea serii, se va gândi la el, dar, când ajungea în pat, adormea aproape imediat, frântă de oboseală. Numai să-l urmărească pe Ian lucrând se dovedea foarte obositor. Era poliglot, vorbind fluent chineza, spaniola, franceza. Nu-i lăsa lui Peggy timp nici să respire. Telefonul ei suna în fiecare dimineață, tocmai când voia să-și pună a

doua ceașcă de cafea. O bea, dar nu mai putea să se bucure de gustul ei. Se obișnuise să poarte o pereche de pantofi confortabili în geantă, pe lângă cei eleganți pe care-i încălța, deoarece ajungeau să facă drumuri foarte lungi în fiecare zi. Avea foarte mare grijă și când își alegea lenjeria, pentru că ajungea să fie nevoită să îmbrace anumite rochii.

Devenise foarte pricepută în alegerea accesoriilor pentru păr, pe care le purta după ea oriunde se ducea, putând să se transforme, în doar jumătate de oră, dintr-o secretară obișnuită, într-un manechin elegant. Erau numai câteva din cerințele vieții alături de Ian. Îl însoțea și în cazinourile luxoase, în care rolul ei era să observe. Într-o seară, el îi spusese:

– Ești un ajutor neprețuit, Peggy.

De atunci, încerca să fie cât mai utilă, ca el să nu-și piardă buna impresie despre ea.

Succesul o îmbăta. Își spunea că nu e decât începutul. Dacă va mai lucra cu Ian încă doi, trei ani, va deveni cunoscută în toatele capitalele lumii. Ca să-și liniștească măcar puțin conștiința torturată de gândul la Gerald, începuse să inventeze replici care s-ar referi la ea: „ O vedeți pe tânăra aceea drăguță, brunetă, care e tot timpul cu Ian Goodchild? Nu e nimic între ei, ea e devotată soțului ei”.

Se simțea foarte bine când Ian glumea, spunând:

– În curând, magazinul nostru va fi inclus în turul Londrei!

Deși i se părea puțin exagerat, îl urmărea permanent, studiindu-l, reținând ce spunea, învățând cum să vorbească, să zâmbească, să negocieze. Era o adevărată lecție de psihologie, pe care o absorbea ca un burete. Când nu putea să ajungă în două locuri în același timp, Ian îi spunea:

– Du-te în locul meu, e timpul să-ți dai drumul și să zbori.

Descoperise că, în anumite situații, faptul că era femeie era un avantaj, de care profita din plin.

Minutele, și așa puține, în care, în pat fiind, se gândea la Gerald, deveniră și mai puține.

Într-o seară, într-un hotel Ritz din Barcelona, luau cina împreună, singuri. Ian spuse, aprinzându-și țigara:

– Acum, că te-ai obișnuit cu atmosfera, spune-mi, ce părere ai despre tot ce se întâmplă?

– E epuizant, uneori frustrant, dar și amețitor. Ca șampania, răspunse ea, ridicând paharul.

– Să fie sentimentul că „ scopul scuză mijloacele”? Cu toții avem în noi complexul puterii.

– Nu chiar toți, răspunse ea, gândindu-se la Gerald. Defectul lui era că nu avea acest complex. Dar era oare un defect?

– E ceva periculos. Ca băutura. Trebuie să fim atenți la amândouă.

Privirea lui era îndreptată spre paharul ei pe jumătate gol.

– Nu te neliniști. Nu-i plăcea acest obicei al lui de a-i face permanent observații. „Gerald nu mă critică niciodată”, se gândi ea și, pentru o clipă, îi fu dor de el. „Nu-l apreciez destul.”

– E vorba despre cumpătare, ți-am mai spus, continuă el.

– Da, mi-ai mai spus…

Era sătulă de lecțiile lui, simțea nevoia să fie privită ca o femeie.

– Câteodată mă simt responsabil că te-am implicat în această poveste. Leonie spune că am avut foarte mult tupeu.

– Nimeni nu mă poate implica în ceva ce nu vreau să fac.

– Ești destul de defensivă în seara asta. E prea mult pentru tine?

– Nu, nu, protestă ea, simțindu-se pe punctul de a izbucni în plâns.

– Știu. Ți-e dor de soțul tău.

– Da, mi-e tare dor de el.

Era ușurată că o spusese.

– Cel mai rău e că abia găsesc timp să mă gândesc la el. Adorm atât de repede. Totuși, continuu să-i trimit vederi… Da, mi-e dor de el.

– Sau, pur și simplu, ți-e dor de un bărbat?

– De ce? Îmi faci vreo propunere?

Cuvintele îi scăpară de pe buze, fără să le poată opri, un act de revoltă față de situația creată.

– Ei, nu pot să spun că nu m-ai avertizat despre demonul din băutură, încercă ea să glumească.

– E vina mea. E uimitor ce-ți apare din subconștient, spuse el, cu un zâmbet cuceritor pe buze, care o făcu să se simtă bine.

– Suntem amândoi foarte obosiți și tensionați, zâmbi ea, împăciuitor.

– Ai dreptate. Obosiți și tensionați. Numai că, privindu-te cum stai aici, cu lumina asta, nici un bărbat în toate mințile…

– Relațiile intime și cele profesionale nu se amestecă.

– Cine spune asta?

– Tu.

– Cred că par foarte rece.

Peggy se încruntă.

– Așa îți par? insistă el.

– Nu arăți ca o persoană rece, și asta contează.

„Te știu prea bine, n-ai îndrăzni…se gândi ea. Dar dacă…Oricum, Gerald n-are nici un motiv să fie gelos."

– E păcat că suntem amândoi fideli, spuse el. Hai mai bine să dansăm.

O ținu strâns în brațe, conducând-o pe ringul de dans.

– S-a întâmplat ceva extraordinar cu tine în această călătorie, observă Ian. Ești sigură pe tine, ai niște haine care-ți pun corpul în valoare, ochii îți strălucesc… Mă întreb cum o să te mai țină Gerald la nivelul lui.

– Cu forța.

– Nu, el e un domn, prea bun pentru lumea asta. Nu e un cinic, ca mine. Crede-mă, suntem prea norocoși. Nu merităm.

O strânse mai tare în brațe, șoptindu-i:

– Haide, simte ritmul.

Muzica îi apropie, se potriveau atât de bine! În timp ce se lăsa purtată de ritm, Peggy se simți dezamăgită. Când va ajunge în cameră, va plânge de dorul lui Gerald.

Călătoria își urmă traseul stabilit. Altă climă, alți oameni, numai hotelurile rămâneau la fel. Peggy se străduia să nu se lase doborâtă de oboseală. Se trezea la prima oră dimineața, se culca foarte târziu în noapte. Când zburau înapoi spre Londra, Ian îi spuse:

– Te-ai inițiat în cumpărarea mărfurilor.

„Și am învățat ceva despre natura umană", își spuse ea în gând.

***

Coborî din taxi direct în brațele lui Gerald. El o strânse cu putere, fără să spună nimic și când îl privi, văzu că avea lacrimi în ochi.

– Bună, iubito, șopti el, clipind des.

Peggy aproape uitase cum arată; când văzu părul negru, buclat și simți pielea moale, poate prea moale pentru un bărbat, își dori să poată plânge ușor.

– Abstinența te face sentimental, glumi el. Sunt copleșit de bucurie… o strânse din nou, mai tare.

Cu fața la pieptul lui, îi simți mirosul specific și parfumul ieftin cu care se dăduse. „Dumnezeule, își spuse ea în gând, cred că a terminat parfumul celălalt. Uite de ce mi-era dor."

Cu toate acestea, n-ar fi mers cu Ian, era conștientă că-l speriase.

– E atât de bine să fii din nou acasă, spuse ea, lăsându-l s-o conducă în apartament. Imediat, se simți copleșită de un sentiment de irealitate. Probabil că de vină era drumul foarte lung până acasă, dezobișnuirea de acest apartament. Încercă să scape de sentimentul neplăcut, spunându-și: „Asta sunt eu, soția lui Gerald. Aici trăiesc."

Strâmtoarea încăperilor părea că o sufocă. Se uită în jur.

– E ciudat să fiu din nou acasă. Totul pare atât se strâmt!

– Firește. Vezi ce am făcut?

Era mai multă lumină decât de obicei. Văzu că vopsise totul alb; arăta aseptic, ca într-un spital.

– O, ce drăguț, Gerald! Ai citit „Casa și grădina"!

– Ai răbdare să vezi ce curry știu să gătesc! Am devenit foarte priceput în ale bucătăriei de când ai plecat.

– Minunat!

Mai spusese o dată același lucru, dar nu mai știa ce să spună. Se simțea la capătul răbdării; se prefăcu încântată, fumând țigară de la țigară, vorbind prea mult și prea repede.

– A fost foarte frumos… greu, dar frumos. Oh, dar mi-a fost atât de dor de tine. Gerald, ar trebui să călătorești și tu! Unele hoteluri sunt atât de frumos aranjate, cu atâta eleganță. Nu știu cum să-ți descriu, am impresia că spun numai prostii.

– Vrei să spui că nu-ți mai place aici?

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu, cum ți-a venit o asemenea idee… numai că știi cum e când ești plecat mult timp… nimic nu ți se mai potrivește…

– Goodchild te-a pus la muncă? Arăți epuizată.

– Da, se poartă ca un stăpân de sclavi, dar am avut timp și să ne relaxăm din când în când. Am luat și masa împreună, dar nu e interesat de o legătură romantică… Nu te simți ușurat?

– Ba da, chiar foarte ușurat.

– E una dintre cele mai narcisiste persoane pe care le-am întâlnit vreodată.

– Te plângi cumva?

– Cine, eu? Sunt femeia unui singur bărbat!

– Ce-ar fi dacă mi-ai demonstra?

– De-abia aștept, dar sunt moartă de foame! O să-mi facă burta un scandal…

– Bine. O să pun masa.

– Mi se pare ciudat să te aud spunând asta. Lasă-mă pe mine.

– Nu, stai și odihnește-te. Voi pregăti eu totul.

Peggy se așeză, ascultând zgomotele din bucătărie. Poate că învățase să gătească, dar era la fel de neîndemânatic. Se simțea copleșită de sentimente contradictorii: dragoste pentru el, dispreț pentru condițiile din apartament, frică de întoarcerea la viața de zi cu zi.

– Gerald, strigă ea, e bine să stau aici și să fiu servită ca o regină. Am uitat cum se gătește și se spală…!

– O să-ți aduci aminte! răspunse el.

„Dar nu vreau să-mi aduc aminte!” își spuse ea, întristată.

Curry-ul gătit de Gerald era delicios, iar ca desert pregătise cremă de zahăr ars.

– Am luat rețeta de la doamna Beeton, spuse el, râzând de figura ei uimită.

Peggy zâmbi, văzându-i încântarea de băiețel, ochii strălucitori. O bombardă cu o mulțime de întrebări despre locurile pe care le vizitase.

Problema era că nu prea știa ce să-i răspundă.

– Îmi pare rău, nu prea am avut timp să vizităm. A fost o simplă călătorie de afaceri.

– Vrei să spui că ați fost la Toledo și n-ați vizitat atelierele armurierilor?

– Trebuia? întrebă ea, simțindu-se rușinată. Am găsit niște bijuterii superbe acolo.

– N-ați văzut „Înmormântarea contelui Orgaz”?

„Nici măcar nu știam c-a murit”, își spuse ea.

– Ai milă! De-abia am trecut pe acolo. În ce privește New York-ul…

Văzând că o necăjește intenționat, iar starea de tensiune scăzuse, începu să se simtă mai bine.

– N-ați văzut Times Square și Centrul Rockefeller și Podul Manhattan și Podul Brooklyn…

– Citești prea mult. Da, ar fi trebuit să vedem toate astea, dar am fost încurcați de toate taxiurile și de taximetriștii care țipă unii la alții… Sinceră să fiu, Londra pare un dineu în comparație…

– Cu toate acestea, a fost o șansă care poate nu se va mai repeta.

Sentimentul de bine dispăru din nou. Gerald pur și simplu nu înțelegea. Credea că această călătorie e fost ceva neînsemnat, nu putea să-i înțeleagă încântarea.

– N-am avut timp. Ar fi fost ca și când ai vrea să joci șah la birou.

– Uneori, când nu sunt clienți, chiar jucăm șah.

Gerald se ridică de la masă, zâmbind:

– Urmează piesa de rezistență. Am avut nevoie de o duzină de ouă, până am reușit-o. Dar a fost interesant să încerc.

– Ești nostim, spuse ea.

– Cum adică nostim?

– Câteva ouă și ești fericit. Alții au nevoie de mult mai mult.

„Eu, de exemplu. Și Ian”.

Crema de zahăr ars era bună. Nici ea n-ar fi făcut-o mai bună.

– Cum merg lucrurile la serviciu?

– Bine.

– Vreo creștere de salariu?

– Nu. Nu și-au revenit din șocul provocat de ultima mărire pe care mi-au acordat-o.

– Gerald, spuse ea, gustând din nou din cremă, te-ai gândit să-ți schimbi slujba? Pot să pun o vorbă bună pe lângă Ian, s-ar putea să apară niște posturi noi.

– Nici gând.

– De ce?

– Pentru o fată isteață, nu-ți dai seama prea repede.

– Ce vrei să spui?

– Dacă mă întrebi, e clar că nu ți-ai dat seama. Mă vezi urmărindu-te peste tot, ca animalul tău de casă?

– E din cauza lui Ian?

– Nu-i nimic personal, te rog să mă înțelegi. Aș simți la fel dacă ar fi un hotentot.

– Ce?

– Nu mai contează. M-am săturat de muncile domestice. Hai să lăsăm vasele nespălate.

– Le spăl eu.

– Bine.

O singură privire în bucătărie o făcu să-și schimbe părerea. Poate că învățase să gătească, dar nu învățase să facă și curat. Era un adevărat haos.

– Am hotărât că trecerea de la lux la spălat vase ar fi prea bruscă.

– Sunt de acord. Vino să stai pe genunchiul meu.

Făcu ce-i ceruse, simțindu-se ciudat de timidă. Amândoi vorbeau prea mult tocmai pentru că erau timizi.

– Cu cine te-ai întâlnit cât am fost plecată?

– Cu colegii mei, doar o singură oară. M-ai răsfățat prea mult ca să mă pot obișnui cu statul la bar. Am vorbit și cu mama ta de câteva ori.

– A fost foarte frumos din partea ta să faci asta.

– Am văzut-o și pe Leonie, o dată.

– Da? îl privi ea surprinsă.

– Da. A venit la un pahar și a adus cu ea întregul trib. Așa că am făcut cafea pentru ea, sucuri pentru cei doi copii mai mari și am luat o înghețată pentru micul Justin.

– Cum trebuie să fi arătat stând aici cu Leonie și cei trei copii!

– A fost foarte drăguț. Apoi am mers în parc și ne-am plimbat; am râs de micul Justin care a speriat niște păsări. Cei mai mari mi-au spus „unchiul Gerry” și le-am cumpărat dulciuri. La despărțire, m-au sărutat cu toții.

– Și Leonie?

– Nu, ea mi-a strâns mâna. E o femeie minunată. E singura femeie adevărată pe care o cunosc sub treizeci și cinci de ani. Cele mai multe dintre cunoștințe rămân mereu fetițe. Ea are această calitate.

– Mi se pare ciudat că ai sunat-o.

El ridică din umeri.

– Am aflat un lucru. Are foarte mulți bani ai ei. Spune că o să-l lase pe Ian să se joace cu ei. Poate că o să-i investească în noua aripă de la *Paget*. Ce părere ai despre asta?

– E interesant. Asta îi explica o serie de lucruri pe care nu le înțelesese.

– Am comparat vederile.

– Îmi pare rău, spuse ea, simțind cum se îmbujorează. Scrisorile iau prea mult timp.

– Da, aprobă el, apoi tăcu. Ridică-te, te foiești prea mult.

– Genunchii tăi sunt prea ascuțiți, răspunse ea, ridicându-se repede.

– Ce s-a întâmplat?

Bărbatul se apropie de ea, prinzând-o în brațe.

– Toată seara am încercat să mă apropii de tine.

– Sunt timidă, răspunse ea, lăsându-și capul pe mâna lui. În ultimele patru săptămâni am făcut pe șefa cu toată lumea și acum, deodată, sunt copleșită de timiditate.

Era adevărat, dar nu era totul. Simțea o frică ridicolă de a nu fi prinsă din nou într-o cușcă. Acum era mai greu, pentru că văzuse cum arată strălucirea de afară.

– Este în regulă, atâta vreme cât nu mă respingi.

Grija lui pentru gospodărie nu ajunsese până în dormitor. Cuvertura era așezată strâmb, pernele erau nearanjate. Dar mâinile lui erau blânde.

– O, nu. Nici nu mă gândesc.

Și avea dreptate. Îl simțea blând, mângâietor, dar era diferit de cum și-l amintea. Ca și cum s-ar fi obișnuit să se abțină. Trebuia ca ea să ia inițiativa, să spună, să atingă. După câteva clipe, era Gerald pe care-l știa, spunând acele cuvinte pe care voia să le spună, pe care ea și le-ar fi dorit să le audă. Îi spunea cât de mult i-a lipsit, cât de multă nevoie avea de ea și cât de mult o iubea. Că-i părea rău că irosiseră atât de mult timp, cu mâncarea și cu desertul caraghios pregătit ca s-o impresioneze.

Peggy era de acord că fusese prea mult timp pierdut.

Capitolul 6

Urmă o perioadă foarte frumoasă, plină de dragoste. Amândoi se grăbeau să ajungă seara cât mai repede acasă, se purtau foarte frumos unul cu celălalt. Peggy se străduia să lase în urmă firma *Paget* și să-l întrebe pe Gerald despre munca lui de la birou. Numai că nu se pricepea la așa ceva. Îl întrebă același lucru de două ori pentru că era cu gândul la o problemă de serviciu. Încetul cu încetul, observă că Gerald începea să dea răspunsuri stereotipe, de parcă ar fi fost o rubrică de ziar. Sau răspundea calm, făcând eforturi să nu se enerveze: „Da, se pare că mă înțeleg bine cu Scott-Smith". Într-o seară, când veni mai târziu decât de obicei, îl găsi purtând la gât o bucată de carton pe care scrisese: „Atenție, bărbat care lucrează."

În ciuda hotărârilor ei ferme și a perioadei de înțelegere, ajungea din ce în ce mai târziu acasă. La magazin, lucrurile deveniseră mai alerte și presiunea asupra ei creștea. Marfa achiziționată în călătorie începuse să sosească și trebuia verificată. Ea era singura care putea să facă acest lucru. Ian se oprea din agitația zilnică doar câteva minute, ca să-i reamintească responsabilitățile ei. Apăruseră întârzieri înnebunitoare datorate unor furtuni și problemelor apărute pe apă și pe uscat. Ei îi rămăsese sarcina să grăbească acele firme care întârziau cu livrarea comenzilor.

Într-o zi, i-a spus lui Ian, foarte supărată:

– Nu mai termin odată cu nenorocirea asta de comandă!

Răspunsul lui fusese să râdă la ea:

– Sper că nu te plângi. Crezi că poți să stai deseară și să verifici comanda care sosește din Barcelona?

Apoi ieșise din birou cântând. Aceasta fusese seara în care-l găsise pe Gerald cu cartonul agățat în jurul gâtului.

În afară de mica distragere reprezentată de Gerald, era total absorbită de slujba ei. Dar, chiar în aceste condiții, era conștientă de schimbarea subtilă în atitudinea fetelor de la serviciu. Nu mai era una dintre ele, nu mai aveau încredere în ea. Privirile lor erau suspicioase și părea că se opresc din discuții când o vedeau apărând în preajmă. Era conștientă că nu se mai potrivea într-o poziție care, până de curând, i se păruse foarte confortabilă.

Această situație o deranja, se simțea rănită. Ca să se răzbune, devenise foarte iritabilă dacă își vedea colegele că nu-și îndeplinesc muncile pe care li le repartiza. De obicei, se întâmpla să aibă probleme cu o fată rotunjoară, Sheila Blakeley, pe care Ian i-o repartizase ca ajutoare personală. Era neîndemânatică, iritabilă, părea întotdeauna gata să cadă de pe scaun sau să-și piardă agenda. Se scuza întotdeauna. Avea păr roșcat și o piele albă care se înroșea repede.

O dată, după ce Peggy îi dictase o scrisoare care ajunsese plină de corecturi, o întrebase:

– Dictez prea repede pentru tine, Sheila?

– Nu… numai că se pare că sunt foarte neîndemânatică zilele astea. Poate c-ar fi mai bine dacă ați pune pe altcineva…

– Nu vreau să te grăbesc prea tare.

– Nu, sunt sigură că nu doriți asta, nu-i decât vina mea. După privirea ei, se vedea că încerca să fie sinceră. N-am lucrat prea mult cu dictări și uneori e prea greu să țin pasul…

– Păi, dacă încetinesc prea mult, aș putea la fel de bine să fac treaba și singură. Cred că-ți dai seama că am dreptate.

Peggy credea că punctul ei de vedere era foarte rezonabil.

– Desigur. Dar dacă am încerca altceva? Puteți să-mi dați ocazia să câștig mai multă experiență.

– Dacă asta îți dorești, o să-i vorbesc domnului Goodchild, încheiase ea conversația. Crezuse că fusese corectă cu fata; la urma urmei, erau de vârste apropiate. Nu te supăra, te rog.

– Nu, e în regulă, zâmbise fata. Avea dinți albi, egali și o gură generoasă. Zâmbetul îi dădea un farmec deosebit. Știți că, practic, suntem vecine?

– Nu. Unde locuiești?

– În Seymour Road. V-am văzut luând masa cu soțul dumneavoastră, o dată sau de două ori, dar mai de mult.

– Da, acum nu prea mai avem timp.

Mai discutase puțin cu fata, sperând că n-a intimidat-o. Uneori, când se ducea în biroul lor, o găsea râzând cu celelalte fete. Lindy, care ocupase locul lăsat liber de Peggy, îi spusese că Sheila era „o făptură amuzantă".

Glumind, Peggy spusese:

– Mai ales când îmi scrie scrisorile.

Numai că Lindy nu zâmbea.

O săptămână mai târziu, ceva o făcuse să întrebe despre fată, dar aflase că a plecat.

– Nu prea-i plăcea aici, spusese Lindy.

Aceasta nu era o persoană foarte comunicativă, iar lui Peggy îi venea greu să creadă că fusese domnișoara ei de onoare.

– Ei, unii vin, alții pleacă. Nu e cine știe ce pierdere, spusese ea în concluzie, dar observase că Lindy o privea ciudat.

Începuse să se îngrijoreze că a pierdut contactul cu colegele care erau cam de vârsta ei, dar alte griji ajunseseră în prim-plan, această problemă pierzându-și importanța.

Ideea lui Ian despre unirea celor două magazine se baza pe motoul: „Nu închidem niciodată". În spatele decorurilor instalate, domnea un haos total. Era de necrezut cum reușeau să prezinte o fațadă bine aranjată. Treaba lui Peggy era să distribuie marfa în magazinul ce se lărgea cu fiecare zi și, uneori, după cum spunea Peggy, să găsești un anumit raion era ca și cum ai fi jucat un puzzle imens.

Arhitecții realizaseră o construcție originală, cu intrări în ambele clădiri și cu porțiuni ascunse vederii de benzi protectoare. La sfârșitul proiectului, ca să ajungi undeva anume în magazin, trebuia să folosești o hartă. Ian spusese că, pentru fiecare client, să pătrundă în *Paget* înseamnă să înceapă o călătorie de descoperire.

Ian cheltuise o mică avere sau, mai bine spus, Leonie o făcuse, investind în publicitate. Angajase consultanți foarte bine plătiți care să-i învețe pe angajați cum să se poarte cu clienții. Voia un sentiment de entuziasm și tinerețe care să ofere magazinului strălucire, iar angajații pe care-i numea „lemn mort", fură dați afară, cu un preaviz de trei luni, în locul lor venind personal tânăr.

– N-avem loc pentru idealiști, îi spusese el lui Peggy când o auzise compătimindu-i pe cei dați afară.

Așa că tăcu și își continuă munca. Ca de obicei, când era plin de avânt, o purta și pe ea cu el.

Pentru fiecare nouă idee a lui Ian, Peggy propunea și ea ceva nou. Era ca în călătorie: înnebunitor, amețitor, plin de satisfacții. Nu observă ce repede trecea timpul. Văzu că Gerald lucra în continuare acasă, dar nu mai purta cartonul. Nici nu-l mai auzea râzând atât de des; și-ar fi dorit să stea la discuții, să vorbească despre ce-l frământă, dar când se întorcea acasă nu mai avea destulă energie decât să pregătească cina și să stea puțin în fața televizorului.

Îl lăsă pe el să se preocupe de pregătirea pentru sărbătorile de iarnă. Petrecură împreună un sfârșit de săptămână la părinții ei în Sussex și, deși ochii ei îi promiseseră o seară romantică, spre marea ei rușine, adormi imediat ce se strecură sub cuvertură.

– De ce nu m-ai trezit? întrebă ea a doua zi dimineață, dar el răspunse că n-avea nici o importanță.

Probabil că sezonul rece trecuse, Peggy își amintea vag de cizme și mănuși, dar imediat apăru și primăvara. Frumusețea anotimpului o făcu mai sensibilă la tandrețea lui Gerald, așa că Paștele petrecut împreună cu mama lui la Cumberland fu foarte plăcut. Era mai frig acolo decât fusese în ianuarie în Londra, dar de data asta se strădui să nu mai adoarmă. Trăia permanent cu un sentiment de vinovăție și nu știa cum să scape de el.

Începu să-i reproșeze lui Gerald atitudinea mamei lui .

– Nu e vorba că mă doare că n-o interesează magazinul, ci e vorba mai degrabă de locul pe care crede că-l ocup eu în această afacere. Cred că-și închipuie că nu sunt mai mult decât o vânzătoare oarecare.

– Nici tu nu știi mai multe despre ce face ea la serviciu, răspunse Gerald, cu un sentiment de amărăciune.

Cu toate acestea, Paștele fu sărbătorit într-o atmosferă plăcută. Gerald era mai plin de viață, mai atrăgător, și ea era conștientă de asta. Aproape îi păru rău când se întoarse la *Paget.*

Ian, ocupat cu treburile administrației, lăsa din ce în ce mai multe sarcini în grija ei. Nu-și cerea niciodată scuze pentru acest surplus de muncă.

– Ar trebui să-mi fii recunoscătoare că-ți dau ocazia să capeți experiență, spuse el, ca răspuns la reproșul ei că, din cauza muncii, nu mai reușea să ajungă acasă mai devreme de ora opt seara. Părea că nu-l mai preocupă părerea lui Gerald.

Căldura de care dăduse dovadă Gerald începu să pălească. Într-o seară, încercă să-i aducă aminte lucruri mai plăcute:

– Dragule, știi cumva de unde putem să cumpărăm lenjerie ca cea pe care a avut-o mama ta la Paște?

– Tu ești expertul, fu răspunsul lui.

Era una din acele nopți care lui Peggy îi păreau insuportabile, în care ura mirosul Londrei. Ea stătea pe un scaun lângă fereastră. Își azvârlise pantofii din picioare și lăsase poșeta să-i cadă pe podea.

– O să mă ridic și o să-ți aduc un sherry în câteva minute, apoi o să pregătesc cina, numai lasă-mi o clipă să respir… Ar fi trebuit să iau ceva de mâncare în drum spre casă, dar nu voiam să pird autobuzul. Nu te neliniști, o să mai găsim ceva prin frigider. Ouă…

„Dumnezeule, își spuse în gând, nu-i spunea cu ceva timp în urmă să nu mănânce ouă prea des?”

Numai că Gerald nu era acasă. În ultimul timp, ajungea acasă chiar mai târziu decât ea. Îl întrebase o dată unde se duce, dar el răspunsese scurt: „la bar”.

„De ce?”, fusese întrebarea ei, care îi părea foarte rezonabilă. Răspunsul nu-i plăcuse deloc: „Pentru că nu-mi place să stau să te aștept”.

Acum, ea era cea care aștepta. Începu să-i facă morală. N-ar fi îndrăznit dacă l-ar fi găsit acasă, dar așa profita de lipsa lui:

– Gerald, știu că slujba ta e importantă, dar nu lucrezi sub aceeași presiune ca mine. Dacă ai fi fost cât de cât decent, te-ai fi grăbit acasă și ai fi pregătit ceva de mâncare. Oricum, te pricepi la gătit. Ai pregătit niște mese foarte bune când m-am întors din călătorie. Și, deodată, te-ai oprit. De ce?

Desigur, nu i-ar putea pune niciodată această întrebare, dar se simțea prinsă într-un cerc vicios. Deodată, auzi ușa deschizându-se.

– Bună, draga mea, spuse el, apropiindu-se și sărutând-o. Îmi pare rău c-am întârziat.

– Speram că vei ajunge înaintea mea. Sunt moartă de oboseală.

– Chiar așa arăți.

– Mulțumesc pentru compliment.

– Voiam doar să spun că arăți foarte obosită tot timpul.

– Nu mă vezi tot timpul. În timpul zilei sunt plină de energie. Numai gândul că vin acasă la gătit și la alte treburi gospodărești e suficient să mă facă să-mi pierd toată energia. Ai mâncat ceva?

– Un sandviș cu carne de vită. De ce mă întrebi?

– Mă gândeam că, dacă ai început să mănânci și singur mâncare substanțială, nu mai trebuie să-mi fac griji pentru cină. Și eu sunt nevoită să mănânc uneori cu clienții sau cu Ian… se întrerupse, văzându-i privirea inexpresivă. Până nu se lansează magazinul, nu pot să-mi pierd timpul cu făcutul pieței și cu gătitul. Nu suport să mai am altceva de făcut, în loc să vin direct acasă. Să-mi pierd timpul prin magazine, cu vânzătoarele care vorbesc tot timpul și se mișcă prea încet, e prea mult pentru mine.

Privirea lui era inexpresivă.

– Pentru tine, totul care nu are legătură cu magazinul, e prea mult.

– Așa vreau să fie! izbucni ea. Tot ce vreau de la tine e puțin respect, amândoi trebuie să lucrăm, poți să încerci măcar să mă ajuți, nu ești la fel de presat ca mine.

– Așa crezi tu?

Peggy ajunsese la capătul puterilor, aprope plângea.

– Articole noi, sute de lucruri de făcut, n-ai nici cea mai mică idee…

Deodată, vocea lui furioasă o întrerupse:

– E alegerea ta. Cum îți așterni, așa dormi. Ce mă nedumerește pe mine e că nu știu de ce te-ai mai căsătorit.

– Uneori mă nedumerește și pe mine, spuse ea, încercând să-l rănească.

– În ignoranța mea, continuă el, am crezut că o femeie trebuie să-i ofere unui bărbat un cămin… Nu-mi imaginam că trebuie să muncească toată ziua, ca o sclavă, ci doar atât cât să-i ureze bun venit în fiecare zi. Sunt destul de bine educat ca să-mi dau seama cum stau lucrurile… Nu vreau să-mi faci un spectacol erotic, dar mi-ar plăcea să-mi arăți că te bucuri că mă vezi, că nu tot ce faci pentru mine e plictisitor și sub demnitatea ta…

– Te faci de râs, strigă ea, încercând să râdă.

– Eu mă fac de râs! Și ce crezi că faci tu când mă plictisești de moarte cu vorbăria despre munca ta? Ți-a venit vreodată ideea să mă întrebi cum merg lucrurile cu serviciul meu?

Peggy era încremenită de furie. Cu toate acestea, era adevărat. Își luă geanta, scoase pachetul de țigări și-și aprise una, cu degete tremurânde.

– Și fumezi prea mult.

„Acum ai greșit, Gerald, își spuse ea în gând. Încă un minut și ți-aș fi plâns în brațe.

– Sunt banii mei! Ai mei!

Devenise atât de furioasă, încât ar fi vrut să-i stingă țigara pe obraz.

– Ți-a trecut vreodată prin minte că, dacă ai fi câștigat suficienți bani să putem duce o viață decentă, sau dacă ți-ai fi permis o casă mai confortabilă, în care să pot fi gospodina pe care ți-o dorești, n-ar mai fi fost nevoie să muncesc?

– Nu-i ăsta motivul și știi prea bine. Nebunia care te-a cuprins n-are nici o legătură cu mine, e ceva personal, ceva între tine și nemernicul de Ian Goodchild!

– Nu poți să crezi așa ceva! Ai luat-o razna! Ești gelos pentru că el are succes, iar tu ești un ratat! Nu vrusese să spună așa ceva, dar nu putea nici să nu simtă satisfacția de a scăpa de resentimentele care crescuseră în ea pe nesimțite, de atâta timp. Tot sângele îi fugi din obraji, devenind palid, fără viață. Și, tocmai în această clipă, văzu că un

nasture de la haină atârna aproape rupt. Părea victima neglijenței soției. Cu urechile roșii și cu restul figurii albe, arăta ca un clown.

Pentru că nu-i plăcea cum arată și pentru că, în bună parte era vina ei, continuă să strige:

– Nu te purta de parcă ar fi sfârșitul lumii. Oamenii mai spun și lucruri pe care nu le cred cu adevărat când sunt obosiți. Ți-am spus că sunt obosită…

– Ești un monstru, strigă el, grăbindu-se spre ușă și împiedicându-se de un scaun. Se auzi apoi bufnitura surdă a ușii trântite. Se lăsă tăcerea.

Peggy rămase multă vreme uitându-se la scaunul căzut. Ai meritat așa ceva, își spuse ea. Își aprinse o nouă țigară, cu mânie, simțind focul mocnind în ea ca într-un vulcan. Era și vina lui. Erau căsătoriți de peste un an și, în afară de acea mică mărire de salariu, nu făcuse nici cel mai mic efort. Singura lui scuză era că la ei în firmă exista o scală fixă de salarizare… Și ce dacă! Nu-l putea obliga pe Scott-Smith? Uite cât de departe a reușit să ajungă ea… Adevărul e că lui nu-i pasă! Tot ce apăruse nou acasă era cumpărat cu banii ei. Rafturile pentru cărți, dulapul din bucătărie, tabloul… Tot ce-și dorește Gerald de la viață e să aibă ce mânca și o casă plină de copii!

Nu vru să asculte vocea care-i șoptea că nu era nimic rău să-ți dorești o casă plină de copii. Simțea că nu mai au ce discuta.

Se ridică brusc și intră în baie, unde se spălă pe față. Își privi ochii înroșiți în oglindă, simțind că se urăște. Cu toate acestea, voia să se răzbune pe el. Nu-l voi lăsa să mă facă să plâng și să mă îndoiesc de alegerile mele în viață. Trebuie să-și asume partea lui de vină. Intră în bucătărie, își puse un pahar de sherry, îl bău, apoi căută prin dulapuri, căutând ceva de mâncare.

Mai găsi niște spaghete, o conservă de roșii, brânză, ouă. În frigider era niște supă și un baton de ciocolată. Începu să gătească, așezând masa cu grija ei obișnuită, desfăcând conserva și bătând ouăle. Când auzi ușa deschizându-se, o oră mai târziu, puse supa la încălzit și se duse în sufragerie.

– Ți-am pregătit masa, spuse ea. Îmi pare rău.

Două lacrimi îi alunecară pe obraz.

– Oh, Peg!

Gerald veni spre ea și o prinse în brațe. Mirosea a băutură. Cu un deget șovăitor, urmă pe obrazul ei traseul lacrimilor.

– Bieții de noi!

Peggy știa ce făcuse. Stătuse în vreun bar, în față cu un pahar, cu ochii goi, fixați în vreun punct, mângâind absent marginea paharului, la fel cum mângâia acum urma lacrimei pe obraz. Era un nou gen de lacrimi pentru ea, ca și cum ar fi fost făcute din ulei. Putea să le simtă, alunecând spre gât.

– E în regulă, șopti ea. Vocea îi suna ca un suspin. E vina mea. N-ar fi trebuit să mă obosesc atât de tare. Dacă am fi băut ceva împreună înainte de a începe acea discuție absurdă, totul ar fi fost altfel.

– Peg, eu…

– Du-te să te speli. În curând se va încălzi și supa. E felul tău favorit, supă de ciuperci. Am pus și smântână.

Se simțea maternă, ca o bătrânică grijulie. Uitându-se la el, fu conștientă de regretul și rușinea pe care le simțea. Știa că nu putea să-l păcălească pe Gerald, nu în întregime. Putea să încerce, dar va ști întotdeauna care era adevăratul motiv al supărării ei. Inteligența lui foarte ascuțită era mereu la pândă.

Bărbatul își mâncă supa în liniște, adunând cu lingura crutoanele, apoi, brusc, împinse farfuria deoparte, de parcă s-ar fi săturat să joace acest rol.

– Nu-i nimic, n-are rost să te prefaci, spuse ea. Știu ce te doare.

Peggy fu speriată de tristețea de pe figura lui.

– Nu te necăji degeaba, continuă ea. Știu că slujba ta e grea, că e plicticoasă…încercă apoi să râdă…nu tocmai plicticoasă. Dar am o presimțire că lucrurile se vor schimba. Poți să continui ca de obicei și, deodată, bum! Să ți se întâmple ce mi s-a întâmplat și mie. Nu-i totul pierdut!

– Chiar nu înțelegi, nu-i așa?, ochii lui triști o fixară cu atenție. Îmi place ce fac, e un serviciu rezonabil, cu un salariu rezonabil. Nu-i nimic spectaculos, nici o călătorie în jurul lumii. Când voi avea treizeci de ani, voi ajunge președinte executiv, Scott-Smith mi-a promis deja.

Când voi avea patruzeci de ani, voi avea un salariu de trei mii de lire. Mi se pare destul de bine. Apoi, sunt destul de multe lucruri pe care le poți face fără să ai prea mulți bani.

– Asta o spun doar cei care nu au.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, spuse el cu voce obosită.

– Nu m-ai dezamăgit. Te iubesc.

– Așa crezi?

– Am făcut-o întotdeauna. Știu că devin preocupată și mă orientez doar spre serviciu, că nu sunt suficient de interesată de munca ta. E problema tuturor femeilor care muncesc. Numai că n-ar avea nici un sens pentru mine dacă nu te-aș avea aproape. Chiar când sunt supărată pe tine știu acest lucru. Am nevoie de tine. Îmi vorbești mereu despre Ian, dar, crede-mă, cineva ca el n-ar fi bun pentru mine. E prea agresiv. Ne-am omorî unul pe altul în prima săptămână.

– Mă faci să mă simt ca un eunuc îmblânzit.

– În pat, nu cred că se compară cu tine. N-are suficient timp să se ocupe de o femeie.

Tânăra femeie se ridică de pe scaun și intră în bucătărie, pentru că simțea că va începe din nou să plângă. Era ca și cum undeva, în interiorul ei, o mare durere încerca să se exprime. După ce se spălă din nou pe față, se întoarse cu farfuria cu spaghete.

– Vino să mănânci. Avem și cremă de ciocolată.

El stătea cu spatele spre cameră și cu mâinile în buzunare. Pentru o clipă, Peggy își spuse: „Am pierdut legătura dintre noi. Poate pentru un timp, dar am pierdut-o.”

Mai târziu, în pat, când Peggy se întoarse spre el, pregătită să discute despre această problemă, chiar dacă va dura toată noaptea, el o opri.

– Culcă-te, Peg.

Apoi îi puse ușor mâna pe umăr, ca și cum ar fi încercat s-o consoleze. Tânăra femeie simți cum fața îi ia foc și și-o acoperi cu mâinile.

***

Dimineață, nu vorbiră prea mult. Gerald se trezise devreme și-i aduse micul dejun în pat. Se ridică în capul oaselor, cu ochii pe jumătate închiși.

– N-ar fi trebuit să te deranjezi.

– Îmi place să te răsfăț.

– Nu cred că pot să mănânc oul, spuse ea, simțindu-se sfârșită.

– Nu-ți face probleme, o liniști el, ridicând cupa pentru ou de culoare roșie. Făcea parte dintr-un serviciu de șase pe care-l primiseră cadou de la mătușa Maud.

– Ai dormit, Gerald? întrebă ea, văzându-i cearcănele întunecate.

– Nu prea.

– Nici eu. Ce pereche facem!

– Am fost un bădăran azi noapte.

– Să nu mai vorbim despre asta.

– Ți-ai adus aminte că azi e sâmbătă?

– A, da, ce bine!, se întinse ea, încercând să arate entuziastă.

– George și Esme.

– Ai acceptat din partea amândurora? Uitasem.

– Da. Au fost foarte încântați. Nu ies prea mult în oraș. Au un copil și Esme e însărcinată cu al doilea.

– De-abia aștept să-i văd.

Dacă următoarele lor conversații vor fi la fel de pline de viață ca asta, orice altceva va fi o adevărată încântare. George lucrează ca supraveghetor în Consiliul Borough. Are o locuință de vacanță în Willesden și e dovada vie a faptului că un lup poate să-și schimbe blana.

– Va fi frumos, spuse ea, încercând să se scuture de starea neplăcută care o cuprinsese. Știa că se va vorbi despre scutece și despre copii, dar voia să meargă. Era ceva real. Cauzele certei lor erau lucruri abstracte. Și *Paget* era prea artificial, dacă stătea să se gândească mai bine. Fiecare avea o imagine publică acolo și n-aveai timp să afli ce se ascunde sub această fațadă. Chiar și Ian vorbea foarte rar despre familie. Așa cum spunea destul de des, trebuie să le ții separate.

– Crezi că sunt schimbată? întrebă ea, diferită de cum eram când ne-am căsătorit?

– Ai o înfățișare câteodată care mă face să mă înfurii. Trebuie să-mi amintesc atunci că, sub acea înfășișare, te mai afli încă tu.

– Da, sunt acolo. Ia tava, dragule. Mă voi ridica din pat și mă voi îmbrăca și după-amiază vom merge să cumpărăm cadouri pentru copii, cei de dinăuntru și cei de afară.

– Cum adică?

– Ceva bun de mâncare pentru Esme.

Devenise deodată vechiul Gerald. Luă tava, apoi dădu drumul la apă în cadă, o duse în brațe până în baie și o puse în cadă.

– Vrei să te spăl pe spate?

– Da, te rog.

Îl lăsă s-o spele mult timp. Mai târziu, îmbrăcată și machiată, îl chemă în dormitor.

– Adu-mi, te rog, haina ta. Ai un nasture pe punctul să cadă.

– Bine, draga mea.

Totul părea să fie bine din nou.

Dar familia Heslop o întristă. Înghesuiți în cabana lor micuță, reprezentau tot ce o speria și de care fugea: împrejurimi jalnice, lipsă de bani. Știa că n-ar fi trebuit să poarte costumul scump și pantofii italienești. N-ar fi terbuit ca, din exces de generozitate, să-i cumpere lui Esme o pereche de mănuși fine, pe care nu va avea niciodată ocazia să le poarte. Nu lăsă să se vadă în timpul vizitei, ascunse sentimentul de greață, dar Gerald era conștient de ce se întâmpla. Putea să-și dea seama după veselia lui forțată și după glumele proaste pe care le spunea.

Fu o vizită prea lungă. Trebuia să asculte toate poveștile lui Esme despre Grupul ei de sprijin și pe cele ale lui George despre debutul lui, cu o mică scenetă, în societatea dramatică. Apoi, merseră la etaj, unde micul George făcea baie cu rațele de plastic. Când rămaseră singure, Esme îi spuse, cu vădită invidie:

– Cred că ai o slujbă grozavă, Peggy, George mi-a povestit despre călătoria pe care ai făcut-o cu șeful tău.

– Da, e destul de bine… începu Peggy, apoi se opri, văzând că femeia n-o asculta, ci își striga soțul:

– Îți vine să crezi, George, până la urmă l-a luat pe Jumbo cu el!

– Pariez că ți-ar plăcea să schimbi locul cu Peggy! spuse George, ca și cum i-ar fi venit brusc ideea că, pentru Esme, copiii s-ar putea să nu fie totul pe lume.

– Să schimb locul?, răspunse ea, privindu-și soțul de parcă s-ar fi îndoit de sănătatea lui mintală. Nu, mulțumesc! Stinse lumina, aprinzând o veioză. Nici nu știți ce lucruri importante aflăm la clinică! Pentru copii, cei mai importanți ani sunt primii cinci. Deci, continuă ea, aplecându-se și învelind copilul, nici nu mă gândesc!

Mâncarea avea gust de scutec ud, iar Gerald nu mai știa ce glume să mai facă.

– Sunt prinși în cursă, spuse ea în drum spre casă. Ai văzut? Pur și simplu încolțiți. Poate că acum nu-și dau seama, dar viețile lor vor fi o luptă permanentă să găsească bani pentru haine, vacanțe, școală… Vor fi înfrânți înainte să împlinească treizeci de ani. Poți să-ți dai seama unde vor ajunge. Esme va deveni grasă și neglijentă, iar George va slăbi și va avea tot timpul o figură cenușie…

Gerald nu spuse nici un cuvânt.

– Nici ție nu ți-a plăcut, continuă ea.

– Cred că, pentru o fată deșteaptă, uneori poți fi de-a dreptul stupidă.

Peggy tăcu, mușcându-și buzele ca să-și rețină cuvintele de pe vârful limbii. Nu fusese un week-end reușit. Și mai era și noaptea trecută. Nu se întâmplă ca, în fiecare zi, soțul să-ți întoarcă spatele. Nu mai plânse, dar durerea din piept era aceeași ca cea de ieri.

Când ajunseră în apartament, el spuse:

– De fapt, îi învidiez pe Esme și pe George.

– Nu, nu-i adevărat, dragul meu, clătină ea din cap, zâmbind.

– Nu mă crezi niciodată, nu-i așa? întrebă el.

Capitolul 7

Își spuseră la revedere în dimineața următoare de parcă dragostea lor era o coardă care amenința să le scape printre degete.

– Vom avea grijă, spuse ea, nu vrem ca această căsătorie să eșueze ca multe altele. Vom fi atenți, nu-i așa?

– Da, draga mea, e ceva prea prețios ca s-o pierdem.

Această privire din ochii lui era dragoste, nu?

Coborâră scările împreună și se ținură de mână până la stația de autobuz.

În drum spre serviciu, Gerald era mulțumit că avea timp de gândire. Automat, de ridică de pe scaun ca să cedeze locul unei femei în vârstă, cu o figură obosită. Machiajul ei era prea pronunțat, scoțându-i în evidență ridurile. Se gândi că, pentru o femeie, înaintarea în vârstă e mai grea decât pentru un bărbat. Părea că Peggy încă nu era conștientă de acest lucru și asta era ceva bun.

Se sprijini de bară, conștient de cuta dintre sprâncene. Se simțea mai bătrân. Oare devenise speriat, arțăgos înainte de vreme, iritabil? Nu știi niciodată ce impresie lași asupra celor din jur, cu atât mai mult asupra soției tale. Oare îl vedea ca o piedică în calea ei, o grijă în plus? Oare îi păsa într-adevăr de el? O vedea ca pe o femeie cu trei fețe: cea luminoasă de dimineață, cea obosită de seara și cea sexy, când închidea ochii. O prefera pe ultima.

Undeva la mijloc se afla femeia cu aer distrat, tot timpul preocupată. De exemplu, verificarea de conturi pe care o făcuse iarna trecută.

Nu-l întrebase nici măcar o singură dată ce-l preocupă, până ce nu glumise el, spunând că gata, nu mai rezistă, trebuie să renunțe.

– La ce să renunți? întrebase ea.

– Un agent de publicitate se așteaptă să-i verific conturile gratis.

– N-ar trebui să-i lași pe ceilalți să profite de tine. Ar fi fost bine să conveniți asupra unei sume de la început.

Asta fusese tot. Cei care aveau încredere în natura umană și luau în derâdere puterea banilor erau niște proști. Era nevoit dă recunoască: Peggy avea dreptate când spunea că venitul ei e ținut la un nivel inferior de el. Tatăl ei cel foarte ocupat o instruise bine.

Cu toate acestea, era nevoit să spună că era mândru de ea, de puterea ei de muncă, de frumoasele ei picioare și de gâtul mândru, de flerul pentru haine. Era mai mult decât norocos. În ea ardea un foc de nestins. Acum e timpul, îi spunea mereu, acum e timpul să încerci, acum când ești tânăr și plin de energie. Focul se va stinge destul de curând.

Tot ce făcea ea era făcut cu minuțiozitate. Când reușea să uite de afurisitul de magazin, era extraordinară în pat.

Autobuzul luă o curbă strânsă, iar el călcă pe piciorul femeii.

– Hei, fii atent, strigă ea, privindu-l peste ochelari.

Întreaga rasă feminină era împotriva lui. Nu se mira. Nu reușea decât să greșească. Nu avea nici un rost să creadă că dragostea făcea lumea să se învârtă, Peg îi arătase că se înșela.

– Uită-te la George și la Esme, spusese ea. Gândește-te la mama ta.

Când o făcuse, în minte îi venise imaginea femeii vesele care obișnuia să se joace cu el când era mic. Unde dispăruse?

Când ajunse la birou, îl întrebă pe Jones, șeful lui direct:

– Crezi că pot să vorbesc pentru câteva clipe cu Marele Șef?

– Vrei să-ți dai demisia?

– Nu, vreau să plec într-un safari și speram că-mi va da șase luni concediu fără plată.

– Bine, bine, glumețule, o să-i vorbesc când mă voi duce să-i dau poșta. Dar ai grijă, e greu să găsești ceva de lucru în zilele noastre.

O oră mai târziu, întorcându-se de la șef, Jones îi spuse:

– Du-te, a întins covorul roșu doar pentru tine.

– Da, Gerald, îl primi domnul Scott-Smith de la ușă, cu un aer puțin mirat.

Era un bărbat robust, cu o figură comună, dar de o inteligență deosebită. Și vocea te păcălea, ușor șovăielnică, dar nu trebuia să te lași înșelat.

– Stai jos, te rog, continuă el.

– Mulțumesc.

Gerald hotărî să intre direct în subiect.

– Știți că sunt căsătorit de aproape un an?

– Da. Vrei să-mi spui că familia voastră e pe punctul de a se mări?

– Nu, nu încă, dar nu se știe niciodată. Numai că am început să discutăm această problemă, eu cu soția mea. Mă întreb care e poziția mea în cadrul firmei.

– Ei, văd că sunteți prevăzători. Am auzit despre sarcini planificate dar… e ideea soției tale?

– O, nu… dar ea are o slujbă destul de bună…

– Mai bună decât a ta?

– Pe termen lung, nu. Dar mă întrebam dacă există vreo șansă de avansare pentru mine. A devenit… important pentru mine să știu acest lucru.

– Acele doamne care, manifestând pentru feminism, se leagă de garduri, trebuie să dea socoteală pentru destul de multe lucruri.

– Da, competiția a devenit destul de intensă.

– Gerald, ai venit la noi cu cele mai bune recomadări de la universitate. Desigur, știindu-l pe tatăl tău, te-am supravegheat de aproape.

El dădu din cap aprobator, sperând că arăta recunoscător.

– De când ai venit aici, ne-am schimbat procedura de selecție. E mult mai liberală.

– Da.

– Tatăl tău a fost un tip grozav.

Mii de mulțumiri, se gândi Gerald. Ce să-ți spun, tatăl meu, grozavul.

– Dar, dacă vrei să fac o analogie, poziția ta aici seamănă cu creșterea unui copac. Nu poți să grăbești creșterea pentru că vei slăbi rădăcinile. Ești o investiție bună pentru noi. Sunt sigur că vei deveni un membru de seamă al consiliului.

– Mulțumesc, răspunse Gerald. „Voi ajunge cum spui când voi avea barba lungă până la genunchi”, își spuse el în gând.

– Văd că ești îngrijorat în continuare.

– Nu, doar nerăbdător.

– Dacă simți că slujba nu ți se potrivește, nu te obligăm să rămâi la noi.

– Nu, nu-i asta.

– Cu ce se ocupă soția ta?

– Se pare că face o treabă foarte bună conducând Paget.

– Paget?

– „Magazinul cu M mare”. „Un mod de viață”. Oricum, asta spun reclamele lor.

– A, da, acum știu. Și soția mea e o clientă fidelă. Te rog să nu mă înțelegi greșit, dar acest gen de slujbă nu se compară cu prestigiul și siguranța oferite de banca noastră. Averi și reputații sunt construite și distruse acolo cu rapiditatea luminii.

– Sunt de acord.

– Văd că ești. Din ce înțeleg eu, problema e fixitatea scalei de salarizare. Nu pot să fac nimic din acest punct de vedere. Lasă-mă să mă gândesc…

Rămase așa câteva clipe, cu bărbia în palmă, privind la Gerald sau, mai degrabă, privindu-l o clipă apoi, foarte rapid, mutându-și privirea. În cele din urmă, dădu din cap, apoi se întoarse spre el:

– Crezi că poți să prezinți banca noastră în mediile de afaceri?

„Dacă viața mea socială se reduce la George și Esme și la cei câțiva pe care-i întâlnesc la bar, nu prea cred”.

– Din nefericire, nu fac parte din nici un club.

Nu voia să spună că, la salariul lui, îi era practic imposibil.

– Aici trebuie să ne ajutăm de cunoștințe. Unde ai făcut liceul?

– La Workington Grammar.

– Ah, Workington, suspină Scott-Smith. „Cunoștințe”… e unul dintre cele mai importante cuvinte din limba noastră. Părea că nu știa prea multe despre acest liceu.

– O să văd ce pot să fac… spuse Gerald, încercând să arate ca și cum ar fi avut niște ași în mânecă.

– Da, așa să faci… Îmi pare bine că am stat de vorbă. Îmi doresc de mult timp să vă invit la un sherry, dar soția mea e atât de preocupată de operele de caritate, încât casa noastră nu e niciodată goală… Acum, te rog să mă scuzi, am de dat câteva telefoane…

Gerald simțea că această discuție nu-l ajutase cu nimic.

– Mulțumesc oricum, domnule Scott-Smith. Sper că nu v-am irosit prea mult timp.

– Deloc. Întotdeauna îmi pare bine dacă pot să fiu de ajutor.

Bătrânul Scott-Smith deja începuse să studieze o listă de pe birou.

– Ei, întrebă Jones când îl văzu intrând în birou, a fost de acord să pleci la safari?

– Ce safari? Oh! Da, îmi dă și doi elefanți și opt fecioare să mă protejeze. Una pentru fiecare zi a săptămânii.

– Nu sunt decât…

– Iar pentru duminică două.

Se duse la biroul lui, prefăcându-se ocupat. Cunoștințe? Cine? Charlie de la bar? Oare ar fi bine dacă ar câștiga la loterie? Nu, n-ar fi putut să-l impresioneze pe Scott-Smith, el nu crede decât în banii moșteniți. Tot ce reușise cu această discuție era să dea impresia unui bărbat slab, umilit de ambiția soției.

După-amiază, când lucra la dosarul domnului Pinwhistle, îi veni ideea salvatoare. Se lega de ceva ce auzise la prânz. Bărbații discutaseră despre acțiunile Crapps, care ar putea crește foarte mult.

– E riscant, spusese Gerald, nici nu m-aș gândi să mă apropii de ele.

– Să ne gândim la altceva, intervenise Foxy Thomson. E o șansă pentru un bărbat plin de bani, care vrea să se simtă bine.

– Da, dacă aș cumpăra eu, ar scădea imediat, glumise Gerald. Banul la ban trage.

Acum, cu dosarul domnului Pinwhistle în mână, își dădu seama că era incomplet. Lipseau niște date, dar i se spusese că nu-i nici o grabă. Domnul Pinwhistle era un domn în vârstă, care fusese foarte bogat de la început, dar care primise de curând moștenire cincizeci de mii de lire de la un văr și mai în vârstă. Lăsase totul în grija băncii lor și ajunsese responsabilitatea lui Gerald. Când primise această misiune, Jones spusese despre el că e preferatul bătrânului Scott-Smith.

Gerald își aduse aminte că acest client avea o pasiune pentru fluturii de noapte. Călătorise prin toată lumea în căutare de specii rare și, deși nu arăta un interes foarte mare pentru bani, era întotdeauna gata să cheltuie sume imense pentru pasiunea lui.

Un astfel de bărbat și-ar putea foarte bine permite să investească niște bani în acțiunile Crapps. Aceasta era ideea care-i venise. Gerald se sprijini de spătarul scaunului, ștergându-și palmele transpirate cu batista. Nu se mira că transpirase. Ideea, în îndrăzneala ei, era împotriva propriilor instincte. El era grijuliu, respecta banii clienților, chiar ținea la ei. Era practic imposibil. Cu toate acestea, n-ar fi rău să urmărească de aproape ce se întâmplă cu acțiunile Crapps.

Aceste acțiuni continuau să crească. În fiecare zi, Gerald se întreba ce ar face domnul Pinwhistle dacă și-ar investi banii în acțiunile Crapps. Oricum, acesta nu avea nevoie de alți bani, avea destui. Dar, poate îi place să joace la noroc. Până la urmă, străbătea întreaga lume în căutarea fluturilor de noapte și-i spusese că aprecia cel mai mult aventura călătoriei, să nu știi ce vei găsi.

În a treia zi, îl întrebă pe Jones:

– Ce crezi despre Crapps?

– Într-un cuvânt: „surprinzător”. Jones nu se lăsa niciodată surprins. Cred că, dacă ai avea bani, ar fi o adevărată nebunie să nu investești în ele. Sunt foarte stabile.

– Tu ai cumpăra?

– Da, dacă aș avea bani. Numai că nici un angajat de la această bancă nu are suficienți bani să investească. Nu-i o ironie?

În a patra zi, Gerald cumpără acțiuni în numele domnului Pinwhistle, iar restul lunii nu mai reuși să doarmă sau să mănânce. Peggy era îngrijorată pentru el.

– Sper că nu te-ai îmbolnăvit. Arăți ciudat.

– Probabil că e un virus. O să-mi revin foarte repede.

– Ești sigur? Nu-mi place să te văd atât de palid.

– Nu credeam că-ți pasă, spuse el, încercând să nu arate prea visător.

– Desigur că-mi pasă, zâmbi ea, sărutându-l. Voiam să-ți spun ceva, Gerald.

– Spune, nu te mușc.

– E ceva grozav. Am avut o idee minunată și Ian a pus-o în practică. M-a costat câteva nopți nedormite, dar a mers bine.

Așadar și ea avusese niște nopți nedormite?

– Spune-mi tot.

– Ești sigur?

– Prefer să fii sinceră cu mine.

– E un proces de coordonare.

El o privi fără să spună nimic.

– Vezi! Ți-am spus adevărul. Ei, e în felul următor. Toată marfa va fi așezată pe culori așa că, dacă o cumpărătoare alege o fustă, va căuta ceva asortat: un pulover, o haină… Ian crede că e cea mai bună idee pe care am avut-o.

– Sună bine, spuse el, încercând să se arate interesat. Cu toate acestea, nu va fi plictisitor? Fără accidente?

– Va fi o ușurare. Vom vedea mai puține femei prost îmbrăcate.

– Greșeala e omenească…

– N-ai înțeles bine. Vor exista niște reguli. Nimic nu e un accident, chiar dacă așa pare. Oricum, Ian va organiza un ghișeu cu sfaturi pentru potrivirea hainelor. Dacă un client alege o haină, imediat va afla ce se potrivește cu ea.

– Fascinant.

Întotdeauna era uimit de ce mai inventau oamenii ca să scoată bani de la alți oameni.

– Nu te strâmba.

– Nu mă strâmb. Sunt pierdut în admirație.

– Ian e atât de mulțumit încât dă o petrecere la Gingham Room, unul dintre noile restaurante. E un eveniment dublu. Deschiderea magazinului și lansarea ideii mele. E invitată și presa. Toată lumea va fi prezentă. Vrei să vii?

– Voi veni și eu.

Gerald simțea că, de când investise banii, devenise o altă persoană. Putea să se dovedească și un adevărat susținător al soției lui. Se surprinse că spune:

– Poate că întâlnesc pe cineva folositor. Știi ce importante sunt cunoștințele.

Între timp, era nevoit să suporte propria stare de neliniște. Uneori aproape se calma, pentru că acțiunile aveau o evoluție exemplară. Trecerea fiecărei zile însemna creșterea profitului pentru domnul Pinwhistle. În ziua în care scrise în coloana cu cifrele profitului un număr cu patru cifre, în loc de trei, hotărî să nu se mai îngrijoreze. Domnul Pinwhistle putea să-și cumpere cu acești bani o mulțime de fluturi.

În curând, va vinde. Mai așteaptă doar câteva zile. Atunci îi va spune lui Jones, care se ocupa de toate tranzacțiile, ce a făcut. Va fi o mare surpriză pentru el. Abia aștepta să-i vadă figura lui Scott-Smith. Poate că, dacă va vedea ce profit i-a adus unuia dintre cei mai buni clienți ai firmei, va hotărî că poate să-i acorde o mărire de salariu.

Petrecerea era, așa cum se aștepta, ca o casă de nebuni, toată lumea țipa, râdea, vorbea. Peggy arăta minunat. Îi spusese acest lucru înainte de a pleca de acasă. Picioarele ei arătau mai lungi, mai subțiri, părul era mai scurt și mai închis la culoare. Stătuse două ore la coafor, iar machiajul îi luase o oră. Era minunată. Îi spusese asta de trei ori.

Fără îndoială, era atracția serii. El fu nevoit să se retragă în fața gloriei ei. Toată lumea îi spunea „soțul lui Peggy”, când se hotărau să-i vorbească. Se simțea de parcă toată viața lui avusese două alegeri foarte bune: să se ocupe de dosarul domnului Pinwhistle și s-o ia pe Peggy de soție.

Ian radia.

– Ah, soțul! spuse el când îl văzu pe Gerald, apoi îl luă deoparte. Cum merg lucrurile? Te simți neglijat? Spune-mi, cum ai reușit să te căsătorești cu o femeie atât de deșteaptă? Cum merg lucrurile la serviciu?

– Destul de bine, am făcut o achiziție bună pentru unul dintre clienți. Mi-ar fi plăcut să fie pentru mine.

– Foarte bine din partea ta. Când voi avea nevoie să fac vreo investiție, o să te caut. Dumnezeu știe când se va întâmpla. Hei, Slater! strigă el după un bărbat care se îndepărta. Mi-a făcut plăcere să te văd. Ai grijă să nu te înverzești de invidie!

Ian se îndepărtă repede. Gerald o zări pe Leonie, care se apropia de el. Femeia arăta foarte bine.

– Bună, Gerald, spuse ea cu vocea ei gravă. Nu mă așteptam să te văd în circul ăsta.

– Dacă nu poți să-i învingi, e mai bine să li te alături. Ce mai face amicul meu Justin?

– E încă în plin proces de cugetare. N-a ajuns la rezultatul dorit.

– Cine a ajuns?

Leonie era atât de relaxantă, atât de plăcută, încât starea de încordare îl părăsi.

– Contează să încerci. Cei de aici nu par să încerce.

– Poate că nu, dar orice fac pare să-i ducă la epuizare. Uneori, când Peg ajunge acasă…

– Te simți neglijat? întrebă ea,privindu-l cu atenție.

– Nu… și eu sunt destul de ocupat.

– Și care e problema? La noi în familie, din fericire, doar unul își vânează propria coadă.

– Nu, ne descurcăm destul de bine.

Chiar dacă se oferea să-l consoleze, el nu voia să-i plângă pe umăr.

– E un lucru bun…privirea ei îl fixa din nou. Gerald, șopti ea cu subînțeles, de ce nu faci o greșeală voită?

***

Seara se încheie cu o cină selectă în unul dintre separeurile de la Gingham Room, după ce „tot proletariatul”, cum spunea Ian, plecase. Cu toate acestea, avusese grijă să invite și fotografi de presă, un reporter de la o revistă care voia să facă un articol despre Peggy și câțiva clienți importanți. Și pe Gerald. Pentru acesta, singura soluție pentru a suporta restul serii fu să se îmbete puțin, lucru foarte simplu cu toată băutura din jur.

– O să-ți fie dor de Peggy, spuse Ian aproape de sfârșitul petrecerii, aplecându-se spre el peste masă.

– Să-mi fie dor de ea, nu înțelese Gerald, de ce?

– Cum, încă nu ți-a spus? Va merge săptămâna următoare într-o călătorie de afaceri în Italia. De data asta se va duce singură. A stabilit cu firma Pinelli din Milano de săptămâna trecută.

Gerald își ridică palmele spre față. Se simțea rece, ca un cub mare de gheață.

– Uite ce-i, amice, murmură Ian, privindu-l cu ochii umezi, probabil de la băutură. Nu da vina pe mine. Ai grijă la alte pericole. Soția ta e ca o bombă… nu retrag ce-am spus, soția ta e „Bomba”, cu B mare. După ziua de azi, va ajunge pe prima pagină a tuturor ziarelor. E vedetă. Dar și tu profiți, nu-i așa? Împreună, la bine și la rău!

Ceva explodă din direcția lui Gerald. Un cuvânt. Un cuvânt urât. Din fericire, un hohot de râs din celălalt capăt al sălii îl acoperi. Erau doamne de față. Privi în jur. Leonie, de exemplu. Ochii ei păreau adânci, întunecați și triști.

– Bună, spuse el, ridicând paharul spre ea.

Femeia îl privi peste mese.

– Bună.

Da, în privirea ei era tristețe. Ea de ce e tristă?

Capitolul 8

Discutară cu calm. El o întrebă de ce nu-i spusese mai de mult că va pleca, iar ea răspunse că n-a fost sigură și, oricum, nu-i plăcea ideea că-l va întrista și nu-i plăcea că va fi atât de departe de el.

– Peg, n-o să-ți stau în cale, spuse el. Sunt mândru de tine. Atâta timp cât vei fi sinceră cu mine și nu va mai trebui să-mi spună o astfel de veste nemernicul de Goodchild, totul va fi bine.

Fuseseră foarte civilizați, ca niște adulți. Căsnicia lor părea una minunată.

Adevărul era că Gerald se simțea destul de bine datorită investiției făcute. Își spunea că, în curând, era posibil să fie și el trimis cu afaceri în Italia. Era amuzat de pregătirile ei grăbite, de indicațiile amănunțite pe care i le dădea, de la golirea gunoiului și până la cumpărarea laptelui.

Nu-i plăcea rochia ei, făcută să-i impresioneze pe italieni, atât de sexy. Îl făcea să se gândească la o cămașă de noapte, penumbră și la paturile rotunde pe care Peggy le dorise înaite de căsătorie.

Pe aeroport, așteptând îmbarcarea, ea se întoarse și-l privi în ochi.

– Dragul meu, vreau să faci ceva pentru mine cât timp sunt plecată.

– Da, știu, ai lăsat note împrăștiate prin toată casa. Chiar și în baie.

– E vorba despre ceva care ne privește pe amândoi. Știi că, datorită banilor pe care-i aduc în casă, avem un surplus financiar și va fi un bonus și pentru această călătorie… Cred că e timpul să ne mutăm într-o casă nouă.

El aprobă cu un semn din cap. Discutaseră deja despre această problemă.

– Am făcut o listă cu agențiile imobiliare pe care mi le-a recomandat Ian, știu că nu ți-am spus, dar am însemnat niște proprietăți în Chelsea, care mi se par foarte potrivite. Trebuie să fie Chelsea.

– E foarte scump.

– E singurul loc potrivit. Adresa potrivită e importantă pentru carieră. Vezi, e acest articol pe care Maggie Baxter îl scrie despre mine…

– Și vrei să fii fotografiată în fața unui șemineu de marmură neagră, cu un dulău bine hrănit care să doarmă lângă tine…

– Da, fundalul e important, râse ea.

Gerald ar fi dorit să aibă mai mult timp la dispoziție, ca să fie sigur de investiția de care depindea viitorul lui, să vadă reacția pe care o va avea Scott-Smith…

– Nu mă privi atât de speriat. Figura ei, sub pălăria ridicol de mare, părea seducătoare.

– Îmi pare rău, draga mea.

– Credeam că vei fi mulțumit. Apartamentul nu era decât ceva temporar.

– Sunt mulțumit. Dar… Chelsea e un pic cam mult. Prea șic, prea bătător la ochi.

– Ce se întâmplă? Ai devenit un pustnic?… S-a auzit cumva anunțul de plecare?

– Nu, mai e destul timp.

Stăteau pe o banchetă, iar el îi luă mâna, hotărându-se că trebuie să fie sincer.

– Aș fi fost mai fericit dacă am fi găsit ceva pe care să-l pot plăti cu salariul meu… doar cu salariul meu. Nu se știe niciodată, poate vrei să renunți la serviciu, să faci copii… atunci ne-am trezi cu o casă pe care nu ne-am mai permite-o. Adu-ți aminte, familia Goodchild e altfel. Leonie are banii ei.

– Și eu am banii mei, spuse ea repede, vizibil deranjată. Nu fi atât de pesimist, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi o greșeală din partea mea să renunț la slujbă tocmai acum, când sunt pe creasta valului.

– Când va fi timpul potrivit?

– Când voi dori eu. Și când vei câștiga suficienți bani. Seara trecută îmi spuneai că ești pe drumul cel bun.

Greșise când îi spusese așa ceva. Știuse de atunci. Numai că era atât de seducătoare, iar el voia atât de mult să-i fie pe plac…Fusese o noapte pe cinste. Mai târziu, când stătea în pat, privind tavanul, își dăduse seama că nu voia decât s-o impresioneze…

– Dumnezeule, am luat scrisorile pentru cumpărătorul din Milano? Ian spunea că italienii nu cred decât ce văd scris, negru pe alb… spuse ea, începând să caute în poșetă.

Vorbea singură, nu vorbea cu el. Era marea lor problemă: erau atât de des pe lungimi de undă diferite… Nici nu trebuia să plece în Italia ca să fie la multe mile distanță.

Oare îi spusese prea mult? Menționase numele Pinwhistle sau Crapps? Era chinuit de teama superstițioasă că acest lucru poate să-i influențeze norocul. Ea îi vorbise despre ideea ei cu coordonarea culorilor atât de mult, încât își simțise capul învârtindu-se. Acest lucru se întâmpla când stăteau întinși, când ar fi trebuit să se relaxeze, să fie apropiați, să-și spună lucruri foarte importante. Culorile din povestea ei începuseră să-l amețească… Nu, nu credea că i-a dat vreun nume.

– Așadar, cu acest surplus de bani… a, da, am pus-o în buzunarul din stânga… da… putem să ne vedem de drumul nostru, să ne cumpărăm o casă adevărată.

– Încă nu s-a întâmplat nimic palpabil… Nu vreau să-ți faci speranțe înainte să fie sigur…

– Ești prea modest. Asta e problema ta, te subestimezi. Ți-am spus întotdeauna că în această junglă lumea te judecă după ce ai… e trist, dar e adevărat.

– S-a anunțat zborul tău, tresări el, apoi îi luă bagajul într-o mână și o prinse de braț. Când o auzea vorbind așa, își dorea să-i ridice vălul care îi acoperea adevărata față. O privi, admirându-i ochii strălucitori. El ura despărțirile, dar avea impresia că ea se bucura că pleacă.

– Să nu te îndrăgostești de vreun milanez, glumi el. Am auzit că sunt foarte atrăgători.

– Nu te îngrijora. Probabil că sunt scunzi, îndesați și au câte zece copii.

– Și dacă arată ca Mastroiani?

– N-am eu un asemenea noroc! Ai grijă de tine, dragule. Gătește-ți ceva bun.

Ochii ei alunecau cu nerăbdare spre ceilalți pasageri. Se simțea deja una dintre ei.

– Când te întorci, o să-ți pregătesc spaghete.

– Te rog, nu uita să vizitezi casele acelea! Nu lăsa totul în grija soției, râse ea, privindu-l de sub pălăria ca o ciupercă.

– Bine, bine…

O sărută, apoi o îndepărtă de el, ca s-o vadă mai bine.

– Ciao! Sper că înseamnă „pe curând” și nu „drum bun”.

Râsul ei îl însoți până la ieșirea de pe aeroport.

Apartamentul părea atât de posomorât fără ea. Căută prin dulapuri ceva de mâncare, alese o conservă de fasole, prăji un ou și-l puse peste fasolea rece. Arăta ridicol, ca și cum ar fi fost un ou într-un cuib. Probabil că Peggy se pregătea să ia masa într-un restaurant luxos, cu un bărbat care arăta ca Mastroiani.

Mânat de un implus, dădu telefon la agențiile imobiliare și aranjă să vadă casele alese de ea. Îl va ajuta să-și umple după-amiezile. Zilele de duminică erau goale, în afară de cazul în care doreai să hrănești porumbeii din Trafalgar Square. Ceilalți bărbați probabil că se simțeau bine cu iubitele sau cu soțiile lor, iubind femei obișnuite, care nu aveau altă ambiție decât să-și facă soțul fericit.

– Hei, își spuse el cu voce tare, n-ai ști ce să faci cu o femeie obișnuită.

Casele fură la înălțimea așteptărilor. Erau adevărate fundaluri pentru o viață de vis, cu lungi coridoare, cu dormitoare strâmte și cochete și grădini potrivite pentru coperta unei reviste.

– Ce bine că ați apărut, spuse tânărul agent imobiliar, care părea replica mai tânără și fără succes a lui Ian Goodchild. Nu-mi pot permite să ratez o vânzare, continuă el, zâmbind.

– O să vă anunț la ce concluzie am ajuns. Soția mea e într-o călătorie de afaceri în Italia, așa că ne vom hotărî când se va întoarce.

Tânărul agent părea mai degrabă dezamăgit decât impresionat. Poate că avea o soție și trei copii care îl vor înveseli când va ajunge acasă.

Duminica era mohorâtă. Nu se hotăra ce să facă. Probabil că George și Esme erau în parc, hrănind rațele. Se simțea disperat, iar motivul nu era doar lipsa lui Peggy. Era îngrijorat și de mersul investiției.

Se așeză la fereastră cu o carte, ridicându-și din când în când privirea spre o pisică tigrată, care se urcase pe un pervaz și-l privea la rândul ei. De undeva, se auzea un vals cântat la pian.

Când se întunecă, pisica se ridică, apoi sări de pe pervaz, îndreptându-se cu pas domol spre clădirea poștei. După câțiva pași, se întoarse și-l privi.

Gerald își spuse că, în astfel de duminici, ar fi mai bine să lucrezi. Chiar și bătrânul amic Jones ar fi mai bun decât nimic. O să-i spun despre Crapps, hotărî el.

***

Luni dimineața, prima persoană pe care o întâlni fu Jones.

– Scott-Smith vrea să te vadă, spuse el, când Gerald își punea haina în cuier.

Până în acea clipă, nu crezuse că poate să-și simtă părul ridicându-se pe ceafă.

– Probabil că vrea să cinez cu Rothschild, încercă să glumească el, simțind că i se face rău. Asta era, încununarea unui week-end în care simțise dezastrul plutind în aer.

– Voiați să mă vedeți, domnule Scott-Smith? întrebă el, intrând. Nu-i plăcea zâmbetul strâmb care era sigur că i se citea pe figură. Bătrânul nu-l invită să se așeze. Când încercă să vorbească, vocea îi tremura.

– Hm… n-ai fost la serviciu sâmbătă, nu?

– Nu, era ziua mea liberă. Sunt în schimb cu…

– Bine, bine… Nu te-ai întâlnit cu domnul Pinwhistle, tocmai pleca.

– În una dintre călătoriile lui? încercă să se destindă Gerald și să-și oprească tremurul mâinilor.

– Da, în Guatemala, răspunse Scott-Smith cu răceală. Am stat de vorbă.

– Da? șopti tânărul cu o voce gâtuită.

– I-am cerut lui Jones să-mi aducă dosarul lui.

Gerald amuți. Așteptă să audă următoarele cuvinte, care nu mai veneau. Când începu să se întrebe ce va urma, din celaltă parte a biroului veni strigătul furios:

– Ce Dumnezeu urmăreai cu Crapps?

– Crapps? O idee nebunească îl făcu să creadă că, de fapt, bătrânul era încântat și așa se manifesta el. Mergeau destul de bine.

Scott-Smith îl privi ca și cum ar fi fost o ciudățenie.

– Bine măcar că ai folosit trecutul.

Picioarele lui Gerald se înmuiară. Se sprijini de marginea biroului, de teamă să nu cadă.

– Ai văzut ziarele în dimineața asta?

– Nu, m-am trezit prea târziu, soția mea e într-o călătorie de afaceri în Italia.

Scott-Smith nu părea impresionat de succesul lui Peggy.

– Ar fi cazul să te uiți, spuse el, împingând un ziar spre Gerald. Nu, nu acolo, pe pagina a treia, în stânga.

Străduindu-se să vadă clar, Gerald remarcă imediat cuvintele „fantastic", „cădere", „uluire", precum și semnele mari de exclamație, care-i pătrundeau în creierul năucit ca niște ace ascuțite. „Nu… nu trebuie să-mi iau capul în mâini…, își spuse el".

– Nu pot să cred. Aveau o evoluție atât de bună… nu exista nici un risc, era o investiție calculată… voiam să-i spun lui Jones… domnului Jones chiar azi dimineață…

Scott-Smith se uita la el de parcă vorbea altă limbă.

– Am crezut că vă voi impresiona, Dumnezeule… nu mai știu ce am gândit.

– Dacă ai gândit. Poftim, calculează pierderea.

Un creion se rostogoli pe birou, până la Gerald. Între timp, bătrânul privi pe fereastră, bătând cu degetele în tocul de lemn, un zgomot iritant care se adăuga la haosul din mintea lui Gerald.

Verifică rezultatul de trei ori, încercând să reducă totalul, apoi își drese vocea, mirat să descopere că încă poate să vorbească.

– Patru mii de lire, spuse el, surprins de fermitatea propriei voci. Exact patru mii de lire.

– Îmi pare bine că ești atât de exact.

Se lăsă tăcerea, o tăcere de gheață.

Trebuie să te rogi, să-ți oferi salariul pe următorii zece ani, să renunți la fumat, la bere, să mergi pe jos la serviciu…

– Nu înțeleg motivele tale! Ai fost întotdeauna o persoană de încredere! Pe cine voiai să impresionezi?

– Nu știu.

„Ba da, știu foarte bine”, se gândi el.

– Patru mii de lire! Îți dai seama, nu-i o pișcătură de purice.

– Dacă îmi oferiți șansa, voi încerca să-i dau înapoi.

Privirea lui Scott-Smith era grăitoare. Părea că nu e timp pentru așa ceva. Mai curând, se va îndrepta spre telefon, va suna la poliție și va raporta o fraudă, o deturnare de fonduri sau cum va găsi el de cuviință să spună.

Privirea bătrânului se îndreptă spre fereastră, ca și cum n-ar mai fi putut să-l privească. Luă ziarul în mâinile lui îngrijite și-l împături cu precizie.

– Îți dai seama că nu pot face public nimic din ce s-a întâmplat?

Oare voia să spună că nu poți fi dus la închisoare pentru că ești un dobitoc?

– Și de asemenea că nu pot nici să-i spun unui client valoros că a pierdut o sumă importantă de bani din cauza prostiei tale?

El dădu din cap, murmurând:

– Nu, știu că nu puteți.

– Se pare că nu exsită decât o singură soluție. Banca va acoperi pierderea lui Pinwhistle. Va trebui să cumpărăm acțiunile originale la un preț acceptabil.

Gerald închise ochii.

– Ia o țigară, spuse Scott-Smith brusc, întinzându-i un pachet.

Tânărul clătină din cap.

– M-am lăsat.

Scott-Smith își aprise una și continuă.

– În cincizeci și nouă, Davies a făcut și el o greșeală, la fel de mare. Riscăm când încredințăm responsabilități tinerilor. Sperăm numai că pregătirea pe care o au justifică această încredere. Davies ne-a dezamăgit. Dar nu se compară cu tine. Nu există decât o soluție pentru ce ai făcut, dar nu ne recuperează banii pierduți.

– Îmi voi da demisia, spuse el hotărât, întrebându-se de ce n-a avut până acum curajul s-o spună.

– Am spus că astfel nu ne vom recupera banii, răspunse Scott-Smith, stingând țigara. Ești prea tânăr ca să-ți amintești războiul, nu-i așa?

– Tata a murit în război.

– Știu, chiar la el mă gândeam. Mă gândeam că n-ar fi deloc mulțumit de tine… murmură el, privindu-l cu ochi dezamăgiți. Pentru că țin la el, cred că dreptatea ar trebui împletită cu bunătate.

Gerald se simțea rușinat. Șeful lui fusese amicul tatălui lui. Între ei se crease o legătură, ceva sfințit de timp și de tradiție. Numai că nu va permite să folosească această legătură. Cu figura albă, spuse repede:

– Nu-l amestecați pe tata în povestea asta.

– Băiete, vei descoperi că, dacă intri într-o încurcătură, e greu să nu-i tragi pe alții după tine.

– Într-un fel sau altul, voi reuși să dau banii înapoi.

– Văd că ții neapărat să ajungi un martir.

Scott-Smith părea deodată mai bătrân.

– Pentru moment, propun să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Spune-i lui Jones că vreau să-l văd.

– Aș vrea să-mi cer scuze…

– Măcar n-ai dat vina pe altcineva, spuse el, privindu-l lung, ca și cum ar fi vrut să-i citească în suflet.

Cu mâna pe mânerul ușii, Gerald se întoarse.

– N-are nici un rost.

Scott-Smith scria ceva și nici nu ridică privirea.

Ce voise să spună? Că n-avea nici cu rost să încerce să dea banii înapoi, să spere că va rămâne în continuare la bancă? Închise ușa încet.

– Ei, nu te mai duci în safari? întrebă Jones, privindu-l. Ori nu știa ce se întâmplase, ori nu voia să dea nici un semn că știe.

– Au murit toți elefanții. Vrea să te duci la el.

Gerald se îndreptă direct spre toaletă, unde se spălă pe față. Simțea că-i vine rău.

Capitolul 9

La prânz, Gerald era la ambasada canadiană, întrebând care sunt procedurile de emigrare. Nu știa cum ajunsese acolo. Era ca un somnambul. Două lucruri îi erau clare: va trebui să plătească banii pierduți lui Scott-Smith și să plece din țară. Va trebui să păstreze secret motivul acestei plecări. Peggy nu va afla. Va fi destul de greu să facă asta, dar mult mai ușor decât îi va fi s-o convingă să plece cu el peste hotare.

„Cred că am luat-o razna, își spuse el. Nu-i de mirare că tânărul de lângă mine mă privește ciudat. Să vin aici a fost doar o reacție la șoc, nevoia de a face ceva, oricât de nebunesc ar fi". Oricum, știa că nimic n-o va convinge pe Peggy să plece din țară. Ea spunea că, dacă nu poți să te descurci în Anglia, nu poți s-o faci nici în altă parte.

– Mulțumesc pentru informații, spuse el. Nu sunt încă sigur. O să vă caut din nou.

Își aduse aminte că mama lui îi spusese că, în ziua în care a primit vestea morții tatălui lui, și-a petrecut toată ziua făcând curățenie.

Se întoarse la serviciu, fără să fi mâncat nimic.

Nimeni nu părea să fi aflat despre ce s-a întâmplat cu acțiunile. Ceilalți colegi ridicară privirile din acte și dădură din cap, dar Jones nu era la locul lui obișnuit. Se așeză la birou, sprijinindu-și fața în palme pentru o clipă. Capul i se învârtea și nu putea să gândească. Se scutură de starea neplăcută și încercă să-și vadă de treburile obișnuite: să dea telefoane, să studieze prețurile, să întâlnească noi clienți. Se afundă în muncă, dorind să nu se mai gândească la nimic.

Când va ajunge acasă, va sta să se gândească la asta, aici sunt prea multe distrageri. Iar mâine, când va găsi soluția, se va duce să-l vadă pe Scott-Smith și va rezolva totul. Din fericire, asta se va întâmpla mâine.

Dar, după o masă cu pâine și brânză și un pahar de lapte care nu mai avea gust de lapte pentru că stătuse prea mult în frigider, nu mai era atât de sigur. Se gândise la cine i-ar putea împrumuta bani și nu găsise decât două persoane: Leonie și mama lui Peggy. Numai că nu se punea problema să le ceară bani.

Mai întâi, pentru că era incapabil să le ceară una ca asta. În al doilea rând, pentru că erau amândouă căsătorite cu cei doi bărbați care ar fi fost ultimii din lume cărora le-ar cere ajutor.

Așa că va trebui să primească lovitura, cum știa deja că se va întâmpla. Se simțea ușurat, cu un sentiment de eșec, dar nu chiar de deznădejde. Avea nevoie de o companie și de ceva de băut, să vorbească unor oameni obișnuiți despre lucruri obișnuite.

Începu să vorbească de unul singur.

– La naiba cu ei. Nu te mai purta de parcă ai fi un bețiv.

Sări de pe scaun, trânti ușa după el și alergă pe scări, ciocnindu-se cu o fată. Șocul izbiturii îi doborî fetei poșeta de pe umăr. Asupra lui, lovitura avu un efect ciudat. Deodată, observă că era o noapte frumoasă, că lumina stelelor era aurie și că poșeta fetei era din piele neagră, gleznele ei erau prea subțiri, iar genunchii rotunzi. Ridicându-se cu poșeta în mână, zâmbi, știind că arăta ca un idiot.

– La naiba, scuză-mă, sunt un neîndemânatic.

– Nu te îngrijora, zâmbi ea, pentru mine e ceva tipic. Sunt potrivită pentru tot felul de accidente, mă împiedic, cad pe scări, scap lucruri, apar în calea oamenilor… mi se întâmplă tot timpul. Astăzi nu mi se întâmplase nimic și credeam că-mi ies din mână.

Îl făcea să râdă.

– De data asta, n-a fost vina ta. Priveam în jos. Mă gândeam.

– Dacă vrei să te gândești trebuie să privești în jos?

– Numai când sunt gânduri profunde.

– Încercai să-ți amintești ceva ce soția ți-a spus să nu uiți?

– O cunoști pe Peggy? întrebă el, simțind ceva deosebit în vocea ei.

– Da, am lucrat mai de mult la Paget, dar nu-mi place să-mi amintesc. Zâmbi din nou, dar de data asta cu malițiozitate. Nu eram destul de deșteaptă pentru ea.

– Câteodată e ca un fulger.

Gerald era mulțumit că putea să vorbească despre ea.

– V-am văzut pe amândoi la bar, o dată sau de două ori. Așa am aflat că suntem vecini. Mi-a părut bine, nu vreau să te mai rețin.

– Știi ce? încercă el s-o rețină, ca să nu rămână singur, mă duceam la bar chiar acum. Peggy e în Italia și apartamentul pare… gol. Nu vrei să mă însoțești?

Fata îl privi, mușcându-și buzele. Dinții ei păreau foarte albi.

– Nu știu…

– Haide, nu fi timidă.

– Nu sunt. Numai că mă întrebam…

– Plecai undeva? Desigur, ce prostie din partea mea!

– De fapt, nu plecam undeva anume. Știu ce vrei să spui când vorbești despre apartamentul gol. Și eu fug de al meu. Cel mai rău e vara, nu-i așa? Uneori ai impresia că există o conspirație care să te facă să te simți singurul om în viață.

– În acest caz, putem să ne înveselim unul pe celălalt.

– Bine, se hotărî ea, dacă ești sigur că n-o deranjează pe soția ta.

Deci, asta era problema!

– Peg? Nu, n-o poate deranja așa ceva! Vrea să fiu cât mai vesel.

– O femeie modernă, nu-i așa? zâmbi ea.

– Ne faci amândurora o favoare.

– Bine.

Plecară împreună, iar el observă că era mai scundă decât el și că avea un păr roșcat și o piele albă ca laptele, specifică roșcatelor.

– Cred că te arzi la soare, spuse el.

– Da, răspunse ea ridicând privirea, dar la soarele din Londra nu e nici un pericol. Nu crezi că Peggy e norocoasă că a ajuns în Italia? E atât de cald acolo! Voiam să mă duc în parc, sunt înnebunită după verdele crud al ierbii. Ador să mă plimb.

– Vii de la țară?

– A, nu, n-am fost niciodată mai departe de Clapham Common, dar cred că în venele mele curge și un pic de sânge de țigancă.

– Nu arăți ca o țigancă, nu cu acest păr.

Se abținuse să spună „cu acest păr minunat”.

– Am ajuns, spuse el când se opriră la ușa barului. Mica noastră părticică de Paris.

Fuseseră scoase câteva mese afară și reușiră destul de repede să găsească locuri.

– Ce poate fi mai bun? Bere și aer curat, declamă ea. Îmi pare rău… cred că ți-e dor de soția ta… îl privi ezitând.

– Răspund la numele Gerald.

– Gerald. Eu sunt Sheila, Sheila Blakeley. Poate ai auzit-o pe Peggy vorbind despre mine.

El era sigur că n-o auzise niciodată pomenind acest nume.

– Da, parcă am auzit-o…

– O admiram foarte mult. Era atât de drăguță și plină de succes. A devenit chiar simbolul succesului feminin. Câteodată mi-o imaginez cu o panglică roșie în jurul pieptului pe care scrie: „Și tu poți avea succes”. Oh, sunt sigură c-am spus o prostie!

– Nu, sună familiar. Acum, cu ce te ocupi?

– O, am o slujbă minunată, râse ea. Șeful meu e gras și bâlbâit și nu mai rămân în urmă când îmi dictează. E atât de drăguț!

– Ce păcat că Peggy nu se bâlbâie! Din punctul tău de vedere, nu din al meu.

– A fost destul de răbdătoare cu mine.

Gerald fu mulțumit s-o audă spunând aceste cuvinte.

– Era prima mea slujbă și nu mă pricepeam prea bine, continuă ea. Nici acum nu mă descurc extraordinar, dar mă aflu pe drumul cel bun.

– Nu te neliniști, în zece ani vei scrie mai repede decât pot ei să dicteze.

– Hei, sper ca în zece ani să nu mai trebuiască să lucrez!

Figura ei de fetiță bosumflată era fermecătoare.

– Scuze, cred că am făcut o gafă. Vrei să te măriți?

– Nu, pe moment n-am pe nimeni. Iată-mă, sensibilă, capabilă și bună gospodină, plină de umor, sunt îndrăgită de pisici și de câini, singurul meu defect e că nu pot să scriu foarte repede după dictare. N-ar trebui să fie toată lumea nebună după mine?

– Mă miră că nu sunt, mai ales cu un astfel de păr, spuse el. Simțea că o privește prea mult, dar nu se putea abține.

– De obicei, oamenii cred că acest păr e semnul unui temperament înfocat, dar, în realitate, sunt blândă ca un mielușel.

– Te cred, zâmbi el, privindu-i ochii de un căprui închis cu punctulețe aurii. Apoi spuse un lucru ciudat, care-l miră și pe el. Ai ochi credincioși.

Privirea lui devenise timidă și, ca să-și ascundă tulburarea, întrebă repede:

– Mai vrei un pahar?

– Da, te rog. Ești sigur că ai timp liber?

– Am tot timpul din lume.

Se ridică, apoi se îndreptă spre bar, de unde se întoarse cu două pahare.

– Știi ce am făcut azi? M-am dus la ambasada Canadei.

– Pentru emigrare?

– Mmm… Dar nu m-am hotărât.

– De ce?

– De ce m-am dus?

– Nu, de ce ai plecat.

– Pentru că n-ar fi trebuit să mă duc de la început.

Începură să râdă amândoi.

– Nu mă simt un deschizător de drumuri.

Gerald simțea nevoia să vorbească, iar privirea ei înțelegătoare îl împingea la mărturisiri.

– Sunt un tip obișnuit. Nici foarte curajos, nici… știi tu, nu sunt de acord cu multe lucruri, dar sunt prea laș să deschid gura.

– Mie îmi pari o persoană normală.

Era atât de ușor să-i vorbească!

– Mă gândesc că, dacă îmi văd de viața mea, cel puțin nu voi înrăutăți lucrurile. Calea de scăpare a omului leneș.

– Mare noutate! Persoane ca tine formează coloana vertebrală a societății engleze.

–Da, această coloană vertebrală și-a pierdut un disc. Sincer, nu crezi că oamenii ca mine sunt, cel puțin parțial, de vină pentru ce se

întâmplă? Poate că nu ne pasă suficient de mult. Știi ce obișnuiam să cred? Că un călugăr care a făcut legământul tăcerii poate să contribuie cu ceva, doar fiind… Ei, știi că berea asta e tare?

Își ridică paharul, studiindu-l cu atenție.

– Ești preocupat că nu te simți suficient de implicat?

Când privea în ochii ei se simțea ocrotit, ca într-un cuib. Tânăra femeie își dădu seama că era jenat că vorbea prea mult, că spunea lucruri prea intime.

– N-ar trebui să te îngrijorezi, spuse ea, ca și când i-ar fi citit gândurile.

Cu această fată, părea imposibil să te cerți. Emana din toți porii pacea, ca un parfum, nu tensiunea ca…

– Privește-mă, îi ceru ea, nu mă agit prea tare, am douăzeci și unu de ani și încă mai caut slujba potrivită, ca un fluture care zboară din floare în floare.

– A, nu-mi vorbi despre fluturi, se scutură el, sunt alergic la ei.

Cu toate acestea, sentimentul de eșec începuse să-și piardă din intensitate.

– Da, ești alegic la fluturi? Poate din cauza acelor oameni care-i colecționează, prinzându-i cu ace. E oribil. Dar nu-ți cer să te gândești la ei. Gândește-te la mine, la domnișoara Blakeley, demnă de încredere și înțelegătoare. Toată lumea spune aceste lucruri când vorbește despre mine. Știi care e de fapt problema mea? Nu sunt făcută pentru munca într-un birou. Când mă gândesc la toate lucrurile drăguțe pe care aș putea să le fac afară, intru în transă.

– Să înțeleg că ești o persoană contemplativă?

– Sună ca o vacă rumegându-și nutrețul.

– Cel puțin așa nu faci ulcer.

– Nu, doar te îngrași.

– Problema mea e mai gravă. Sunt acel bărbat care stă lângă o gaură în asfalt și privește la cei care o repară. Cel pentru care s-au construit acele locuri de unde poți să tragi cu ochiul la cei din jur. Dacă am avea o grădină, aș contempla până și smulsul unei buruieni. Iar Peggy ar alerga de colo până colo cu o mașină de tuns iarba, în timp ce eu aș sta și aș contempla.

– Cei care se grăbesc fac cele mai multe greșeli.

Se priviră ochi în ochi, dornici să se înțeleagă.

– Ai jefuit o bancă? întrebă ea.

–De ce?

– Nu mi-ai spus de ce te-ai dus la ambasada canadiană.

– Aproape la fel de rău.

Cuvintele ieșiră brusc, nici măcar nu se gândise că vrea să-i spună, dar începu să vorbească repede, ca berea care curgea din paharul prea plin.

– Am fost un prost… Am cumpărat niște acțiuni riscante pentru un client care avea încredere în mine. Asta e partea cea mai proastă, că avea încredere în mine. Mă simt de parcă am fost surprins făcând ceva îngrozitor, ca de exemplu bătând un copil. Acțiunile s-au prăbușit. Au scăzut cu patru mii de lire.

– Vrei să spui că-i datorezi firmei tale o sumă atât de mare de bani?

– Da.

Era uimit de reacția ei.

– Dumnezeule, chiar există atât de mulți bani? Nici nu pot să-mi imaginez cum ar putea să te ajute cineva. Nu e îngrozitor cât de mult contează banii? Eu n-am nimic. Doar douăzeci de lire într-un cont de economii. Oh, uite când se dovedesc banii folositori, întotdeauna m-am întrebat de ce aleargă oamenii după ei…

Fața ei se înroșise.

– Hei, spuse el jenat, nu cer ajutorul nimănui, e ultimul lucru pe care l-aș face, să te împovărez cu așa ceva. Pur și simplu mi-a scăpat.

– Mi-am spus întotdeauna că ar trebui să-mi fac un cont de economii mai mare, un fel de asigurare… mi-am spus de mii de ori că, dacă voi avea ceva bani, o să-mi fac o asigurare…

Lui Gerald îi venea să-și dea palme. Brusc, găsise soluția salvatoare. N-o văzuse mai devreme din cauza șocului. Începu să râdă, văzându-i figura întrebătoare.

– Nu, nu-mi pierd mințile. Mi-ai fost de mare ajutor. M-am purtat ca un dobitoc toată ziua. Am o asigurare de viață. Nu va acoperi chiar toată suma, dar o bună parte din ea va fi acoperită. Pot să i-o ofer șefului meu. Ce nebun am fost!

– Te-am ajutat cu adevărat?

– Da, râse el tot mai tare. Mi-am amintit deodată ce mi-a spus șeful meu: „Băiete, cunoștințe e cel mai important cuvânt din limba noastră”. Dacă nu te-aș fi întâlnit…

– Mai bine spus, dacă n-ai fi dat peste mine.

– Și la propriu și la figurat.

– Ți-ai fi dat seama și singur, imediat ce ai fi ieșit din starea de șoc.

– Poate, nu știu. Ți-ai terminat băutura?

– Da, mulțumesc.

– Vrei să facem o plimbare? Deodată, nu mai am stare. Îmi va limpezi gândurile. Îmi pare rău că nu sunt câmpii verzi prin preajmă.

– Nu-i nimic, am o imaginație bogată. Hai să mergem.

Se strecură repede de pe scaunul ei, iar Gerald observă din nou că nu era tocmai suplă. Cu toate acestea, figura ei era plăcută, cu rotunjimi la locurile potrivite.

Îi plăcea sentimentul pe care i-l dădea, mergând lângă el. Trecuse atât de mult timp de când n-a mai făcut o plimbare cu Peggy. Nu avusese curajul s-o roage, văzându-i privirea obosită.

Îi plăcea foarte mult Sheila, era ușor să fie împreună. Vorbea mult și râdea și mai mult. Pe drum, începuse să cânte unele din melodiile pe care le auziseră la bar.

Când ajunseră pe strada ei, se opri, spunându-i:

– Hai să ne luăm la întrecere până la ușa mea.

Când o ajunse, respira repede, obosită.

– Sunt prea grasă, din cauza sedentarismului, se pare că nu-ți lărgește doar orizonturile intelectuale.

– Sheila, spuse el în fața intrării, sunt foarte bucuros că ne-am întâlnit. M-ai înveselit.

– Și eu mă bucur. Ne-am întâlnit la momentul potrivit… Voiam să spun…, începu să râdă. Oricum, mulțumesc pentru bere. Și mult noroc pentru mâine. O să-ți țin pumnii.

– Și cum o să mai bați la mașină?

Tânăra zâmbi.

– Care va să zică, asta era problema? Acum îmi spui?

Alergă spre intrare, împiedicându-se de prima treaptă.

– Ai grijă, strigă el, urmărind-o cu privirea. Ea râdea în continuare. Fusta ei era cu două degete prea scurtă. Peggy ar fi observat imediat.

Îi plăcea că nu stătuse prea mult la intrare, lăsându-l să plece fără să se simtă ciudat. Poate că, dacă ar fi stat mai mult, ar fi fost nevoit să spună ceva prostesc, de exemplu: „Când se întoarce Peggy, să ne faci o vizită". Se hotărî că-i plăcea foarte mult.

***

Fu nevoit să stea ca pe ghimpi câteva zile. Scott-Smith nu fu la birou a doua zi, nici a treia și nici a patra.

– A plecat la Paris, îi spusese Jones. Nu știu când se va întoarce.

Așeptarea era grea. Nu mai avea gânduri sinucigașe, dar ardea de nerăbdare să termine cu această problemă. Apartamentul gol îl făcea să se simtă și mai prost, iar dimineața când se trezea era ușurat că trebuie să plece la serviciu. Jones, impresionat de conștiinciozitatea lui, îl întrebase dacă se simte bine.

Cel mai rău era seara. Era prea neliniștit să vrea să vadă pe cineva dar, din când în când, se gândea la Sheila sau, mai degrabă la ochii ei de culoarea frunzelor toamna. Își amintea cu mirare expresia ei când îi spusese ce a făcut cu acțiunile. Îngrijorarea ei fusese reală. Trecuse mult timp de când nu mai văzuse pe cineva atât de preocupat de persoana lui. Poate c-ar fi mai bine ca ea să creadă că băuse prea mult.

Mai era însă și plimbarea pe care o făcuseră împreună. Fusese plăcut, era dulce, protectoare ca o cloșcă. Își închipuia că el era puiul care se strecura sub aripile care-l țineau departe de lume.

Era ciudat ce fantezii avea despre o fată oarecare, care nu însemna nimic pentru el, pentru că, desigur, n-o va mai vedea niciodată, deoarece are o soție.

– Peg, spuse el cu voce tare. Hei, unde ești, ce faci în clipa asta?

Încercă s-o aducă mai aproape, dar nu reuși. Era ca un miraj, nu și-o putea imagina într-un restaurant luxos, însoțită de un bărbat arătos. O simțea chiar mai departe de el, când se gândea că o fată cu păr roșcat știe problema lui, iar ea, propria lui soție n-are habar.

Joi dimineață era în biroul lui Scott-Smith, simțind că trecuse o eternitate de la ultima oară când fusese acolo. Bărbatul era în spatele biroului, privindu-l cu atenție.

– Am auzit că vrei să mă vezi.

– Da.

De această dată stătu drept în fața biroului și nu trebui să se sprijine de marginea lui.

– Nu știu de ce nu mi-a venit atunci această idee. Am o asigurare de viață. Poate să acopere o mare parte din pierderea firmei.

– Presupun că te referi la dosarul domnului Pinwhistle.

– Da, întări el. Oare nu spusese? Se pare că uitase și să-și prezinte scuzele și remușcările.

– Aș dori să-mi acceptați demisia, continuă el, cu o voce fermă.

Scott-Smith privi cu atenție pixul pe care-l răsucea între degete.

– Ai avut timp suficient de gândire, Gerald. Ți-am spus că banca va acoperi pierderea, spuse bărbatul, apoi așteptă un timp. Nu vrei să accepți favoruri, nu-i așa?, zâmbi el.

Gerald îl privi, uimit.

– Văd o lucire de mândrie în privirea ta. Dacă te ajută, hai să uităm de tatăl tău și să-ți spun că banca e acoperită pentru… să le spunem mici greșeli. Dacă vrei un sfat, lasă asigurarea să-și urmeze cursul. Cu toții, oricât de improbabil ar părea, suntem muritori.

– Aș prefera…

– Nu mă întrerupe, Gerald. Dacă vrei să-mi urmezi sfatul, întoarce-te la biroul tău. Irosești timpul firmei și e prețios.

Înghițind cu greu nodul din gât, Gerald șopti:

– Vă mulțumesc foarte mult.

– Și nu te duce să te arunci în Tamisa. Ai provocat deja destule probleme.

Se terminase. Gerald se întoarse în birou și, scotocind printre dosare, se strădui să-și revină. Nimeni nu-i acorda atenție. Toată lumea se grăbea, telefoanele sunau. Scott-Smith nu spusese nimic, așa că putu să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Rearanjă dosarele și începu să lucreze.

Era un bărbat oarecare, ducându-se spre casă cu autobuzul. Se ridică să cedeze locul unei femei mai în vârstă. Părea că în fiecare autobuz se află o astfel de femeie. Ca să treacă timpul mai repede, începu să-și imagineze ce expresii s-ar putea folosi în descrierea întâmplării prin care trecuse. Se fripsese, scăpase ca prin minune, atârnase de un capăt de ață… Dumnezeule, nu va mai permite să se întâmple așa ceva niciodată. Va fi angajatul ideal. Sperietura fusese prea mare.

Se gândi la Peggy. Îi va spune că e mândru de succesul ei, că și-a dat seama că e esențial pentru slujba ei, că e un bărbat modern, care crede în egalitatea între sexe, dar și că e de acord că, biologic, femeia e sexul slab. Îi pare rău, dar nu-și vor putea permite casa din Chelsea. Vor pleca apoi să găsească împreună o casă în cartiere mai puțin costisitoare. Vor vorbi numai despre lucruri plăcute și se vor plimba. Așa cum făcuse cu Sheila.

Când ajunse acasă, descoperi o telegramă care îl aștepta. O deschise repede, rugându-se în gând să nu fie o veste proastă. „Am avut destule săptămâna asta, nu mai pot”.

„Peg…” descoperi el. Soția lui, care devenea din nou reală. Citi telegrama, cu o figură imobilă.

„Îmi pare rău. Stop. Mai întârzii trei zile. Stop. Numai bine.”

Era surprins de câtă nevoie avea de ea, de dezamăgirea pe care o simțea. La urma urmei, nu erau decât trei zile. Își făcuse un mic plan: să doarmă bine pentru prima oară după o săptămână, apoi să se trezească a doua zi și să mărture în apartament, să spele vasele și tot ce mai era de făcut. După aceea, să plece la serviciu, cu sentimentul plăcut că, la întoarcere, o va găsi acasă. Se simțea de parcă cineva i-ar fi spus că nu există Moș Crăciun.

Era sătul de goliciunea apartamentului, de aerul stătut. Apartamentele de la parter sunt ca podurile: ori e prea cald, ori e prea frig, nu se adaptează la variațiile de temperatură. Ultima oară când lăsase geamul deschis, găsise pisica tigrată dormind pe patul lui, iar mirosul ei nu dispăruse decât după trei zile.

„Cu toate parfumurile din Arabia”… spusese el, privind cosmeticele lui Peggy.

Intră în bucătărie, încercând să-și uite gândurile negre spălând vasele. Observă că, pe aragaz, se formase un strat negru, care mirosea urât. Luând un cuțit, curăță pelicula și apoi spălă totul. Nu fu mulțumit de rezultat, dar își dădu seama că de vină era apa cu care spălase, pentru că era rece. Hotărî să spele din nou și puse apă la încălzit dar, pentru că i se făcuse foame, folosi apa pentru cafea. Mâncă și niște brânză, care n-avea un gust prea bun, așa că restul ajunse la gunoi.

Mâine trebuie să spele și găleata de gunoi și s-o curețe cu dezinfectant, așa cum făcea Peggy. Probabil că de acolo vine mirosul urât. Era de mirare că o femeie vrea să se ducă și la serviciu, dacă ții seama câtă muncă trebuie să facă acasă. Dar nu e de mirare că vor să scape de toate astea. După ce se spălă cu grijă, ieși din casă, trântind ușa după el. Nu era prea departe, doar la capătul străzii, lângă ultimul felinar. La numărul 25. Alergă pe scări și sună la ușă, lăsându-și degetul pe sonerie.

Ea veni la ușă îmbrăcată într-un halat mov, iar genunchii înroșiți se zăreau prin deschizătură. Părea că spălase podeaua. Părul ei părea proaspăt spălat, pentru că era mai roșcat decât își amintea, cu luciri aurii, ca ochii căprui. Nu-i uitase însă zâmbetul larg.

– Bună, zâmbi ea. Nu-mi spune, ai mai jefuit o bancă?

El îi întoarse zâmbetul.

– Am fost grațiat pentru bună purtare. Vrei să mergem să sărbătorim?

Se simțea bine vorbind cu ea, un sentiment de bine pe care nu-l mai avusese de mult.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea.

Nu-l întrebă nimic despre Peggy.

Capitolul 10

Peggy putea zări Canalul șerpuind în depărtare. Cerul era albastru, cu mici norișori rotunzi și pufoși. Deși, de obicei, zborurile cu avionul o încântau, acum se simțea deprimată. Nu credea că era din cauza călătoriei. Fusese obositoare, dar rezultatele erau admirabile. Domnul Pinelli fusese impresionat de alegerile ei, îi spusese chiar el, ținându-i mâna pe sub masă într-un restaurant foarte elegant. O dată sau de două ori, genunchii li se atinseseră sub masă. Italienii erau seducători, chiar cu cinci copii, nu zece cum spusese Gerald, și cu o soție care nu-i înțelege.

Îl ascultase, păruse înțelegătoare, dar încetul cu încetul orientase discuția în altă direcție. Afacerile și plăcerea nu se amestecă. În acest caz, intervine sentimentalismul, care n-are ce căuta într-o afacere. Trebuie să existe o linie de demarcație, Ian întotdeauna spunea acest lucru, deși știa și ea foarte bine. Chiar și în spatele ochilor blânzi ai domnului Pinelli se afla o linie fermă de demarcație.

Refuzase să mănânce în avion. Vederea mâncării foarte colorate, care arăta ireal, o făcea să se simtă rău. Poate era din cauză că mâncase prea multe mâncăruri exotice la Milano. Ce mâncăcioși erau milanezii, chiar și cei pe care soțiile nu-i înțelegeau; sau poate că asta era cauza. Se presupune că mâncatul în exces are o bază psihologică. Acum, avea poftă de ceva simplu, ca un ou fiert moale și niște pâine prăjită.

Se mișcă în scaun, nerăbdătoare. Ca întotdeauna când era obosită, mintea îi fugea de la o idee la alta. Călătoria fusese un succes,

exceptând faptul că, deși cheltuise o mulțime de bani, la sfârșit constatase că nu cheltuise suficient. *Paget* nu avea suficient impact asupra clienților, nu acum după ce văzuse celebrele magazine din Italia. Trebuia lucrat mai mult.

Ian îmi preia ideile și le prezintă ca pe ale lui. „Nu mai e destul să fiu mâna lui dreaptă, am nevoie de un loc în Consiliul de Administrație, ca să pot lua hotărâri." Se gândi la costumele de piele pe care trebuise să le refuze din cauză că erau prea scumpe. În Londra, s-ar fi vândut ca pâinea caldă.

„Avem nevoie să sprijinim și să promovăm un designer, pe cineva care nu s-a lansat de mult și care caută un ajutor". Pinelli și-a dat seama cât e de profitabilă o astfel de idee. Când adusese vorba despre asta, ea dăduse din cap cu subînțeles, ca și cum ar fi avut un as în mânecă. Și chiar avea. Nell Peterson, fata înaltă, cu părul lung, care-i fusese prezentată de Ian. Avea ochi mari, negri, intenși. Intensitatea făcea un designer să fie valoros. Rochiile ei erau deosebite. Când i le arătase, Peggy nu fusese foarte atentă, dar mai târziu le studiase în liniște. Aveau atmosferă, patină, iar combinația de lână moale și mătase lucioasă era mai mult decât neobișnuită. Erau romantice, misterioase, ca un roman gotic… puteau crea o modă. Londonezele simțeau nevoia unor haine deosebite, voiau să arate feminine.

Aceste rochii lăsau o impresie puternică asupra ta și orice haină care lasă o impresie asupra celui care o privește e o haină bună. Va vorbi cu Ian despre Nell, îi va da ideea că *Paget* poate să-i promoveze creațiile. Poate îl vor convinge și pe Pinelli să-i expună câteva modele. După aceea, se pot prezenta la New York, unde toată lumea este preocupată de modă. Rochiile „Nell Paget" vor fi o senzație.

Se lăsă cuprinsă de visare, imaginându-și locuri unde să promoveze colecția, spoturi publicitare, accesorii.

Dar în ce privește copiii, oare *Paget* le acordă suficientă atenție? La urma urmei, sunt clienții de mâine. Pot să facă și o linie pentru copii. Sau să organizeze serate dansante pentru copii, cu parade de modă și cu mamele ca spectatoare. Vor putea aduce și mâncare, dulciuri pentru copii.

De la idei pentru haine, Peggy sări la împărțirea magazinului pe raioane. Cum să mai așeze hainele?

„Cred că am luat-o razna, se gândi ea. Sunt atât de obosită, mă simt și puțin rău și nu mă gândesc decât la *Paget.* M-am săturat de Paget, cel puțin deocamdată".

Stătu cu ochii închiși, simțind tensiunea din tot corpul, dorindu-și să ajungă cât mai repede. Nu mai avem prea mult. „Sunt aproape, Gerald". Îi făcea bine să se gândească la el.

Aterizară în cele din urmă, dar nu-i plăcu senzația de amețeală și nodul din gât. Nu mai pățise așa ceva. Trecu repede prin vamă și ajunse în fața lui. Când o luă în brațe și-i simți căldura corpului, se simți în sfârșit în siguranță.

– Ai avut o călătorie plăcută, draga mea?

Îi uitase zâmbetul și felul în care-i făcea ochii să se schimbe, devenind mai întunecați. Și părul lui rebel, sau moliciunea pielii.

– Minunat. Mi-ar lua câteva secole să-ți povestesc. Ar trebui să vezi Italia.

– Vreun Mastroiani?

– O mulțime, spuse ea, apoi, văzându-i privirea, adăugă: dar eram prea ocupată. Ai nevoie de multă energie în această meserie, n-ai timp pentru distracții.

– Mă gândeam să luăm o masă decentă. Nu va mai fi nevoie să gătim.

– Sincer, Gerald, nu cred că pot. Sunt sătulă de feluri sofisticate de mâncare.

El îi luase valizele și mergeau împreună spre ieșire. Peggy știa că-l jignise, dar nu mai avea ce face. Se urcară în mașină.

– Cred că mașina asta arată destul de ciudat față de Bugatti sau Alfa Romeo sau ce ai mai văzut tu acolo, spuse el, învârtind cheia în contact. Avea privirea fixă, cum i se întâmpla atunci când se simțea jignit.

– M-am răzgândit, Gerald.

– Nu, nu mai contează.

– Bine. Dar știi ce mi-ar plăcea? zâmbi ea, punându-i mâna pe braț, să fac o baie fierbinte și să mănânc ceva ușor, de exemplu un ou fiert moale. Am visat la așa ceva tot drumul de la Milano. Oh, da, și niște pâine prăjită.

– Ei bine, dacă avem ceva din belșug, acelea sunt ouăle.

Traficul era infernal, așa că Gerald se concentră pe condus. Peggy era conștientă că, de fapt, nu voia să vorbească. Nu era tocmai romantic, pentru un soț rămas atâta vreme singur, să mănânce un ou fiert.

Dacă n-ar fi fost atât de obosită…

– Ai văzut casele din Chelsea? întrebă ea, neplăcându-i tonul poruncitor al propriei voci. Nu se putea abține, apartamentul îi părea atât de mic, de străin, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când se întorcea acasă. Era înspăimântată, întrebându-se dacă nu era ceva în neregulă cu ea, de ce se adaptează atât de greu.

– Da, dar nu erau potrivite.

El era întors cu spatele, așezând valizele în dormitor. Imediat, Peggy observă cuvertura strâmbă și pernele nepotrivite, una mult mai mare decât cealaltă.

– Ce înțelegi prin nepotrivite? întrebă ea, nedumerită.

– Pur și simpul nepotrivite. Sunt prea scumpe. Nu pot să-mi permit așa ceva.

– Dar, dragul meu, nu trebuie să-ți permiți tu; eu pot să-mi permit o astfel de casă. Câștig mult mai mulți bani decât credeam vreodată și n-am deloc timp să-i cheltui. O să-mi iau o zi liberă și vom merge din nou să căutăm ceva care să ne placă.

– Cred că, în primul rând, ai nevoie de o zi de odihnă, pe care să ți-o petreci în pat.

– Nu, de vină e călătoria. Brusc, se simți frântă de oboseală. Dă-mi ceva de băut, Gerald.

– Vrei sherry? Am uitat să cumpăr gin.

– Da, e bine.

Bău încet, simțind tensiunea cedând și o moliciune binefăcătoare îi cuprinse corpul. „E bine acasă, nu strica aceste clipe frumoase, schimbă subiectul”, își spuse ea în gând.

Începu să povestească despre Milano, cum mergeau afacerile acolo, ce se purta… ca și cum toate informațiile ar fi erupt din ea. Dacă vorbești încontinuu, fără rost, n-ai timp să te mai gândești…

– Ai văzut catedrala?

– Doar de afară. E foarte mare. În fața ei, oamenii hrănesc porumbeii, ca în Trafalgar Square.

– Are o arhitectură excepțională.

– N-am avut timp să mă urc să văd.

– Dar există lift.

– De unde știi?

– Întotdeauna citesc despre locurile în care pleci. Mă simt mai aproape de tine. Nu pot să trec pe lângă o agenție de turism fără să intru și să iau pliante despre acele locuri.

– Știi că ești ciudat? începu ea să râdă.

De fap, dintr-un motiv neclar, îi venea să plângă. În loc de asta, ridică paharul spre el.

– Mai vreau. Îmi face bine. Asta e tot ce-ai făcut cât am fost plecată?

– Peg…

Nu putea să înțeleagă expresia pierdută de pe figura lui.

– Acum, mă voi duce să fac o baie. Dacă nu, o să adorm pe scaun. Mă săruți?

Voia să fie alintată și mângâiată. El se apropie și o sărută și abia acum observă liniile fine din colțurile ochilor lui. Probabil că a stat până târziu să citească.

– Du-te să faci baie, spuse el. O să mă duc în bucătărie și o să-ți fierb un ou.

Când ieși din bucătărie cu tava, ea era deja în pat. Întotdeauna făcea baie repede. Numai că, de data asta, simțise dorința să se răsfețe, să stea în apă, cu ochii închiși, doar pentru câteva clipe. Stânjenită, se spălase repede și se ștersese viguros cu un prosop aspru, ca și cum s-ar fi pedepsit.

– Mulțumesc, dragul meu, spuse ea, mă simt ca o pasăre în cuibul ei.

Într-adevăr, simțea nevoia neobișnuită să fie îngrijită, deși de obicei era atât de independentă.

– Mă răsfețți.

Luă tava și o puse pe pat. Observă că tăiase partea de sus a oului, iar gălbenușul alunecase pe coajă. O copleși un val de greață.

– Îmi pare rău, Gerald, întoarse ea capul. Văd că sunt prea obosită să mai mănânc. Mâine seară vom ieși la un restaurant. Te superi dacă stau întinsă câtva timp? O să mă odihnesc o jumătate de oră, apoi o să-ți pregătesc ceva de mâncare.

Se trezi a doua zi dimineață.

Următoarea săptămână fu foarte ocupată. Nici nu ieșiră la restaurant, nici nu văzură vreo casă. Ea trebuia să-l pună pe Ian la curent cu toate achizițiile. Era puțin îngrijorată pentru că depășise suma pe care avea voie s-o cheltuie. Dar el era încântat.

– Ai făcut foarte bine, Peggy. Uneori, trebuie să-ți urmărești instinctele. Putem să ne apărăm reputația.

– Cred că putem face mai mult decât atât, Ian. Pinelli a intuit că ar fi foarte bine dacă am promova un designer. Mă gândeam la fata aceea, Nell Paterson.

– Crezi că e destul de bună?

– Da, are potențial. Mă gândesc la ea ca la cea mai potrivită persoană.

– Crezi că poți s-o convingi să organizeze o prezentare?

– Desigur, o să mă ocup de asta. S-ar putea ca, datorită ei, să ajungem celebri. O vom convinge să-și schimbe numele în Nell Paget… și mă mai gândeam la un raion pentru copii…

Îi povesti toate ideile care-i veniseră pe drum spre casă. Unele idei fură pe placul lui, pe altele le respinse.

Când era pe punctul să plece, Ian o opri:

– O să expun ideile tale în Consiliu… Știi ce… Mă gândeam c-ar trebui să faci și tu parte din Consiliu. Vei avea și recunoaștere și bani pe măsură.

Peggy constată cu surprindere că ideea n-o încânta foarte tare.

– Ar fi foarte bine, dar cred că sunt prea tânără. Voi încerca să rezolv problemele cu Nell.

– Foarte bine. Vezi că ai un nou birou, la etajul trei. Ți-am scris numele cu auriu. O să-ți fie mai ușor cu coordonarea proiectului. L-am aranjat cu mâna mea și ți-am adus o secretară nouă. Una competentă.

O privi cu atenție.

– Arăți cam obosită. Ar trebui să încerci să te odihnești mai mult.

– O s-o fac în ziua în care vei încerca să-mi dai toate sarcinile tale, zâmbi ea, apoi adăugă, ca să nu creadă că se plânge: ai fost foarte bun cu mine.

Colecția lui Nell Paterson urma să fie prezentată săptămâna următoare. Trebuise s-o caute pe fată până în Battersea și s-o convingă. La început, păruse neîncrezătoare, dar totul se rezolvase.

Erau de față tot membrii Consiliului, directorii, cumpărători, prieteni.

Fata era emoționată și Peggy se străduí s-o calmeze.

– Nu te înțeleg, spuse ea, dacă aș face ce faci tu, aș avea toată încrederea din lume.

– Unii oameni s-au născut încrezători.

– Va fi un succes. Vrei să te prezint tuturor?

– Nu, mulțumesc, vreau să mă descurc singură. Nu era atât de nesigură pe cât lăsa să se creadă.

– E un adevărat câștig, îi spuse Peggy lui Ian, simplitate, nici o cută sau un nasture în plus. Așteaptă să se obișnuiască. Nu e decât începutul.

El aprobă cu un semn din cap. Tânăra femeie nu putea să-i vadă figura, dar observă că aplauda cu destul entuziasm. Își dădu seama că era un succes.

– Ai reușit, îi spuse ea lui Nell la sfârșitul prezentării.

– De unde știi?

– După figurile lor. Se străduiesc să nu se arate prea încântați. Domnul Goodchild vrea să te vadă mâine dimineață.

– Știam că o să fie bine.

– Credeam că ai emoții.

– Aveam, dar știu că sunt bună. Nu era decât o problemă de timp.

Peggy observă că nu-i mulțumise. Defectele artiștilor, își spuse ea, sunt prea plini de ei ca să mai fie și politicoși.

Ian o invitase la el în birou pentru un pahar de sherry. Ceilalți plecaseră.

– Consiliul a fost impresionat, spuse el. Vor finanța această idee. Încă un succes pentru tine, Peggy.

– Eu nu i-am dat decât câteva sfaturi. Ea a făcut rochiile.

Bău încet, gândindu-se la acest succes. Deodată, simți nevoia să fie acasă, un sentiment aproape fizic, atât era de intens. Simțul realității o părăsi, se simțea fără greutate, ca un balon legat de o sfoară. Privi în jur cu grijă. Era ceva în neregulă cu această cameră, pereții se clătinau,

iar când îl privi pe Ian, arăta ca într-o oglindă care deformează. Încercă să se concentreze, să spună ceva, dar se simți copleșită de o stare de rău.

Cu grijă, puse paharul pe o măsuță, felicitându-se că nu l-a vărsat pe covor. Ian se ridică de pe scaun și veni repede spre ea, privind-o îngrijorat. Peggy își simțea picioarele grele, se strădui să-și păstreze echilibrul, dar simțea că nu mai poate să reziste. Mâna lui o cuprinse, sigură, puternică.

– Ține-ți capul nemișcat, spuse el, te vei simți imediat mai bine.

Valuri de greață o străbăteau. Era îngrozită, neîndrăznind să se miște.

Deodată, la fel de brusc cum venise, starea de rău dispăru. Privirea i se limpezi. Ridică mâna spre față, încercând să-i zâmbească lui Ian.

– Bine, a trecut…!

– Nu spune nimic.

Privirea îi era încă îngrijorată, dar îi răspunse la zâmbet.

– Așa se spune în toate filmele romantice. Vrei să-ți aduc ceva de băut?

– Da, vreau niște apă, nu mai vreau gin, se scutură ea. Ce ai pus în el?

– Nimic neobișnuit.

Îi aduse un pahar de apă, pe care i-l întinse privind-o ciudat.

– Cum te mai simți? întrebă el.

– Bine. Nu știu ce s-a întâmplat.

Îi întâlni privirea și văzu că el știe că minte.

– Am muncit prea mult, adăugă ea repede. Ți-am spus întotdeauna că te porți ca un stăpân de sclavi.

– Nu ești sclavă. Muncești pentru că-ți place și nu e nici un leac pentru asta. Dacă așa vrei tu, o să spunem că muncești prea mult. Acum o să te duc acasă. Vezi dacă poți să stai în picioare.

Se ridică de pe fotoliu, se îndreptă, zâmbi și spuse:

– Vezi, nu trebuie să mă țin.

Coborând scările, îi simțea mâna sub cot, sprijinind-o.

– E ridicol. Mă simt foarte bine. Pot să mă duc și singură acasă.

– Și dacă o să ți se facă rău pe stradă? Ar fi rău pentru imaginea firmei.

Când veni de la serviciu, Gerald îi găsi stând de vorbă în sufragerie. Ea văzu din nou cât era de palid și hotărî că are nevoie de o vacanță.

– Bună, spuse el. Îmi pare bine să te văd, Ian. Să-ți ofer ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. Cred că Leonie se întreabă unde sunt. Îi țineam companie soției tale. Nu se simte prea bine. Am adus-o acasă.

Gerald zbură lângă ea într-o secundă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Nu te speria.

Ar fi vrut să fie luată în brațe, sărutată, alintată, să poată vedea și Ian ce relație apropiată au. Pentru că nu făcu așa ceva, începu să-i povestească, fără nici o emoție.

– Am avut mult de lucru aranjând o prezentare pentru cei de sus. Din fericire, zâmbi ea în direcția lui Ian, le-a plăcut.

– Și ea a leșinat de plăcere, interveni Ian.

– Ai leșinat?

Vocea lui Gerald era acuzatoare.

– Nu, doar am simțit că leșin. E din cauza ginului lui Ian.

– Ei, bine, cred că e cazul să te duc în pat. O să-i dau un telefon doctorului. Nu vreau să mă gândesc în fiecare zi că vei leșina pe undeva.

Acum zâmbea, fără să-l ia în seamă pe Ian, dar Peggy nu voia să-i dea atâta importanță.

– Ai milă de bietul G.P. N-o să te ierte niciodată dacă o să-i dai telefon la ora asta. O să-mi fie bine. Adu-i lui Ian ceva de băut.

Ian se ridică.

– În nici un caz, plec până nu începeți amândoi. Cred că Leonie mă așteaptă cu masa. Ar trebui să ne mai faceți o vizită. Leonie întrebă de tine, Gerald.

– Da? spuse Gerald, fără să-și ia ochii de la Peggy. Ne-ar face plăcere. Peg, draga mea, ești palidă. Cred c-ar fi mai bine să chem doctorul.

– Vezi cum mă tratează, Ian. Chiar trebuie să pleci?

– Da, trebuie neapărat. Ai grijă de tine. Nu veni mâine.

– Te conduc, spuse Gerald, îndreptându-se spre ușă. Peggy îl auzi luându-și la revedere, apoi Ian îi invită din nou. În câteva clipe, era înapoi, așezându-se lângă ea și luându-i mâinile.

– Biata de tine!

Privirea lui era îngrijorată.

– Nu-mi spune: „ți-am spus eu”, strigă ea, nu spune că, dacă n-aș fi muncit atât de mult m-aș simți mai bine, nu spune că…

– N-am spus nimic.

Zâmbea la ea, cu căldură. Cu toate acestea, în privirea lui era ceva ce nu existase până acum, un fel de detașare, ca și cum tocmai acum, când avea nevoie de el, mai mult decât avusese vreodată, pentru sprijin și tandrețe, el n-ar fi înțeles. Pentru prima oară, ce fusese de încredere, stabil, mereu în apropiere, nu mai exista. Tocmai acum…

– Să nu spui nici unul dintre lucrurile astea, spuse ea, pentru că sunt însărcinată.

Începu să plângă. Nu plângea ușor și trecuse destul de mult timp de când plânsese ultima oară. Plânse atât de mult, încât ajunse să se întrebe dacă nu plânsese toate lacrimile din lume.

Capitolul 11

Peggy se menaja. Așa îi spusese toată lumea. Descoperise că poate să stea pe un scaun lângă fereastră și să-și lase mintea să plutească. O simțea ca pe un balon care se ridica în aer și zbura, departe de ea. Își aducea aminte de zilele de la Devon, apoi de cele de la *Paget*. Parcă erau două persoane complet diferite. Își amintea de ochii lui Gerald din Devon și la cei care o priviseră în seara trecută. O privea altfel pentru că ea era diferită? Doar pentru o clipă, în privirea lui văzuse singurătatea, care dispăruse, alungată de căldura de care avea atâta nevoie.

Din când în când, rememora discuții pe care le purtase în trecut. Și le amintea în întregime, de parcă ar fi fost înregistrate pe o casetă. De exemplu, când vorbise cu Ian. După ce acesta îi spusese că Leonie era pregătită să devină o femeie de carieră când a rămas însărcinată. Ea spusese:

– Cred că așa ceva te pune într-o mare dilemă.

Acum era ea în această situație. Se spune că-ți mănânci cuvintele nesăbuite. Tot ce ai vorbit despre prețioasa independență. Trebuie să te împarți. Simți nevoia să fii iubită și să iubești. Vrei siguranța zilei de mâine.

Oricum, se menaja. Își luase câteva zile libere. Avusese o discuție îndelungată cu Gerald după ce se oprise din plâns și fusese de acord să vadă un doctor, să aibă mai multă grijă de ea, să nu se streseze, să se odihnească dimineața și să facă zilnic o plimbare. Seara, se vor duce să caute o casă.

– Așa cum vrei tu să fie, fusese ea de acord.

Ian nu fusese foarte drăguț când îi dăduse telefon.

– Bine, ia-ți câteva zile libere. Sper că nu e nimic în neregulă.

– Nu, totul e bine.

– Ai grijă, dar vezi că vreau să te întorci cât mai repede. Această fată, Nell, e plină de temperament. Spune că faci prea mult pe șefa, dar că-i placi. Așa că vino înapoi să ai grijă de ea, bine?

– Bine.

Slujba era ca un drog. Era nerăbdătoare să se întoarcă. Ce mult durează să faci un copil! Atâtea luni…

– Veniți miercuri în vizită pe la noi, să bem ceva în liniște. O să-ți povestesc ce se întâmplă.

– Să nu-mi spui că *Paget* nu se descurcă fără mine!

– Ești la vânătoare de complimente?

Era liniștitor să stea de vorbă cu Ian.

Cu toate acestea, era ceva în neregulă în interiorul ei. Când se întoarse de la serviciu, Gerald o găsi plângând.

– Nu te bucuri că vom avea un copil?

– Firește că mă bucur! Sunt încântată.

Nu i se părea că erau cele mai bune cuvinte, oricum nu erau foarte convingătoare.

– Numai că nu pot să stau nouă luni agitând un steag și strigând: „mă bucur, mă bucur!” Am introdus pe cineva la Paget, o fată… și nu vreau să fiu departe de magazin când va veni marfa cumpărată din Italia. Oh, Gerald, suspină ea.

– Când va fi momentul potrivit?

– Ești crud, vorbești de parcă n-aș vrea acest copil.

– Draga mea, spuse el, îngenunchind în fața ei și ștergându-i ochii cu batista, mai așteaptă o zi sau două. Nu-i da atenție lui Ian. Du-te mâine la plimbare și gândește-te în liniște, fără grabă, poate faci și niște cumpărături. Obișnuiește-te cu ideea. Seara, o să mergem să căutăm casă.

– Ian vrea să le facem o vizită.

– Putem să le facem pe amândouă. Acum vom avea nevoie de o casă. Vom fi trei.

Cuvintele lui o făcură să râdă.

– O să fii genul care are toate simptomele soției.

– Cred că da. Îmi vine să opresc străini pe stradă, să-i iau în brațe și să le spun: „am făcut un copil!”

– Ești nebun, râse ea, uitând de lacrimi.

– La început, era suficient să fim Peg și Gerald. Nu voiam ceva care să strice această relație. Mai târziu, am început să simt că lipsește ceva.

Peggy simțea ceva rece în suflet. Nu avea nici o legătură cu viitorul copil, putea să se descurce, îl dorea. Numai că mai era ceva, mai profund. Poate că era ceva ereditar, își spuse ea, aducându-și aminte de tatăl ei. Era faptul că știa că poate să facă mai mult decât ceilalți oameni pentru că are imaginație și o putere de muncă ieșită din comun.

– Vom vedea când va veni copilul, spuse ea, începând să plângă din nou.

– Vâră-te în pat și o să-ți aduc ceva de mâncare. Simt că vreau să te răsfăț.

– Iar eu simt că vreau să fiu răsfățată.

Când se întoarse cu tava cu un cotlet prăjit prea mult, ridică privirea spre el.

– Ești un dulce.

– Te iubesc.

A doua zi dimineață, când era într-un magazin pentru niște cumpărături, o întâlni pe Sheila Blakeley. Arăta de parcă venea de pe un câmp, cu o rochie de bumbac, picioare goale și sandale. Fata îi zâmbi când o văzu, dar părea destul de timidă. La *Paget,* nu fusese niciodată timidă. Era chiar vestită pentru buna ei dispoziție.

– Ce surpriză să te întâlnesc, Peggy, spuse ea, apoi se opri.

– Pentru amândouă. Nu lucrezi?

– Ba da, dar am o săptămână liberă. O petrec în pat, de fapt, încercă fata să glumească.

– Nu poți să-i vizitezi pe părinții tăi?

– Sunt morți.

– Îmi pare rău, spuse ea repede. Și eu am câteva zile libere, am fost cam obosită.

– Păcat. Acum te simți bine?

– Da, mulțumesc. Cred că am călătorit prea mult. Am fost în Italia săptămâna trecută, la Milano.

– Știu, mi-a spus Gerald…

Nu putea să se înșele asupra roșeții feței, pe pielea ei albă era foarte vizibil.

– Ți-a spus el?

– Da… se bâlbâi fata. A fost amuzant, treceam prin fața scărilor de la blocul vostru și Gerald… domnul Smith… a coborât repede și mi-a trântit poșeta din mână…

– Ce neîndemânatic din partea lui.

– Nu, a fost vina mea. Îți amintești cât de neîndemânatică eram la Paget?

Fata părea atât de dezorientată încât lui Peggy aproape îi părea rău de ea.

– Sper că nu mai e atât de îngrijorat și că problemele s-au rezolvat, continuă Sheila, pe un ton șovăielnic.

– Problemele lui?

Peggy era conștientă de răceala din vocea ei și de bătăile, din ce în ce mai rapide, ale inimii.

– Oh, Dumnezeule! șopti fata, părând disperată și privind-o cu ochi mari, rugători. Când fac o gafă, trebuie să fie una monumentală… ce trebuie să crezi despre mine!

Pentru o clipă, lui Peggy îi păru rău de ea, apoi se simți jignită.

– Nu-ți cere scuze. Sincer, nu știu de ce ar trebui să-ți ceri scuze. Din ce știu eu, Gerald n-are mai multe probleme decât toată lumea… dar ce știu eu, am fost plecată în Italia.

– Peggy, putem să mergem să bem o cafea?

Fata avea un zâmbet larg, generos, trebuia să recunoască. Oare asta îl atrăsese pe Gerald? Nu vedea ce altceva. Nu era decât o fată oarecare, prost îmbrăcată, dezorientată. Mai era și lipsa ei de tact, de maniere…

– Nu, mulțumesc. N-am timp. Mi-a părut bine să te văd.

După aceste cuvinte, se întoarse spre standul de reviste.

Gerald, se gândi ea mai târziu, când se îndrepta spre casă, am crezut că ai gusturi mai bune. Cu toate acestea, încă își simțea inima bătând cu putere.

***

– Nu știam că ești un bărbat cu probleme, spuse ea, când Gerald ajunse acasă.

– Se vede deja? glumi el, venind s-o sărute. Prea liniștit, relaxat. Mulțumesc lui Dumnezeu că am nouă luni să mă obișnuiesc cu ideea.

– Nu vorbesc despre copil. Mă refer la durdulia Sheila Blakeley.

N-ar fi trebuit să-i spună „durdulie”, dar nu se putuse abține.

– Oh.

– De obicei, ai mai mult de spus.

– Nu e nimic de spus. Sper că nu e un interogatoriu. Am dat peste ea și am invitat-o la o bere. Și, în seara în care te-am așteptat și ți-ai amânat întoarcerea, am invitat-o la cinema. A fost un impuls. Voiam să-i vorbesc unei ființe umane…

– Despre problemele tale?

– Da, în acea zi se întâmplase ceva…

– Și nu mai puteai să aștepți.

– Atunci, nu. Avusesem o săptămână foarte grea.

– De ce nu mi-ai spus când m-am întors?

– Pentru că luase sfârșit.

– Și Sheila te-a ajutat.

– Peg, am vrut să-ți spun. Dar erai atât de încântată de călătoria ta și…

– Nu-mi spune că n-ai reușit să strecori un cuvânt în discuțiile noastre.

– Nu-ți spun asta. Mai târziu, am vrut să-ți spun, dar când am aflat că ești însărcinată, n-am vrut să te supăr.

La urma urmei, nu era chiar atât de rău. Zâmbind, îl întrebă:

– Nu vrei să-mi spui acum?

– N-o să-ți placă.

– Nu-mi place să fiu ținută în întuneric.

– Am investit banii unui client într-o afacere riscantă.

Ea nu se așteptase la așa ceva. Credea că vrea să-i spună că a făcut datorii, ajutându-l pe unul dintre prietenii lui. Se uită la el, uluită.

– Nu e ceva obișnuit pentru mine, nu-i așa? Nu la asta te gândești?

Ea continuă să-l privească fix. În cele din urmă, întrebă:

– Ce te-a împins să faci așa ceva?

– Ar dura prea mult să-ți explic.

– Erau mulți?

– Patru mii de lire.

Mărimea sumei o izbi. Se gândise la cincizeci de lire, sau la o sumă ușor de recuperat.

– Patru mii de lire? Cred că ai fost nebun!

– Da, răspunse el, dând din cap.

– A fost o nebunie, așa e. Nu mai contează, s-a rezolvat, sunt încă viu… Scott-Smith a ținut totul secret…

– L-ai lăsat să te acopere!

– De fapt, el m-a convins. Mă doare mai mult să mă știu dator, decât dacă aș fi un cerșetor pe străzi. Și el știe asta. Nu e prost bătrânul Scott-Smith! Dar banii nu vin din buzunarele lui. Nu te îngrijora.

– Să nu mă îngrijorez? Cu o astfel de sumă! Pur și simplu nu te înțeleg. Te porți de parcă ar fi vorba de patru lire.

– Nu se mai adaugă decât trei zerouri. Când s-a întâmplat, am fost ca lovit de fulger. Atunci am întâlnit-o pe Sheila.

– Și ai plâns pe umărul ei?

– Nu, de fapt am râs destul de mult.

– Ce drăguț din partea ta.

Peggy era uluită. Banii erau mulți, dar să arate încredere unui străin… nu înțelegea

– Și mai drăguț e că am aflat vestea de la domnișoara Blakeley.

– Știu că trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine. Îmi pare rău. Dar credea că știi. N-ar face așa ceva cu bună știință. Poate că se gândea la ceva drăguț să-ți spună. Poate că ai intimidat-o.

– Ce vrei să spui?

– Nu i-ai fost șefă?

– Și asta înseamnă că, dacă mă văd, oamenii încep să țipe îngroziți?

– Am spus o prostie. Dar nu da vina pe ea. N-ar face rău nimănui. E inofensivă.

– Așa crezi?

Peggy era atât de supărată, încât nu putea să-l privească. Gerald îi puse mâna pe umăr.

– Peg, îmi pare rău că nu ți-am spus. Sunt vinovat și mă doare că te-am făcut să suferi.

– Nu pot să înțeleg de ce ai făcut-o. Și nici de ce ești atât de calm!

– Nu e decât aparența. Doar nu crezi că mă felicit singur. Mi-am spus în toate felurile posibile. Dar de asta sunt împotriva unei case costisitoare, una pe care nu mi-o permit. Am trecut prin cea mai înspăimântătoare experiență din viața mea. Nu mai am nevoie de alte semne de avertizare.

Îl privi cu atenție. Fața lui era palidă, de o ascuțime nefirească. Părea cu câțiva ani mai bătrân. Ce s-a întâmplat cu noi, se gândi ea, dacă mi-a ascuns ceva atât de îngrozitor? Își aduse aminte că se uitase în oglindă și nu-i plăcuse ce vedea.

– Gerald, spuse ea, nu știu ce mă doare mai tare. Ne chinuim unul pe celălat. Simt că pierdem ceva acum, când avem mai multă nevoie. Va trebui să încercăm să punem totul la punct, acum că așteptăm un copil. Sunt speriată.

– E vina mea! Sunt un idiot! Te-am îngrojirat atât de tare. Cum poți să mă suporți?

– Cred că m-am pricopsit cu tine, încercă ea să râdă.

– Păi, atunci ai putea să mă săruți.

Se strânseră în brațe, dar nu mai era ca altădată. Își pierduseră încrederea unul în celălalt. Ar fi trebuit s-o ia în brațe și s-o ducă în pat.

– Vrei să mergem să cautăm casă? întrebă el.

Peggy ar fi vrut o scenă romantică, cu lacrimi și scuze, nu ceva obișnuit, ca plimbarea în căutarea unei case.

– Nu putem, trebuie să mergem la familia Goodchild.

– Uitasem. Ei, ce e de mâncare în seara asta?

Intră în bucătărie, îngânând o melodie.

Ajunși la Ian acasă, Peggy începu să admire din nou casa. Totul era potrivit, proporțiile, culorile, mobila… Probabil că Leonie a pierdut

zile, săptămâni, chiar luni să aleagă formele potrivite, culorile și tot ce mai era important. Nimeni care avea o slujbă nu putea să facă așa ceva. „Eu aș putea, își spuse ea, dacă aș avea casa potrivită".

– Căutăm o casă, spuse ea. Gerald a hotărât c-ar fi mai bine să ne oprim la ceva pe care să ni-l putem permite. Mai ales acum…

Leonie, elegantă ca de obicei, interveni.

– Sunt niște case drăguțe în zilele noastre, la prețuri destul de mici.

– Da, e ușor să vorbești când ai o casă atât de frumoasă, zâmbi Peggy.

– Nu te lăsa păcălită. Acum ne-ar plăcea o casă în Cotswolds, cu un șemineu mare. Nu suntem niciodată mulțumiți.

– Leonie, interveni Ian, ce părere ai despre familia Grainger? Și-au vândut casa? S-ar putea să le placă lui Gerald și lui Peggy.

– E o casă destul de costisitoare, chiar mai costisitoare decât asta.

– Ți-ar plăcea, se întoarse el spre Peggy, ți se potrivește. Au cheltuit foarte mult pentru ea, mai ales că n-au avut copii. Era pasiunea lor. Leonie, vrei tu să le dai un telefon? Ar fi interesant..

– Chiar vreți să știți? îl întrebă Leonie pe Gerald.

– Nu ne-am putea permite, spuse el, cu toate că nu scosese un cuvânt toată seara.

– Nu-i nimic, amice, spuse Ian. Nu strică să știi.

Leonie se ridică, zâmbind în direcția lui Gerald:

– Sunt incorigibili, aceștia doi. Tot timpul vor să vândă sau să cumpere câte ceva. Pur și simplu, nu se pot opri.

– Așa se pare. În orice caz, ne dorim o casă potrivită pentru o familie, nu o bijuterie.

– Bine, bine…

– Peggy, se pare că soțul tău pune la cale cel puțin cinci copii. Se vede în ochii lui.

Trebuie să-i spun, se gândi ea, nu e cinstit pentru Gerald, numai că Ian începu să vorbească despre magazin, neluându-l în seamă.

– Ei, când vii înapoi?

– Mâine.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! La magazin e o adevărată harababură. Firma Manfred Fibres vrea să sponsorizeze o săptămână internațională a modei. E ceva grozav pentru noi, dar va fi mult de muncă. De ce nu pot să mai găsesc pe cineva care să facă lucrurile la fel de repede ca tine?

– Iar muncă? Tocmai când mă obișnuisem cu statul acasă! zâmbi ea.

– Nu te gândești să ne părăsești, nu-i așa?

Oare ghicise că e însărcinată și se preface că nu știe?

– Lui Gerald i-ar plăcea s-o fac.

– Hei, vrei să ne strici plăcerea? se încruntă el la Gerald. Îți mai pun un pahar?

– Nu, mulțumesc.

– Ian, când vor să organizeze „Săptămâna Modei"?

– Cred că în două luni. S-ar face multă publicitate, o să ieșim în evidență.

Privindu-l la adăpostul paharului, Peggy făcu un legământ cu ea însăși: „îl voi ajuta pe Ian să termine cu bine această prezentare, apoi îi voi spune. Îi datorez lui Gerald cel puțin atât. Voi renunța la slujbă și, pentru un an, voi deveni femeie de casă. I-o datorez copilului. N-o să fie atât de rău, voi arăta ca Leonie, îmi voi petrece timpul în casă, voi primi oaspeți și voi avea grijă de copil…"

O voce interioară începu să-i șoptească: „Și ce vei face după ce vei termina curățenia și vei schimba scutecele? Ce crezi? Cât vei rezista? Cum o să stai toată ziua în casă, când nu te simți vie decât în agitația de la magazin?"

Leonie apăru în pragul ușii.

– Am vești pentru voi doi, dacă sunteți interesați.

– Ce?

Poate că vindeau casa pe un preț foarte bun, pe care să și-l poată permite. Dacă va trebuie să stea acasă, prefera să stea în Chelsea și nu în suburbii.

– Nu vând casa.

– Ei, asta e…

– Ce mai vești, spuse Ian.

– Aveți răbdare. Vor pleca în străinătate, au o casă în Franța, dar nu sunt siguri dacă vor să rămână acolo. Se pare că am dat telefon într-un moment psihologic. Hotărâseră să închirieze casa unor persoane de încredere. Singura problemă e că, dacă se hotărăsc să se întoarcă, acești chiriași trebuie să plece. Le-am spus că ați fi niște chiriași de încredere.

– Ce frumos din partea ta, Leonie.

Poate că, dacă au grijă de casă, chiria va fi mai mică.

– Gerald nu pare impresionat.

Peggy îl privi. Avea o expresie ciudată, ca un animal care vrea să se refugieze înapoi în vizuina lui.

– Ai întrebat cât e chiria? întrebă el.

– Da, aici e o problemă, vor cam o sută de lire pe lună. Și când te gândești că au un milion de lire în conturi!

– E tipic, se resemnă el. A fost drăguț din partea ta, Leonie. Cred c-ar fi timpul să plecăm, Peg, mai ales dacă vrei să te duci mâine la serviciu.

Ea se ridică imediat, tensionată, zâmbind, străduindu-se să-și ascundă dezamăgirea.

– Da, trebuie să plecăm. Mulțumim pentru băuturi. Leonie, îmi place foarte mult haina ta. Aș vrea și eu, dar nu sunt destul de înaltă.

La ușă, toți erau jenați, vorbind prea tare, admirând cerul și făcând comentarii despre vreme. După ce se îndepărtară, Peggy se întoarse spre el.

– Speram că mă vei consulta înainte să refuzi oferta lor. Am fi avut plăcerea să locuim într-o casă decentă, chiar dacă pentru puțin timp.

– Nu am această sumă de bani. Am mai vorbit despre asta.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu știi decât să ții la pricipiile tale… îmi faci greață. Nu poți să uiți de prejudecățile tale măcar pentru un timp?

– N-ai văzut ce s-a întâmplat când am uitat de ele? De ce nu i-ai spus lui Goodchild că vei avea un copil?

– De ce i-aș fi spus?

– Cred că Leonie știe. Am văzut-o cum se uita la tine.

– Crezi că are raze X în priviri?

– Când o să-i spui lui Ian?

– În curând. După ce se va termina „Spătămâna modei”. O să mai am două luni de salariu. Ne-am fi putut permite…

– Crezi că, dacă ții ochii închiși suficient de mult, sarcina o să dispară?

– O să mă prefac surdă… Nu înțeleg de ce nu-ți place să mă vezi că mă duc la serviciu și nici că ai refuzat o casă care îmi plăcea Ne-am fi putut-o permite, cel puțin pentru un an.

– Noi poate, dar eu nu.

– Dacă mai spui asta o singură dată, încep să țip. Ai o atitudine de modă veche, de muncitor. Astăzi nu mai este o problemă că femeile muncesc, chiar dacă au copii, numai dacă bărbații ca tine nu fac să devină o problemă. Realitatea e că ești gelos că o să câștig mai mult decât tine.

– Ce spui tu acum nu mă face să mă simt tocmai cel care aduce pâinea în casă.

– Vezi? Vorbești despre cine aduce pâinea în casă. Nimeni nu mai folosește această expresie. Maturizează-te.

– E tocmai ce încerc să fac. Și se întâmplă prea repede. Tu, cea puternică, vrei să rezolvi în același timp mai multe probleme: soțul, copilul și serviciul. Numai că nu te-ai întrebat cu ce cost.

– Acum vrei să faci o demonstrație pentru drepturile soțului.

Era atât de furioasă, încât abia mai putea să vorbească.

– Cu asta, m-am săturat. Să nu crezi c-o să mai ridic un deget să am grijă de casă, chiar dacă voi avea timp. Poți să putrezești în apartamentul ăla! Oricum, nu e potrivit pentru copil!

– Bietul de el! Oricum, o să aibă întotdeauna un loc în vitrina de la *Paget*. Ar fi foarte bine pentru publicitate. Deasupra ai putea să scrii: „nu ne oprim niciodată”.

– Nu știi decât să insulți.

Era atât de supărată pe el, încât îl împinse, cu o mișcare violentă.

– Nu face asta. Numai nu face asta.

Vocea lui o înspăimântă. Numai dacă i-ar fi văzut privirea, dar era concentrat la drum.

– Îmi pare rău pentru ce am spus, se auzi vocea lui după o tăcere surdă. Vocea îi era răgușită, ca și cum i-ar fi rănit gâtul.

– Taci, nu vreau să te aud!

Lacrimile îi curgeau în voie pe față. De data asta, merseseră prea departe.

Restul drumului, nu mai scoaseră un singur cuvânt.

Ajunși acasă, pregătiră o gustare împreună, vorbindu-și cu politețe excesivă. La zece fără un sfert, erau deja dezbrăcați și se urcară în pat. Stăteau nemișcați, cât mai departe unul de altul, de teamă să nu se atingă.

Peggy privi în tavan, gândindu-se la cearta pe care o avuseseră. Nu fusese niciodată atât de rău. După un timp, îl auzi, vorbind în întuneric:

– Vrei să fac un ceai?

Ceaiul, lichidul brun, cu efect de medicament. Dacă aveți probleme, tratați-le cu tanin.

– Da, te rog.

Se ridică încet, ducându-și mâna la frunte. Avea o durere teribilă de cap. Își simțea obrajii fierbinți, ca și cum ar fi făcut temperatură.

– Peg, spuse el, întorcându-se cu două cești de ceai, pentru niște oameni deștepți, ne purtăm ca niște idioți.

– Poate că da, răspunse ea cu o voce obosită.

– Dacă vrei într-adevăr să luăm acea casă, o să-mi încalc principiile. Probabil că sunt demodate, cum spuneai tu. Presupun că sunt de folos dacă, din când în când, poți să le încalci.

Cu toată supărarea ei, știa să recunoască lumina roșie a semaforului când o vedea. Dacă-l împingi pe Gerald prea departe, nu-i mai dai nici o șansă acestei căsătorii. Nu putea să greșească. Apoi, mai era și copilul, chiar dacă se va naște în vitrina de la *Paget*.

– Ce lucru ai putut să spui despre copil! exclamă ea, jumătate râzând, jumătate plângând.

– Ce am spus? întrebă el, punându-și din obișnuință brațul în jurul ei.

– În vitrina de la *Paget!*

– Tu și cu Ian ați putea ajunge și aici.

– Nu, știu unde să mă opresc. Îmi pare rău că m-am supărat din cauza casei. Poate a fost pentru că am văzut situația lui Leonie, iar eu…

– O să ai și tu situația ei. Dar Leonie nu e nebună după casa ei. Pentru ea, cei mai importanți sunt copiii.

– Nu știu dacă voi putea să fiu la fel.

Îl văzu privind-o ca și cum l-ar fi lovit, dar nu era mai bine să fie sinceră?

– Nu spun că nu-l voi iubi pe copil când va veni dar, dacă nu mi se întâmplă ceva drastic, nu cred că va ajunge centrul universului meu. Cred că…

– Ai răbdare până se va pune în mișcare ceasul biologic. O să arăți ca o varză creață.

Părea că nu crede nici el ce spune, dar poate că era de vină oboseala.

– Dragule, îmi pare rău că mi-am ieșit din fire.

– Nu facem cu toții la fel?

Își băură ceaiul în liniște. Se simțeau epuizați. E vina oboselii, se gândi ea. Deodată, începu să caște.

– Întinde-te, draga mea. O să duc eu ceștile.

Capitolul 12

Peggy era împărțită în două persoane diferite: cea ocupată și cea gânditoare. Era o existență nouă pentru ea. Poate că se datora ființei care creștea în interiorul ei.

Seara priveau la televizor împreună, mai bine spus ea se uita la televizor, iar el citea lângă fereastră. Uneori ieșeau la o plimbare împreună.

Gerald părea preocupat de amenajarea unei camere pentru copil. O dată, Peggy descoperise niște cutii de vopsea albă în bucătărie și o serie de cărți pentru copii.

Tânăra femeie era mândră de ea însăși pentru că era calmă și nu voia să se certe. Când se va termina „Săptămâna modei", va renunța la serviciu și va căuta o casă potrivită pentru copil. Numai că făcu greșeala să nu-i spună și lui Gerald ce gândea. Așa că amândoi se străduiau să fie cât mai politicoși.

El se uita la ea cu tristețe, dorind să-i vorbească, dar temându-se de o nouă ceartă. Nu voia să-i facă rău, doar era însărcinată cu copilul lui.

Într-un week-end, o convinse să meargă în vizită la părinții ei, dar fu un eșec total. Mama ei îi spuse că nu arată deloc bine, deși ea era sigură că se descurca de minune. Pentru o clipă, se gândi că refuzul de a-i spune mamei despre copil e de fapt un mod de a-l nega. Numai Gerald putea s-o facă să se simtă mai bine, dar se părea că nu voia să intervină.

În casa părinților ei, se gândi că poate această sarcină e una fantomă. „Sunt la fel de deșteaptă ca întotdeauna, sunt elegantă și atentă la felul în care arăt… nu așa se poartă o femeie însărcinată. Din câte știu, toate se laudă cu starea lor…” Se cutremură de felul în care ajunsese să gândească. „Data viitoare când o voi vedea pe mama, o să-i spun despre copil, își promise ea. O să stăm de vorbă despre copii… Data viitoare mă voi înțelege bine cu Gerald și o să-i spun mamei că plec de la *Paget*, dar acum nu vreau să mai particip la tot felul de discuții moralizatoare”.

După acest week-end, se întoarse la serviciu cu energie îndoită. O să dea ce-i mai bun din ea, pentru că nu vor mai fi mult timp împreună. Ian n-o menajă deloc. De ce ar fi făcut-o, dacă nu-i spusese despre copil? Ziua de luni fu foarte obositoare, totul părea să meargă prost, iar el cerea prea mult de la ea. Nell Paterson era temperamentală și refuzase să schimbe câteva din modelele pe care Peggy le refuzase, pentru că erau prea avangardiste.

– Există o limită, îi spuse ea fetei, trebuie să vindem aceste haine, nu doar să le expunem în vitrine.

– Creez pentru propria plăcere, răspunse fata, iar hainele ies așa cum ies.

– Cred că ești nebună! exclamă Peggy. Nu vrei să faci bani?

– Nu neapărat. Las asta pentru cei ca tine.

Era prea puțin spus temperamentală!

– Ian, spuse ea la sfârșitul zilei, cred că fata asta e schizofrenică.

El izbucni în râs.

– E numai a ta, draga mea. Cât timp e profitabil să fie. Trebuie să plec. Leonie vrea să mergem la teatru.

Când ajunse acasă, Gerald venise deja. Se aruncă într-un fotoliu, cu umerii căzuți, fără să-i pese cum arăta. Se simțea golită de energie. Toată activitatea zilei părea acum fără nici o importanță.

– Am avut o zi îngrozitoare la serviciu, spuse ea zâmbind spre el.

Bărbatul ieși din cameră fără să spună un singur cuvânt și se întoarse cu o cană de ceai.

– I-ai spus lui Ian despre copil?

Vocea lui era aspră, iar ea simți în ea enervare, nu îngrijorare.

– Nu, o să-i spun imediat după ce se termină „Săptămâna modei”. Obișnuiesc să-mi țin promisiunile.

– Faci prea multe pentru o femeie însărcinată. Joci cum îți cântă el. Ce crede că ești? Un animal la circ? Plesnește din bici și tu sari; o să ajungi să-i săruți pantofii.

– Te înșeli. Sper că nu ești gelos pe el!

– Nu-i mai acord atât credit. Bea-ți ceaiul. Dă-mi poșeta și haina, o să le pun în cuier.

Părea că el era soția cicălitoare.

– Ești ca un urs, mare și gălăgios. De ce trebuie să vorbești atât de tare?

– E timpul să ne acorzi, mie și copilului, puțin din timpul și atenția ta, în loc să te grăbești să-i răspunzi dragului tău domn Goodchild la fiecare chemare. Când o să fii în travaliu, o să găsească un loc unde să te trimită, iar tu o să fugi din spital să-i îndeplinești porunca.

Peggy își privi soțul cu atenție. Nu-l văzuse niciodată atât de supărat, nici măcar la întoarcerea de la familia Goodchild.

– Nu-ți dai seama? Pentru numele lui Dumnezeu, sunt îngrijorat din cauza ta, mi-e îngrozitor de teamă că vei păți ceva…

Oare ce s-a întâmplat cu vocea lui, răsuna atât de ciudat în urechile ei, de parcă ar fi fost bubuit de tobe.

Peggy încercă să se ridice de pe scaun, nu mai voia să-l asculte. Se mai auzi un zgomot de cădere și din nou vocea lui, ascuțită de data asta:

– Peg, Dumnezeule!

Urmă acea senzație ciudată, de parcă și-ar pierde cunoștința, în timp ce o durere agonizantă îi străbătea corpul. Avu impresia că-și revenise foarte repede, dar nu părea posibil pentru că era în pat, iar Gerald vorbea la telefon. Întorcându-se spre ea, îi spuse peste umăr:

– Îl chem pe doctor. Am pus un prosop sub tine, e ceva în neregulă.

Privirea lui era îngrozită.

– O să pierd copilul, șopti ea, încercând într-un fel să-l liniștească.

Dar cum rămânea cu durerea ei? Se întoarse spre perete, strângându-și brațele în jurul corpului. O durere surdă îi cuprinsese tot corpul.

Înainte, îi era teamă. Acum, nu mai simțea decât regret, nu, mai mult decât atât, remușcare, eșec. Se simțea vinovată pentru ce se întâmplase.

Gerald se apropie de ea, punându-i mâna pe umăr. Numai că vidul din sufletul ei nu putea fi umplut de nimeni.

Doctorul sosi repede și-i dădu dreptate: pierduse copilul.

– Mă simt mai bine, îi spuse ea lui Gerald după plecarea doctorului. Voia să-l consoleze, să alunge durerea din ochii lui, fără să știe că el abia putea s-o privească pe cea din ochii ei.

– În rest, ești destul de sănătoasă, spusese doctorul.

Părea obosit. Oare toată lumea era obosită?

Gerald n-o lăsă să se miște. Îi șterse fruntea transpirată, palmele.

– Gerald, arăți mai rău decât mă simt eu.

– Nu cred. Ar trebui să-ți vezi figura.

– Îmi pare rău că arăt așa.

– Nu asta voiam să spun. Peg, îmi pare rău pentru copil, atât de rău. Iartă-mă că am țipat la tine. Oare ce ni s-a întâmplat?

Se așeză lângă ea pe pat.

– Poate că n-ar fi trebuit să ne căsătorim, spuse ea, întinzând mâna să-i mângâie capul plecat, dar el tresări, privind-o în ochi.

– Nu spune asta. Amintește-ți de prima lună. Aproape că am petrecut-o în pat.

– Așa am făcut?

Da, dar fusese înainte ca totul să devină complicat.

– Oricum, n-ar fi rezistat așa.

– Poate că nu, dar putea să aducă ceva bun.

Tânăra femeie închise ochii. Copilul era mort. El vorbea de parcă dragostea lor era moartă și ea. Stătu mult timp întinsă, sperând că o va săruta, apoi îl auzi spunând:

– O să-ți aduc sedativul prescris de doctor și o ceașcă de ceai.

– Întotdeauna îmi aduci cești de ceai.

– Ce?

– Întotdeauna… nu mai contează.

Se lăsă copleșită de tristețe.

– Nu te neliniști. Culcă-te. O să am grijă de toate, o să-i dau un telefon lui Ian…murmură el, îngenunchind lângă pat. Peg, ce pot să spun…?

Ține-mă în brațe, suferă împreună cu mine. Nu spune nimic. Nu e nevoie de cuvinte. Își întoarse capul de la el, singură în suferința ei. Nu voia să plângă. El nu-i fusese alături, iar acum pierduseră drumul unul către celălalt.

Doctorul fu foarte drăguț, venind regulat în vizită. Renunță chiar la o parte din timpul lui prețios ca să-i explice de ce se simțea deprimată.

– Nu e doar faptul că ți-ai dezamăgit șeful, doamnă Smith.

– Pregăteam această sărbătorire a unei săptămâni a modei… atât de multe depind de mine.

– Văd că nu știi să împarți sarcinile. Nu-i bine deloc, această săptămână a modei va veni și va trece, iar lumea nu se va sfârși din această cauză.

– Da, cred că ai dreptate.

– Încearcă să nu te mai gândești. Acum ești neliniștită din cauza schimbărilor petrecute în organismul tău. E o problemă de metabolism.

Aceste cuvinte îi aduseră aminte ce-i spusese mai de mult Ian. „Mai ales dacă hemoglobina ta e la nivel scăzut și…” A, nu, ce spusese el se aplica după ce aveai un copil. Nu era cazul, ea îl pierduse pe al ei.

– Simți în subconștient că ai ratat ceva foarte important, nu-i așa? ghicise doctorul prin ce trecea.

– Nu, nu, protestă ea, simțind că transpiră.

– Nu? Atunci, simți cumva că, subconștient, ți-ai dorit să pierzi acest copil și acum, când s-a întâmplat, te simți vinovată?

Ea îl privi, străduindu-se să nu roșească.

– Nu.

– Dacă așa stau lucrurile, a bine, spuse el, ridicându-se. Chiar dacă simți sau nu ce ți-am spus, nu te las nesupravegheată. O să-ți dau niște antidepresive și o să te rog să-ți iei o săptămână liberă. Poți să pleci undeva?

– N-am nevoie de timp liber. Mai degrabă m-aș întoarce la lucru. Va fi ceva…

– Nu-mi pasă ce se întâmplă. Soțul tău poate să te ducă undeva?

– Nu pe loc, mai întâi trebuie să facă niște aranjamente. Nu cred că vrea să ceară un concediu tocmai acum.

– Poți să te duci măcar la părinții tăi?

– Da, cred c-aș putea. Mamei i-ar plăcea să mă duc. Tata e destul de mult plecat, așa că…

Gândul la mama ei și la casa copilăriei era liniștitor.

– Gândește-te că-i faci o favoare. Dă-i șansa să-ți fie mamă. Când te întorci, poți să-ți faci din nou planuri, oricât de îndrăznețe ar fi.

Impresionată, începu să zâmbească.

– Da, am înțeles.

Așa obișnuia s-o trateze Gerald, dar nu mai era cazul.

Oricum, era o problemă a doctorilor, cu toate că spuneau că n-au niciodată timp la dispoziție, găseau câteva minute să te bată la cap cu ceva.

***

Până la urmă, Gerald o duse în Sussex. Era palidă, subțire, cu ochi mari. El nu-i vorbea despre copil, nu voia s-o rănească, așa că vorbea despre orice altceva. Spusese chiar că *Paget* îi va duce lipsa. Orice, mai puțin singurul lucru pe care ar fi vrut să-l audă.

Mama ei o primi cu brațele deschise și o conduse în sufragerie.

– Mamă, nu sunt invalidă.

– Pune-ți picioarele pe pernă, draga mea. Relaxează-te.

Apoi se întoarse spre Gerald:

– Nu te neliniști, se va simți mult mai bine. Nu are nevoie decât să fie puțin răsfățată, după tot ce s-a întâmplat.

– Mamă, nu mă sufoca, spuse ea, conștientă de încordarea din voce. Ochii ei erau neliniștiți, ca ai unui animal încolțit.

– Îți dau voie s-o bați dacă e răutăcioasă, spuse el. Oricum o să dau telefon în fiecare seară, când mă întorc de la serviciu.

– O să ne fie bine, interveni mama ei. O să-ți aduc micul dejun în pat, apoi o să mergem la cumpărături. O să cumpărăm ceva frumos pentru iarnă, tu o să mă sfătuiești. Dacă am o fiică atât de pricepută, de ce să nu profit?

Întorcându-se la Londra, Gerald se gândi că Peggy arăta de parcă era pe punctul să explodeze, privind prin jur cu ochi lucitori ca și cum ar fi sperat că o să-l vadă pe Ian Goodchild apărând de după o draperie. Uitase că și lacrimile pot face ochii lucitori. Își aminti cerințele ei:

– Gerald, mi-ai adus aparatul de radio? Îmi promiți că o să te duci la *Paget* să-l vezi pe Ian? Spune-i că îmi iau o săptămână liberă, numai una.

– Să-i spun că ai pierdut copilul?

– Nu, nu cred. Nu e nevoie, nu-i așa?

Își aminti obrajii ei îmbujorați, mâinile tremurânde.

– Nu e nimic rușinos.

– Știu că nu e, dar a luat sfârșit… o parte din trecut…

Ochii ei erau plini de lacrimi.

– Dacă ți-e prieten, poate că ar vrea să știe, intervenise mama ei, ar putea să explice de ce ai nevoie de o săptămână liberă.

– Cum vrei tu, Gerald.

Când o sărutase de despărțire, ea continuase:

– Nu știu despre povestea cu Ian. Dacă ar trebui să-i spui… Nu i-am spus că sunt însărcinată, și acum…

– Nu te mai îngrijora, lasă-mă să mă ocup eu de problema asta.

Mama ei îi spusese:

– Persoanele care Peggy au nevoie de foarte multă afecțiune. Numai că nu vor să recunoască așa ceva. Mai degrabă ar muri decât să ceară.

Oare doamna Leyland avea dreptate? Privind-o pe soția lui, o văzu că părea atât de calmă, de sigură pe ea. Uite cum primise pierderea copilului. Era gata să se întoarcă la serviciu… nu putea să-i uite privirea, ochii ei lucitori. Te făceau să plângi. Numai că ea nu plânsese…nici măcar o dată.

A doua zi dimineață, dădu telefon la *Paget* și ceru să-l întâlnească pe Ian. Se va hotărî pe moment ce-i va spune.

– Gerald, bătrâne, stai jos. Ce mai face soția ta?

– Doctorul spune că are nevoie de odihnă. E la mama ei. A avut o perioadă grea în ultimul timp.

– Prea multă agitație?

– Nu, a pierdut o sarcină.

O spusese din impuls, pur și simplu îi scăpase.

– Oh, trebuie să fi fost rău. Îmi pare foarte rău. Așa ceva ar distruge-o pe Leonie.

– Da, așa s-a întâmplat și cu Peggy.

– Poate cu orice altă femeie, dar nu cu Peggy. Ea e… diferită.

– Cât de diferită?

– Nu fi atât de războinic, întotdeauna vii la mine cu pumnii strânși. Bea ceva.

– Nu, mulțumesc, e prea devreme pentru mine. Cum adică „diferită”?

– Cred că a fost o prostie din partea mea, spuse el, arătând jenat.

– Continuă, mă interesează.

– Voiam să spun că e mai puternică decât multe alte femei. Nu se lasă învinsă de orice i se întâmplă…

– Chiar dacă e vorba despre o sarcină pierdută?

– Nu interpreta ce spun. Numai că o cunoaștem pe Peggy, nu-i așa?

– Oare o cunoaștem?

– E făcută pentru succes. Trebuie să-și demonstreze întotdeauna de ce e în stare. De obicei, viața în familie face o femeie să se poarte așa…

Nu era cazul cu Peggy. Gerald se întreba dacă ar putea să-i dea un pumn, numai că nu-l lovești pe cel care spune adevărul.

– Mi se pare că știi foarte multe despre soția mea.

– Doar lucrăm împreună. Probabil că petrec mai mult timp cu ea decât tine. Nu mă învinovăți pentru timpul pe care-l petrecem împreună, n-are nici o legătură cu mine. Dacă te întâlnești cu cineva ca Peggy, care merge mereu înainte, care vrea tot timpul să muncească, încearcă s-o convingi să nu facă un lucru.

– Când ne-am căsătorit, nu era așa.

Gerald vorbise tare, pentru că nu-i plăcea ce auzea.

– Era drăguță, iubitoare… i-ai dat prea multe responsabilități, ai făcut-o să se simtă mai importantă decât este…

– Amice, mai ai mult de învățat. Patul nu e cel mai potrivit loc. Desigur că e drăguță și iubitoare, dar numai una din o mie de femei are ambiția ei. Și-a construit propriul loc aici, la *Paget*… e unică…

– Cred că vorbim despre două femei total diferite, spuse Gerald, simțindu-se nesigur. Cum poate cineva, așa cum o descria Ian, să arate atât de neajutorată, cum arăta ultima oară când a văzut-o?

– Gerald, hai să facem pace. Nu vreau să ne certăm.

Ian ridică palmele întinse spre el.

– Am spus-o destul de des, nu vreau să-ți distrug familia. Dacă simți că Peggy a ta nu mai e aceeași persoană, că i-ar fi mai bine în altă parte, nu mă vei găsi împotrivindu-mă, cu toate că nu mi-ar plăcea s-o pierd. Leonie nu m-ar lăsa. Ea e imparțială, pentru că nu se află la mijloc.

– Leonie înțelege.

– Desigur, oricine din afară înțelege. Dar nu sunt ei cei care trebuie să ducă treaba la bun sfârșit. Nu e Leonie cea care e neprețuită pentru *Paget.*

– M-am săturat… de acest nume… *Paget,* murmură Gerald cu o voce răgușită.

– Uite ce-i, amice…de ce nu te uiți mai bine la propria persoană? Ești sigur că de vină e magazinul? Ne facem singuri problemele noastre.

Fusese prea mult timp în acest loc. Aflase prea multe, sau mai bine spus i se confirmaseră bănuieli mai vechi.

Vocea lui Ian se auzi din nou, schimbând abrupt subiectul:

– Ești singur acasă? De ce nu ne faci o vizită deseară?

– Nu, mulțumesc.

– Nu e sfârșitul lumii. E o fată minunată. Mulți ar da orice să fie în locul tău.

Gerald se ridică.

– Salutări lui Leonie.

– O să-i transmit. Ne vedem curând. Toate cele bune lui Peggy… Spune-i că… Nu mai contează, spune-i că sper să-și revină cât mai repede. Să nu se grăbească.

Așadar, aici am ajuns, se gândi Gerald, intrând în apartamentul gol. Nu trebuie să folosesc anumite cuvinte mari, cum ar fi „incompatibilitate"; pur și simplu nu merge. Ea nu vrea ce vrea el și el nu vrea ce vrea ea.

Ar fi bine să mănânce un pic. Puse o bucată de șuncă pe o farfurie, pâine, și se așeză la fereastră, cu piciorul pe pervaz.

„Oh, Gerald, nu așa, stai cum trebuie…"

Acum își dădea seama că Peggy era o perfecționistă.

Am stat în acest apartament nenorocit jumătate din viața de bărbat căsătorit, așteptând-o pe această femeie. „De data asta a pierdut o sarcină, amice, era și copilul tău". Ochii i se umplură de lacrimi. Maturizează-te, amice, ea n-a plâns, nu i-a păsat suficient… „Și ochii lucitori?" Dorința să se întoarcă la *Paget,* desigur. Ai avut nevoie de un bărbat ca Ian Goodchild să-ți deschidă ochii.

„Dar cum rămâne cu cealaltă întrebare, dacă ești sigur că e doar vina magazinului?"

Nu, nu sunt sigur. Dar sunt sigur că nu pot să mă adaptez la o soție care dorește o carieră.

Se ridică și, ținând farfuria, se duse la telefon. Trebuie să aibă și viața lui. Ridică receptorul și, în timp ce forma numărul, începu să-și spună în gând: „Nu pot să mă plimb de colo până colo ca o păpușă îmbrăcată într-un costum, un bărbat de hârtie, felicitându-mă că sunt acceptat…"

– Bună, spuse el, tu ești, Sheila?

Vocea ei era diferită, cu respirația tăiată, de parcă ar fi alergat de departe ca să ajungă la telefon.

– Ai mâncat?

– Nu, nu încă. De ce?

Nu părea foarte surprinsă, probabil că era preocupată să-și recapete ritmul normal al respirației.

– Nici eu n-am mâncat. Mi-ar plăcea ceva exotic, o mâncare chinezească. Vrei să vii cu mine?

– Unde e Peggy? întrebă ea într-un târziu.

– Stă cu mama ei o săptămână.

Ar fi vrut să-i spună că nu se simte prea bine, dar ar fi fost impresionată și n-ar mai fi vrut să vină. Numai că el simțea nevoia s-o vadă.

– Nu cred că pot, Gerald.

– Că poți sau că vrei?

– Amândouă. Nu cred că i-ar plăcea.

– Ea face multe lucruri care nu-mi plac.

– Nu-i o scuză.

– Ai dreptate. Mergi, Sheila?

– N-am avut o părere foarte bună despre mine data trecută după ce am mers la film.

– Nu ți-a plăcut?

– Ba da, dar a fost periculos.

– Filmul?

– Nu. A fost o greșeală.

– Lasă-mă să-ți spun ceva. Principiile n-au loc în această lume. Fiecare trebuie să aibă grijă de propria persoană. Și oricum, trebuie să mănânci.

– Nu cu soții altor femei.

– Ai câștigat. O să mă întorc la șuncă fiartă… continuă el, dar vocea ei îl întrerupse.

– Nu e nimic rău în niște mâncare chinezească și un pahar, două de sake?

– Nu știu despre sake, dar cunosc un restaurant foarte bun în zonă. O să ne îndopăm cu mâncare și o să uităm toate grijile.

– N-aveam nici o grijă până ai apărut tu.

– Atunci poți să le împărtășești pe ale mele.

Gerald închise repede, ca să nu-i dea timp să se răzgândească.

Sheila arăta drăguță și tânără, iar când se apropie de ea, se îmbujoră. Părul îl avea legat la spate, dar niște șuvițe mici scăpaseră din panglica verde și păreau aurii. Și rochia era verde, lungă și strâmtă, îmbrățișându-i corpul plinuț.

– N-am venit cu mașina, spuse ea, mi-era teamă să nu ne îmbătăm cu sake.

– Îmi plac plimbările pe jos.

Îi plăcea senzația produsă de umărul ei care-l atingea din când în când. Arăta atât de moale, de vulnerabilă!

Găsiră repede restaurantul, vopsit în culoarea sângelui închegat.

– Nu credeam că Peggy e genul care să-și ia o săptămână liberă, spuse ea.

Stăteau la singura masă fără pete de sos pe fața de masă.

– S-a îmbolnăvit?

– Da, a pierdut o sarcină.

– Oh, îmi pare rău, șopti fata, devenind palidă. E foarte afectată?

– Da.

– Și tu?

– Pe mine nu m-a întrebat nimeni.

– Și totuși, te-a afectat?

El dădu din cap, privind în altă parte.

– Te întreb pentru că nimeni nu se întreabă cum se simt bărbații. Sunt sigură că și ei se atașează de copii, la fel ca femeile. Numai că voi nu citiți articole în diverse reviste despre cum să te pregătești pentru un copil, cum să ai grijă de pielea ta…

– Ba le-am citit!

– Sunt îngrozitoare, nu-i așa? Și eu îmi doresc un copil și, desigur, un soț.

– Poate că e o dovadă de egoism să-ți dorești un copil dacă celălalt nu și-l dorește.

– Vorbești despre tine?

– Nu tocmai.

– Nimeni nu e perfect…suspină ea, apoi zâmbi. Sunt moartă de foame. Ce luăm? Orice, atât timp cât nu e vițel.

Se uitară împreună pe meniu.

– Arăți de parcă ai avea nevoie de un somn bun, observă ea.

– Da, când mă uit în oglindă văd un vampir cu ochi triști. Foarte deprimant.

– Vrei să aleg eu?

– Da, eu voi alege vinul.

Masa se dovedi o adevărată aventură: în friptura de pui Sheila descoperi un os care părea de iepure, vinul era tare, ca votca. Pentru că mâncarea era piperată, Sheila bău trei pahare de vin și spuse că în curând va începe să chicotească și să spună lucruri rușinoase.

– Haide, abia aștept. Lasă-ți părul liber, frumosul tău păr, spuse el, cu toate că, dacă n-ar fi băut al treilea pahar, n-ar fi îndrăznit să spună așa ceva.

– Încă mă simt vinovată.

– Nu te simți vinovată, eu am încetat s-o fac.

– Cum?

– L-am văzut astăzi pe șeful lui Peggy, Ian Goodchild și mi-a lămurit niște lucruri.

– Nu cred c-ar trebui să ai încredere în el, e un adevărat diavol, cu un calculator în loc de inimă.

– Calculatoarele nu mint. Trebuie să recunoști că e o persoană foarte abilă.

– Recunosc, dar nu trăiește decât dacă e la *Paget.*

– La fel și Peggy.

– El ți-a spus asta?

– Mi-a confirmat.

– Și asta te îngrijorează? întrebă ea, punându-i mâna pe braț.

– Știu că e o prostie, de ce n-ar fi? Numai că mă face să mă simt pe jumătate bărbat. Nu e bine. N-am fost niciodată nemulțumit de mine dar, după ce m-am căsătorit, am descoperit că nu sunt destul de bun.

Ochii ei păreau înțelepți pentru o fată atât de tânără.

– Bea, nu te mai întrista.

– Cred că m-am amețit.

– Hai să ne amețim împreună.

–Da? Eu am vorbit destul. Hai să-ți auzim secretele. Nu prea vorbești despre tine.

– N-am nici nu mare secret, sunt doar o persoană obișnuită.

– Asta nu-mi spune mare lucru.

– Vreau ceva ce n-a apărut încă. Vreau ce se pare că Peggy aruncă… vinul ăsta îngrozitor mă face să vorbesc numai prostii.

– Sticla s-a golit.

– Asta e.

– Mai luăm o sticlă?

– De ce nu?

Începură să râdă amândoi.

– Trebuie să mă duci acasă pe sus. E bine că n-ai venit cu mașina.

– O să luăm un taxi și o să te las la ușă.

– Proprietăreasa e un adevărat coșmar. Are gura ca o prună uscată și mai e și scoțiană. Parcă o și văd cum merge…

Sheila începu să imite mersul și modul în care vorbea bătrâna, apoi trecu la șeful ei. Râdea, iar gestul cu care își umezea buzele îi părea lui Gerald extrem de atrăgător.

– N-ar fi trebuit să-mi dai atât de mult vin.

– Nu e vin, e sake.

– Îmi amintesc foarte bine că ai mai comandat un „australian”.

– Da, Australia e aproape de China.

Când ieșiră, noaptea era caldă și plecară spre casa ei ținându-se de mână. Gerald începu să-i povestească despre problemele copilăriei lui, de creșterea cu un singur părinte.

– Era greu pentru mama, pentru că trebuia să fie și mamă și tată… nu era tocmai ușor.

Se întoarse spre ea, dorind să vadă cum primea aceste mărturisiri.

Sheila își arunca părul pe spate, privindu-l cu ochii ei mari.

– Nu-mi prea place să mă leg de problemele trecutului, spuse ea, de replicile: „dacă aș fi avut asta”, „dacă aș fi putut cealaltă”. Acum, ești pe cont propriu. Dacă o să cazi, trebuie să te ridici singur. Nu te mai plânge.

– Nu poți să ignori familia din care vii.

– Nu, tocmai de aceea ne străduim cu toții să ne facem o familie, tomai de aceea eu… se întrerupse, tremurând.

– Ar fi trebuit să-ți iei o haină.

– Nu prea port.

Probabil că nu avea haină, se gândi el, punându-i un braț în jurul umerilor.

– O să-ți fie mai cald. Voi chema un taxi, cred că e destul de târziu.

Se uită la ceas, apoi exclamă:

– Dumnezeule, e trecut de ora unu.

– Cred că domnișoara MacMasters a încuiat deja ușa.

– Obișnuiește?

– Dacă a făcut-o, mă voi urca pe tomberonul din spatele casei și o să intru pe geam.

– Te-ai amețit bine.

– Știu, e tare bine.

Când o ajută să coboare din mașină, ea spuse, cu o voce solemnă:

– La revedere, Gerald, a fost o seară minunată, al naibii de reușită.

– Sst! Nu atât de tare. Ești sigură că o să fie bine?

– Desigur, mă înțeleg de minune cu domnișoara MacMasters.

Brusc, deveni serioasă. Îl privi cu ochii ei mari, blânzi.

– Mulțumesc, Gerald. Te rog, nu fi trist. Nu merită.

Până când taxiul se îndepărtă, rămase pe scări, făcându-i semne cu mâna.

Dumnezeule, își aminti el când intră în apartament. Am uitat să-i dau telefon lui Peggy azi. Simți un gol în stomac, dar imediat se strădui să se gândească la altceva.

Când se îmbrăcase în pijama și voia să se ducă la culcare, auzi o bătaie în ușă. Tresări, speriat. Dacă s-a întâmplat ceva cu Peggy? Deschise ușa… iar în pragul ei stătea Sheila.

– Gerald, spuse ea, comnișoara MacMasters cred că e surdă. Am tot bătut, dar nu răspunde. Cred că a ajuns la concluzia că sunt o femeie pierdută.

Încercă să râdă, dar avea obrajii roșii și părea speriată.

– Intră.

Imediat, era în brațele lui. O strânse cu putere, bucurându-se de moliciunea ei. Nu mai avusese de mult parte de blândețea și de mângâierile unei femei.

– Nu i-am dat azi telefon lui Peggy, spuse el, acoperind cu vocea lui trilul unei păsări foarte matinale.

– Care Peggy? întrebă ea.

Când o sărută, respirația ei mirosea a vin.

Capitolul 13

Era disperată se ajungă acasă, să fie cu Gerald. O săptămână cu părinții n-o făcuse să se simtă mai bine; mama ei o răsfățase, mereu prin preajmă, iar tatăl ei, de multe ori, uita complet de ea. Nu era ce se numește o familie fericită, dar nu erau nici nefericiți. Oricum, învățase să-și ascundă senimentele.

Se retrăgea de obicei devreme, spunând că are nevoie de odihnă. Știa că nu va fi deranjată. Mama ei privea la televizor, iar tatăl ei se retrăgea devreme în biroul lui.

Era destul de ciudat să-i vadă pe părinții ei trăind împreună dar fiind de fapt separați, uniți doar de prezența ei. Se puse în pielea mamei ei pentru prima oară în viață.

„Noi nu suntem așa, Gerald și cu mine suntem preocupați unul de celălalt", își spuse ea. Apoi începu să plângă. „Nu mai știu cum suntem".

Începu să-și aducă aminte de situațiile în care-l dezamăgise. Apoi de problema cu banii, pe care o aflase de la acea fată, Sheila Blakeley.

– S-a terminat, spusese el. Am trecut peste această etapă din viața mea.

Oare trecuse și peste pierderea copilului?. Nu fusese lângă ea, când avusese nevoie de el. Va trebui să se descurce și mai departe de una singură. Va găsi soluția.

„Pentru mine, se gândi ea, alinarea va fi *Paget".*

–Te simți mai bine acum? o întrebă Gerald când veni s-o ia acasă.

Părea slab și cam neîngrijit, cu tricoul prost spălat, cu părul mai lung decât ar fi trebuit.

– Da, mulțumesc.

Erau ca doi străini. Trebui să alerge pe scări în camera ei, spunând că a uitat ceva, ca să-și ascundă lacrimile.

În mașină, Gerald se întoarse spre ea.

– Nu ți-ai recuperat culoarea din obraji, Peg.

– Nu-i nimic, e la modă.

Se lăsă tăcerea. Pe la jumătatea drumului, Peggy se auzi spunând:

– Vremea n-a fost prea rea. Luni și marți a plouat, dar miercuri a fost foarte frumos și joi am luat ceaiul în grădină. Numai că vineri a bătut vântul.

După această încercare, renunță.

La fel fu și luni, la micul dejun, în ziua în care reîncepea serviciul. Nu era nemulțumită. Măcar nu erau probleme pe care să nu le poată rezolva. Rămase tăcută, gânditoare. Poate va spune el ceva. Dar el nu spuse nimic.

Când se îndreptau spre autobuz, el o întrebă:

– Ești sigură că te simți bine, Peg? Mi se pare că ai slăbit. Nu știu dacă e bine să te duci la serviciu.

– Același lucru se poate spune și despre tine.

– Mă simt bine.

– Și eu mă simt bine.

– Ai grijă de tine.

Plecă, făcându-i semn cu mâna. Nu părea să existe vreun sentiment în spatele cuvintelor lui.

Încercă să se îmbărbăteze. A fost o lovitură puternică, își spuse ea. Nu ne-am descurcat prea bine. Dar o să ne revenim. Primul an de căsătorie e destul de dificil. A fost și pierderea copilului…

Ian o opri pe un culoar.

– Am primit o vizită de la soțul tău, cât ai fost plecată.

– Oh, sper că nu ți-a spus despre…

– Îmi pare rău, Peggy, al naibii de rău. Cum te simți acum?

– Destul de bine.

– M-am gândit…

– Da?

– Știi cât de mult apreciez serviciile tale.

– Ei, nu fi sentimental, încercă ea să zâmbească.

– Am vorbit cu Leonie.

– N-ar trebui să vorbești cu Leonie despre problemele mele.

– De ce nu? Doar e soția mea.

– Da, dar sunt problemele mele.

– A pierdut și ea o sarcină. M-am gândit că mă va ajuta să înțeleg problema din punctul de vedere feminin.

– Acum nu mai e nici un punct de vedere.

– N-aș vrea să-ți fac probleme cu Gerald. Îmi place, chiar dacă el nu mă suportă.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Ian, spune ce ai de spus. Ce s-a întâmplat cu toată lumea?

– Gerald crede c-ar fi mai bine dacă ai renunța la serviciu, dar eu cred că, dacă ești atentă la ce se întâmplă acasă, nu văd de ce ar trebui să pleci.

– A fost ideea ta sau a lui Leonie?

– A mea.

– Dacă știam că vrei să plec…

– Să pleci? Ce-ai înțeles? Hai mai bine să vorbim despre ceva important. Despre Nell Paget. E pornită ca o mașină, nu putem s-o mai oprim. Va trebui să te duci să-l vezi din nou pe Pinelli. Apoi la New York. Dacă tot vorbim despre minunata Nell, nu crezi c-ar fi mai bine s-o vezi, acum că te-ai întors? Ești singura care se poate înțelege cu ea. Stă în apartamentul pe care l-ați refuzat voi și se plimbă toată ziua în pijama neagră de mătase, refuzând să muncească. Femeile!

– Și eu sunt femeie.

– Tu ești altfel. Uită toate prostiile pe care le-am spus. Leonie se poartă uneori ca și cum ar fi conștiința mea, voiam să fiu sigur că nu faci o greșeală.

Îi zâmbi, privind-o cu acel zâmbet pe care-l cunoștea prea bine.

– Foarte curând, vei face parte din Consiliu, Peg Smith.

***

După masă, stătură tăcuți, Gerald citind și ea brodând. El ridică privirea din paginile cărții și o întrebă:

– Ești tăcută. Ce s-a întâmplat la *Paget*? N-a căzut nici o bombă?

– Nu de la cea pe care ai aruncat-o tu.

– Oh, despre copil?

– Da. Nu te învinovățesc, Gerald. Eu am greșit. Îmi pare bine că i-ai spus.

– Mulțumesc. Am crezut că o să te superi.

– Și Leonie a pierdut o sarcină.

– Nu cred că din cauza muncii.

– Poți să…pierzi un copil și din alte motive.

– Așa mi s-a spus.

– Ciudat e că-ți ia atât de mult timp să treci peste un astfel de eveniment. Dacă n-ar fi fost serviciul…

– *Paget*, remediul pentru toate.

Peggy îl privi, dar ochii lui nu aveau nici o expresie.

– Oricum, mi-a făcut bine să stau de vorbă cu cineva. Și, Gerald… ezită ea, Ian te înțelege. Nu i-ar plăcea să… se amestece în vreun fel.

– Mă bucur.

– Mi-a spus să am grijă…

– Desigur…

– Acum, cred că munca e esențială pentru mine, dar n-aș pune-o niciodată înaintea ta.

– Te cred. Numai să nu începi să mă răsfeți, nu știu ce aș face cu atâta atenție.

– Gerald, spuse ea, încercând să-i rețină atenția, dacă m-ai asculta…

– Îmi pare rău, zâmbi el, închizând cartea. Continuă… sunt numai urechi.

– Sunt deprimată… E o durere…

– N-ar trebui să vezi un doctor?

– Nu e nimic ce poate fi rezolvat de un doctor. Numai munca pare să mă ajute.

– Înțeleg.

– Ar fi o prostie să renunț. O să-mi dea o nouă mărire de salariu, pentru că hainele lui Nell sunt un succes și e posibil să plec din nou în străinătate …

– Și asta nu te va face să te simți rău?

– Nu-i nimic mai bun decât munca dacă vrei să-ți uiți necazurile, zâmbi ea. Se pare că voi fi primită în Consiliu…

– Câtă îndrăzneală din partea ta!

Peggy simți că pornise pe un drum greșit. Încercă să explice repede, nu voia să-l lase atât de supărat.

– Oricum, în starea în care sunt, nu sunt pregătită pentru un nou copil. Dacă mai așteptăm un an, o să ne putem permite o doică…

– Și speri că vei reuși să împaci și slujba și familia?

– Nu m-am gândit la asta dar, desigur, e posibil.

– Cu intratul în Consiliu și cu restul?

– Ce e în neregulă? Te porți ciudat! Nu pot să ajung la tine în nici fel.

– Îmi pare rău. Trebuie să faci cum vrei, orice te face fericită.

Ea îl privi cu ochi triști. El se ridică și, ajungând la ea, o sărută pe obraz.

– Bine.

Se întoarse pe scaunul lui.

Peggy stătu nemișcată până când roșeața îi dispăru din obraji, iar inima își regăsi ritmul normal. Se asigură că vocea nu-i tremură, apoi spuse:

– Măcar dacă ne-am certa, Gerald. Nu mai pot suporta această situație…

– Am ajuns la capătul certurilor, răspunse el.

Când îi privi, văzu că se întorsese la carte.

Se ridică de pe scaun. Totul îi părea ireal. Gerald nu i-ar fi vorbit niciodată așa. Era epuizată, mai întâi durerea din suflet, apoi emoțiile primei zile de serviciu și asta…

– Mă voi duce la culcare mai devreme…

– Bine, răspunse el, privind-o o singură dată. Eu voi face o plimbare. Am înțepenit.

Nu-l auzi când se întoarse. Închisese ochii, încercând să adoarmă și, încetul cu încetul, alunecă într-un somn zbuciumat.

– Somnorosule, îi spuse ea dimineață, când încercă să-l trezească. Ai fost la un maraton azi noapte?

Ochii lui erau ciudați, păreau de o altă culoare și erau roșii. Oare stătuse din nou toată noaptea la bar, bând prea mult?

– Cred că avem nevoie de o vacanță, spuse ea. Se ridică din pat, sperând că el va încerca s-o rețină.

– E prea târziu, răspunse el, ridicându-se din pat.

Capitolul 14

Numai proștii, își spuse ea, continuă să se lovească de un zid, o dată și încă o dată. Așa era relația lor, nici cuvintele, nici gesturile nu mai păreau să ajungă la el.

Oricum, cel mai bine era să-și vadă de viața de zi cu zi și să nu se străduiască prea tare.

Cu toate acestea, avea tot timpul senzația că se va întâmpla ceva, o senzație care-i tăia respirația. Părea calmul de dinaintea furtunii. Dar furtunile izbucnesc la un moment dat, iar povestea aceasta continua la nesfârșit.

Ca să scape de senzația unui dezastru iminent, se aruncă în muncă, în vârtejul pasiunii, îngrijorării și satisfacțiilor pe care i le aducea *Paget.*

Reușise să se înțeleagă cu Nell, care, când nu era în focurile creației, se dovedea o persoană agreabilă.

Era o muncă pasionantă, chiar împotriva voinței ei.

– Va trebui să plec din nou în Italia, imediat ce va fi gata colecția, îi spuse lui Ian. Pinelli va fi încântat.

– Bine, iar după aceea vei pleca la New York, răspunse Ian. Suntem cu mult înaintea timpului, nu-i așa?

– Vai, Ian, sunt o femeie căsătorită.

– Da, dar ai depășit faza cea mai periculoasă. Se pare că te descurci. Pentru un timp, am fost îngrijorat… Spune-i veștile lui Gerald cu blândețe, nu vreau să vină din nou în vizită. O să ducem firma *Paget* în toate capitalele lumii.

– Nu ești niciodată mulțumit?

– Tu ești?

– Nu mai știu.

Ar fi trebuit să-i spună că nu se descurca deloc. Se simțea atât de apropiată de el! Era schimbat, arăta mai în vârstă, mai suplu. Nici el nu arăta fericit, doar reținut. Și de ce n-ar fi? Crezuse, într-o perioadă din viața ei, că știa totul despre Gerald, iar acum i se părea că trăiește cu un străin.

„Nu te gândi la asta, își spuse ea, nu te gândi, totul va fi bine. La început, a fost prea frumos, trebuie să fie în regulă.

Zilele deveniră săptămâni, săptămânile luni, dar nu părea să se rezolve nimic. Uitase ce însemna să comunice, simțea bariera dintre ei, care o oprea de la primul cuvânt.

– De ce stai atât de mult la fereastră? îl întrebă într-o seară când ajunse târziu acasă.

Zăpada se așternuse în mica grădină din spatele casei.

– Te deranjează? întrebă el, ridicând privirea spre ea de la cartea de pe genunchi.

– Nu, nu mă deranjează, doar că ești ca un bătrânel care își petrece zilele meditând la viață.

– O să-ți spun un secret, răspunse el, mă uit la Turnul Poștei care îmi face cu ochiul. Prin acest cod, îmi trimite tot felul de mesaje.

Întotdeauna făcea așa, fără să-i spună cu adevărat ce gândea. Nu știa la ce să se aștepte din partea lui.

După un timp, nu mai stătea la fereastră. Începuse să plece aproape în fiecare seară „să ia lecții de judo”, după cum spunea, „ca să învăț să mă apăr”.

Ea se plânsese, ceea ce fusese o greșeală:

– Cred că ar trebui să fii mai des acasă când mă întorc târziu.

– N-ai spus că te-ai săturat să mă vezi stând la fereastră? Ca un bătrânel? Nu ești niciodată mulțumită?

În a treia vară a căsătoriei lor, Gerald luă un concediu de o săptămână ca să-și viziteze mama, la Cumberland. Peggy ar fi vrut să-l însoțească, dar când își aminti de femeia obsedată de curățenie,

care lustruia și spăla tot timpul, mereu tristă, nu-i mai păru atât de necesar. Mai ales că urma să se lanseze o nouă colecție a lui Nell.

– Mi-ar plăcea să merg, Gerald, dar mi-e imposibil.

Știa că era o greșeală, dar nu reușea să se abțină. Așa că, dându-i lui o cuvertură și un set de șervețele pentru mama lui, îl lăsă să plece.

În timp ce era singură, își luă două zile libere și plecă în căutarea unei case. O găsi, în Chelsea, o clădire minunată, cu verandă și grădină. Agentul imobiliar care-i arăta casa o privea pe ascuns, fascinat de frumusețea ei. Se simțea bine, de mult nu mai fusese admirată.

La întoarcere, Gerald arăta foarte bine. Nu-i văzuse niciodată ochii atât de limpezi, atât de luminoși, iar vioiciunea lui era molipsitoare. Peggy fu uimită de cât de bine arăta, mult mai bine decât Ian, care slăbise și făcuse cearcăne.

– Dragul meu, arăți foarte bine, zâmbi ea cu timiditate.

– Așa crezi?

– Dacă n-ar fi atât de târziu, am ieși să luăm cina la Caprice. Am niște vești bune pentru tine. Hai să mergem mâine.

– Pentru mâine am alte planuri, așa că mai bine spune-mi acum.

– Ce ai de făcut?

Era jenată că nu reușea să-și ascundă nervozitatea. Doar se cunoșteau de atâta timp!

– Am o întâlnire.

– Cu un coleg?

Nu fu sigură dacă dăduse sau nu din cap.

– Văd că vrei să-l impresionezi pe bătrânul Scott-Smith.

El nu reacționă în nici un fel, așa că hotărî să-i spună.

– Ce crezi că am făcut cât ai fost plecat? Am găsit o casă, o adevărată minune. O să fie o încântare să locuim acolo.

– În Chelsea, spuse el.

Bărbatul își desfăcea bagajele. Când se întoarse s-o privească, ochii lui o înspăimântară, erau ca de piatră. Îi admirase până acum ochii cenușii, ochi blânzi și calzi, dar acum nu-i mai recunoștea.

– Da, în Chelsea.

Deodată, Peggy își dădu seama că o făcuse tocmai pentru a-i dovedi că nu poate fi oprită și că, dacă dorește să locuiască în Chelsea, acolo va locui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Se pare că uiți repede.

– O, nu, Gerald, nu se poate să fie aceeași problemă! A rămas în urma noastră. Sunt sigur că, dacă te-ai străduit, ai reușit să te descurci chiar și tu cu plata ei.

– Ți-am spus că trebuie să am răbdare.

– Cred că Scott-Smith a uitat deja.

– Eu n-am uitat.

– Vrei măcar să vii s-o vezi?

– Nu, răspunse el cu hotărâre.

Lui Peggy nu-i venea să creadă. Știa că fusese o copilărie din partea ei să spere că se va rezolva.

Luară masa împreună și apoi se duseră la culcare, dar ei tot nu-i venea să creadă. Întinse mâna, atingându-l.

– Nu, se auzi vocea lui.

Nu putea să-i vorbească așa, nu fetei de care fusese îndrăgostit la nebunie.

– Vreau să te explici, Gerald, nu poți să-mi vorbești așa.

– Nu ești la *Paget.*

– Știu, dar nu sunt obișnuită…

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să mă gândesc.

Vocea lui era dură. Nu putea să i se întâmple una ca asta, se gândea Peggy. Bărbații nu vorbesc așa femeilor pe care le iubesc. Poate doar dacă… pierd o sarcină sau cumpără case fără știrea lor. Dar n-a fost vina mea, Gerald, am plâns atât de mult, am avut atâta nevoie de tine…

Stătu nemișcată, cu pumnii strânși. „Lasă-l pe el să facă prima mișcare”, își spuse ea. Nu se va ruga de el. „Lasă-l să spună că-i pare

rău că a fost atât de crud". N-a spus niciodată vreun cuvânt despre cele patru mii de lire pe care le-a investit greșit… N-a fost o povară pe capul lui când a pierdut copilul… Era prea ocupată la *Paget. Paget*, lumea ei, aproape creația ei.

Începu să se gândească la unele idei pentru următoarea colecție a lui Nell. Încet, copleșită de gânduri, alunecă în somn, visând prezentări de modă.

A doua zi, o căută peste tot pe Nell, dornică să-i împărtășească noile idei. Nu vru să-și amintească de Gerald, care nu făcuse nici cea mai mică încercare să se apropie de ea.

Într-un târziu, renunță, obosită. Fata nu era de găsit nicăieri. Se întoarse acasă mai devreme, gândindu-se la perioadele frumoase din viața lor de familie, la ce împărțiseră în micul apartament. Dacă vom pleca în Chelsea, își spuse ea, voi lăsa în urmă ceva important: vremea în care încă ne iubeam, când eram fericiți. Tu l-ai pierdut, îi spuse o voce mică. Nu se va întoarce niciodată, chiar dacă vă așezați la o masă cu lumânări și o cină romantică. L-ai pierdut.

Ochii o ardeau, parcă nu mai avea nici lacrimi. Se așeză la fereastră, privind în depărtare. Își aduse aminte de ce-i spusese Gerald iarna trecută, despre turnul care-i trimitea mesaje. Era ceva ciudat. Oricum, începuse să se poarte ciudat de ceva vreme. Ce putea să însemne asta? Ce mesaje putea să-i transmită turnul, în mijlocul vârtejurilor de ninsoare?

Mesaje… mesaje… capul i se învârtea. Deodată, păru să înghețe. Cumberland. Ce era cu acest oraș? Ce să fie? Nu poți să-i dai un telefon, pentru că mama lui nu crede în telefoane, o înspăimântă…nu poți să verifici unde e… e îngrozitor…

Începu să vorbească tare în camera tăcută, certându-se singură.

– Nebună… proastă… oarbă…

Se ridică și începu să se plimbe prin cameră, simțind lacrimile care curgeau pe obraji. Oare unde sunt acum, ce fac? Vedea clar în fața ochilor figura ei, părul îngrozitor, de culoarea morcovului, șoldurile largi, lipsa de stil. Ba nu, avea un zâmbet frumos, iar părul nu era îngrozitor, era minunat, curgându-i în râuri pe spate.

Casa era prea mică pentru toată durerea pe care o simțea. Era în capătul scărilor, știind că nu-și uitase poșeta pentru că pusese cheia în ea. Coborâse scările, alergând. Își pusese și mănușile.

Unde să se ducă? La bar? Nu, probabil că lui Gerald îi e teamă să nu întâlnească vreun cunoscut. Poate că în apartamentul ei… cum o chema… Se strădui să-și aducă aminte cum o chema. Nu reuși, dar oricum, nu intenționa să facă nimic. Oamenii o cunoșteau aici, trebuia să aibă grijă. Așa că se va plimba, purtând în minte imaginea lui în brațele fetei cu zâmbet frumos și păr roșcat.

***

– E lumină, spuse Sheila.

– Da, trebuie să plec.

– E trist.

– Nu fi tristă, doar am petrecut împreună o întreagă săptămână.

– Știu, nu sunt lacomă. A fost lung, dar nu suficient de lung, fericit dar și trist. Nu pot să uit ce-i facem.

– Nu știe.

– Dar o să simtă. Chiar dacă e atât de ocupată pe cât spui, când se așază seara în pat sau când te privește, o să simtă.

– Nu-mi pasă.

– Ești nedrept. La început erai trist și te simțeai vinovat, iar acum vrei s-o arunci ca pe o haină veche.

– Partea din mine care o iubea a dispărut. N-a vrut-o și de aceea a trebuit să cauterizez locul..

– Ești sigur? Spui lucruri atât de dure, dar a fost prima ta dragoste.

– Dacă ai fi văzut-o la începutul căsătoriei… era atât de plină de viață, de energică și de iubitoare…

– Nu crezi că săptămâna în care am fost plecați împreună a fost ca un fel de căsătorie? Am avut timp, ne-am purtat ca niște oameni căsătoriți, nu ca niște disperați, dornici de dragoste.

– E frumoasă căsătoria… o căsătorie adevărată. Plângi?

– Da, plâng. Înveselește-mă.

– Hai să intrăm la teatru. Avem destul timp. O să vină din nou târziu.

După un timp, Sheila începu să plângă din nou.

– Ce se întâmplă, de ce plângi?

Ca s-o înveselească, începu să-i cânte la ureche.

– Taci, o să ne audă… începu ea să râdă

– Asta a fost cel mai rău. După pierderea sarcinii, n-am mai râs împreună.

După ce se opriră din râs, rămaseră tăcuți, bucurându-se unul de celălalt. Gerald o mângâie, plimbându-și degetele pe pielea fierbinte.

Noaptea trecută se gândise mai serios decât până acum. Relația cu Sheila devenise prea importantă ca să mai poată rămâne cu Peggy. Îi era milă de ea…

Când se termină piesa, ieșiră împreună, îmbrățișați.

Sheila se descălță și începu să se plimbe prin iarbă.

– Ce faci, iubito?

– Îmi împlinesc visele. Nu așa mi-ai spus să fac? E atât de bine… Încearcă și tu.

– Nu pot, am șosete.

– Ce plictiseală! Ar fi o despărțire foarte plăcută.

Ea legăna sandalele în mână, iar pe obraji îi curgeau lacrimi.

– Îmi pare rău. De vină e săptămâna aceea… A fost prea mult… sau poate prea puțin. Nu pot să-mi fac rău în continuare.

– Știu că nu poți.

Se opri și se întoarse spre el, ascunzându-și fața în mâini. El îi luă batista și-i șterse lacrimile.

– Nu te mai neliniști. O să-i spun. Numai că mă tot gândesc la durerea ei. Ce va face fără mine… de fapt, n-are nevoie de mine, *Paget* e soțul ei. Dar cine îi va alina singurătatea când va ajunge acasă?

– Ar putea să-și ia un câine.

– N-ar avea timp să-l scoată la plimbare. Seara e foarte obosită…

– Atunci n-o face, n-o părăsi. Eu voi dispărea, voi pleca în Canada.

– Nu, spuse el. Mâine o să-i spun, m-am hotărât. Oricum, n-ai cum să ajungi singură în Canada.

Se plimbară pe iarbă, fără să vorbească. Erau conștienți de dragostea dintre ei, dar fiecare purta în suflet partea lui de vină. În cele din urmă, atingându-i mâna cu timiditate, îl întrebă:

– Și tu simți, nu-i așa?

– Da, în adâncul sufletului meu. E aproape ură…

– Biata de ea!

– Dacă te-ar putea auzi! Fata care nu scria destul de repede pentru ea.

– M-aș fi descurcat. Aș mai fi făcut niște cursuri. Aveam nevoie de ceva mai mult timp.

– Ea n-are niciodată suficient timp.

Urcară în mașină și el luă batista și-i șterse lacrimile.

– Nu mai plâng, acum.

– Ce vei face când se vor pune lucrurile în mișcare? Poți să te descurci?

– Da. Sper că va ajunge direcor executiv și că va întâlni un milionar, mă voi ruga pentru ea, să primească tot ce-și dorește. Atunci, nu mă voi mai simți prost.

– Vor fi doi oameni fericiți: eu și cu tine. Și Peggy va fi fericită în felul ei.

– Nu crezi că va suferi?

– Nu prea, recunoscu el, privind-o rușinat.

– Vom fi fericiți, nu-i așa?

– Da, vom fi fericiți.

O trase spre el, sărutând-o cu pasiune.

Capitolul 15

– Domnul Smith la telefon, îi spuse secretara.

– Gerald! S-a întâmplat ceva? întrebă ea, încercând să-și ascundă tremurul vocii.

– Aș vrea să ne întâlnim undeva la prânz.

Peggy ezită, respirând adânc. Vocea lui era calmă, nu părea agitat. I se părea că ideea ei era o nebunie.

– Aș vrea să vin, dar Nell a plecat la un teatru. Un bărbat o ascundea într-o casă din Cohen, au pregătit totul…

– Ți-aș fi recunoscător dacă ai putea să vii.

– Ești atât de formal!

– Așa sunt?

Probabil că era doar timid, voia să-i explice…

– Bine, dragul; meu. Trebuie să-i vorbesc lui Ian, să aflu niște lucruri foarte importante pentru un proiect… Nu contează. Te iubesc. N-am mai luat masa împreună de foarte mult timp. Va fi frumos.

Se machie cu grijă, bucuroasă că purta haina verde. Lui Gerald îi plăcea foarte mult. Privindu-se în oglindă, se certă singură:

– E ridicol, doar te întâlnești cu soțul tău!

Se purtase ca o nebună seara trecută, colindând pe străzi în căutarea unui bărbat înalt, la braț cu o fată roșcată. La toate colțurile străzii vedea câte o fată roșcată care se ținea cu amândouă brațele de un bărbat…

Dacă stătea să se gândească, e ridicol să-și închipuie că Gerald ar părăsi-o pentru o roșcată supraponderală.

Acum nu mai conta. Vor petrece împreună un timp mai mult decât agreabil. Vor vorbi mult și vor pune totul la punct.

Îi părea rău că luase acele pastile seara trecută, nici măcar nu-l auzise sosind. Și nici dimineață nu reușise să se trezească la timp, el deja pornise spre serviciu.

– Dragul meu, spuse ea când îl văzu, e foarte plăcut. De ce nu facem asta mai des?

El zâmbi, dar nu spuse nimic.

Comandară, vorbindu-și politicos, ca și cum ar fi fost doi străini.

– Vrei și un vin?

– Nu beau niciodată la prânz. Dacă cineva profită de starea mea de euforie?

Roși, apoi adăugă repede:

– Poți să iei pentru tine.

– Nu vreau, trebuie să-mi păstrez mintea limpede.

Oare de ce arăta Gerald atât de ciudat? O și privea într-un fel necunoscut, ca și cum n-ar mai fi văzut-o niciodată.

Încercând să umple golul din conversație, începu să-i povestească despre designer, Nell și despre problemele pe care le avea magazinul.

El o privea, fără s-o asculte. Peggy simțea că inima îi bate din ce în ce mai tare, ca o pasăre speriată.

– Cum e comanda ta? întrebă el.

– Destul de bună. Friptura ta cum e făcută?

– Mediu, așa ca mine.

Tânăra femeie simți din nou semnalul de alarmă. Cât timp era pe teritoriul ei, era în siguranță, dacă depășea aceste limite, devenea nesigură.

– Nu știu cum să încep…

Ochii lui erau neliniștiți, aproape torturați.

Vorbi repede, de teamă să nu audă ceva neplăcut:

– Dragul meu, sunt atât de încântată că m-ai invitat. Cred că e o idee foarte bună, nu vorbim suficient. Nu e decât vina mea. Am fost atât de ocupată… Știu că sunt o persoană cu care nu se trăiește prea ușor, cred că l-am moștenit pe tatăl meu… Îmi pare rău că nu m-am străduit mai mult…

– E prea târziu, spuse el, vreau să divorțăm.

Peggy împinse farfuria din fața ei, brusc îngrețoșată. Simțea că amețește, iar figura lui începu să plutească.

– Peg…

O privea, iar ochii lui erau plini de milă.

– Vrei să mai spui o dată?

– Vreau să divorțăm. Sunt îndrăgostit de Sheila Blakeley de mult timp. Vrem să ne căsătorim.

– Sheila Blakeley! Acum, fata roșcată avea identitate. Acea fată care nu știa să scrie la mașină.

– Da, fata pe care o iubesc.

Orice ar fi, nu trebuie să plâng. Simțea lacrimile în spatele pleoapelor și arsura din gât, dar nu trebuia să plângă. Nu într-un loc public… Era incredibil, voia să-și scuture capul ca și cum s-ar fi apărat de un roi de albine.

– Peg, spuse el, mi se frânge inima să te văd suferind…

– Ție ți se frânge inima?

Oare auzea bine? Închise ochii, încercând să facă durerea să dispară.

– Dumnezeule, dacă s-ar fi putut să fac altfel…

Aceeași milă se citea în ochii lui. Ar fi vrut să țipe, să-l lovească…

– Dar eu nu eram nefericită!

Voia să se strângă în brațe, să se protejeze de durere.

– Fericită, nefericită, eu nu sunt ca tine, să vreau să analizez totul, chiar după ce… oricum, e prea târziu pentru copil… Am dus o viață plină…

– La *Paget.*

– Nu contează unde, făceam ceva din viața mea.

– Da, la *Paget.*

– Nu mai repeta asta, pentru numele lui Dumnezeu.

– Îmi pare rău. Dar n-a mers.

– Gerald, se strădui ea să-l convingă, am avut doar o perioadă mai grea. Mergea până a apărut acea fată.

– Poate mergea pentru tine, nu și pentru mine.

Peggy se ridică brusc. Simțea nevoie să părăsească această încăpere.

– Nu pot să mai vorbesc acum.

– Trebuie. O să-mi acorzi divorțul?.

Îl privi, descoperindu-i buzele tremurătoare. Nu era bun la așa ceva, dar cine e priceput să-i ceară soției divorțul? Oare o să se prăbușească, o să-l roage să se întoarcă la ea? Și ea, care credea că pierderea sarcinii era cea mai grea încercare din viața ei.

– Nu te-aș mai vrea acum, spuse ea, cu un zâmbet fals întipărit pe față pentru chelnerița care se apropiase îngrijorată.

Se întoarse cu spatele la el și se îndreptă spre ușă. Nu privi înapoi.

Ajunsă la serviciu, se încuie în birou și începu să plângă. Avu grijă să nu scoată nici un sunet. Nu cunoscuse niciodată acest sentiment de goliciune. Nimic n-o aștepta nicăieri…

Lacrimile îi secară repede. Își simțea sufletul copleșit de uscăciune. Se ridică, apoi se privi în oglindă, îndepărtând cu grijă urmele lacrimilor și refăcându-și machiajul. Nu părea diferită. Ochii ei păreau mai mari și mai strălucitori, dar erau goi.

Cineva bătu la ușă, încercă să deschidă, apoi o strigă pe nume. Era vocea lui Ian. Se duse și descuie ușa, zâmbind.

– Intră.

Avu grijă să se țină dreaptă când se duse la birou.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

– Voiam să am puțină liniște, am multe pe cap.

– Din cauza lui Nell? Nu trebuie să-ți faci griji. M-am ocupat eu. E destul pește în mare, nu-i așa, draga mea? O să-ți arunci din nou cârligul?

– Dacă voi găsi momeala potrivită.

– Ești cinică?

– Nu. Îmi place încrederea ta în mine.

– Nu numai eu am încredere în tine. Stai jos, te rog.

Peggy se așeză, mulțumită; era o adevărată ușurare, pentru că picioarele începuseră să-i tremure.

– E ziua ta cea mare, Peg.

– Da? întrebă ea, privindu-l de pe scaun.

– Uită de Nell, Bătrânul vrea să te vadă. Ai dreptul la trei încercări?

– E vorba de un post de director?

– Ești bună. Și eu care credeam c-o să faci o scenă, o să plângi pe umărul meu. E pentru ce ai muncit atât… încununarea carierei tale…

– Mi-ai construit și discursul.

Oare ce se va întâmpla de acum înainte? Nu vedea în fața ochilor decât zile goale și multă muncă.

Dar totul va fi bine. Mai întâi, va încerca să simtă din nou. Apoi, va trebui să treacă peste o perioadă mai grea, poate două, trei săptămâni, poate luni… Apoi, va fi bine. Foarte bine. Pentru că era o femeie de succes, nu-i așa?

Sfârșit